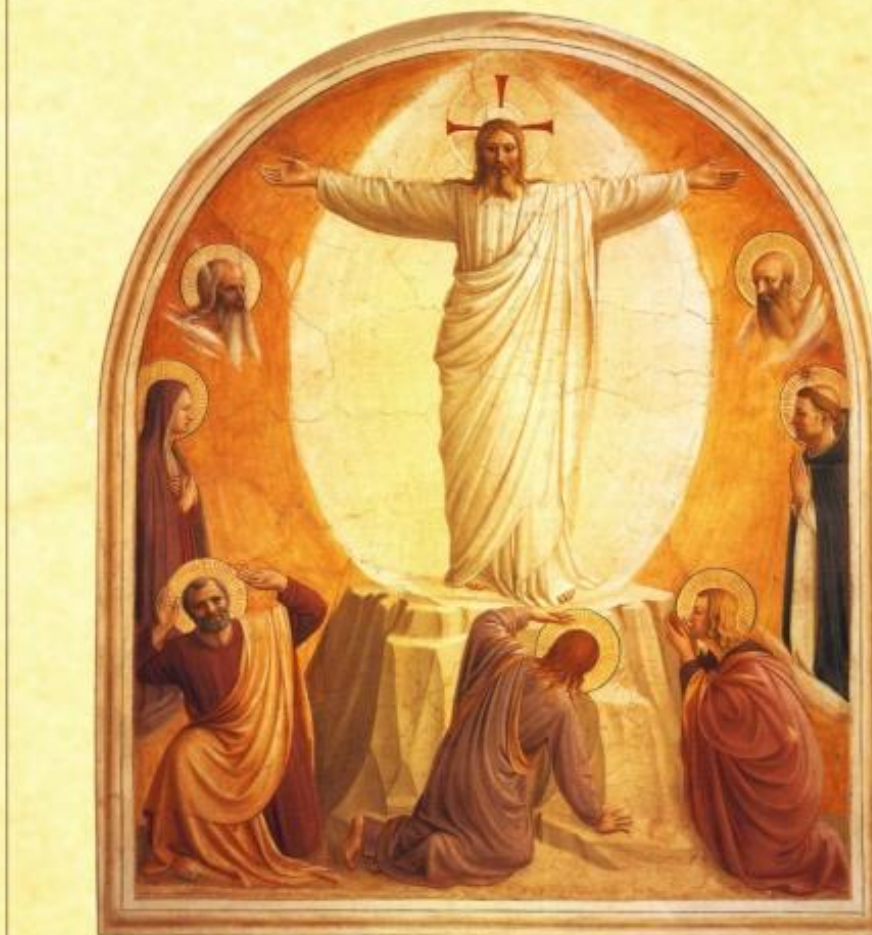

Pērs Andersss Grunnans

MĪLESTĪBA, PATIESĪBA UN ŽĒLASTĪBA

Kristīgais katehisms
Anno Domini 2000

E-Mācību grāmata
kristības un iesvētības kursam.

Ievads

Grāmatas "Mīlestība, patiesība un žēlastība. Kristīgais katehisms Anno Domini 2000" mērķis ir dod lasītājam plašākas zināšanas par baznīcas mācību, pamatojoties uz Bībeli un Mārtiņa Lutera "Mazo katehismu". Bauslība no cilvēka prasa pilnīgu mīlestību pret To Kungu un savu tuvāko. Kad atzīstam, ka nespējam to piepildīt, mums vajadzīga Dieva žēlastība. Patiesība par Viņu ir apkopota ticības apliecībās. Tas, kā mums lūgt Dievu, tiek izskaidrots lūgšanā "Mūsu Tēvs". Sakramenti dod mums atbildi uz jautājumu, kā iegūt žēlastību. Pareizi saprasti vārdi "mīlestība", "patiesība" un "žēlastība" var ievest mūs ticības mistērijās.

Autors ir izvirzījis uzdevumu sarakstīt ticības mācības grāmatu, kas palīdzētu lasītājam iegūt pašāvēību uz Jēzu. Bez pedagoģiskiem un dvēselkopšanas uzdevumiem, kas ir klasisko katehismu pamatā, ir aplūkoti arī šodien aktuāli jautājumi, uz ikvienam kristietim vajadzīgas skaidras atbildes. Vienīgi caur Dieva vārda prizmu mēs varam izvērtēt dažādās mācības, kas parādās mūsdienās. Tuvojoties gadsimtu mijai, ir vairāki filozofiski novirzieni, kas uzskata, ka uzzināt kaut ko par Dievu, Viņa gribu un pestīšanu nav iespējams. Šāds apgalvojums nav savienojams ar kristietības būtību. Dievs mūs nav atstājis neziņā par Viņu, bet arī šodien runā uz mums caur Bībeli. Viņš dod mūsu dzīvei vadlīnijas. Cilvēka grēcīgā daba ir novērsusies no Dieva un pati saviem spēkiem nespēj izkļūt no šīs bezcerīgās situācijas. Pestīšana ir atrodama vienīgi Kristū, tādēļ izplatīt Evaņģēlija vēsti par Viņu ir ārkārtīgi svarīgi.

Kādēļ šo jautājumu izskaidrošanā ņemt par paraugu Lutera "Mazo katehismu"? "Mazais katehisms" ir uzrakstīts tā, ka svarīgākās bibliskās patiesības tiek aplūkotas pareizajā kontekstā, kas veiksmīgi kalpo pedagoģiskiem mērķiem. Pamatpatiesība ir tā, ka Tēvs, Dēls un Svētais Gars ir vienīgais patiesais Dievs. Mums ir tiesības pielūgt vienīgi To, kas mūs ir radījis. Katehismā šis princips izpaužas tādējādi, ka pirmais bauslis tiek ņemts par pamatu visiem pārējiem baušļiem. Ticības apliecības sniedz izpratni par to, ka tas pats Dievs, kas ir radījis, ir arī pestījis un svētdarījis. Svētajā lūgšanā mēs mācāmies pašauties uz Jēzus Kristus Tēvu, kas ir arī mūsu Tēvs. Mēs lūdzam, lai Viņa vārds taptu svētīts un nāktu Viņa valstība. Viņš māca, ka grēku piedošanu varam saņemt sakramentos. Šīs patiesības kā sarkans pavediens vijas caur Dieva vārdu un atspoguļojas "Mazā katehisma" skaidrojumā. Sekojot Lutera "Mazajam katehismam", mēs iegūstam Bībeles izpratnes atslēgu gan teoloģiskajai domāšanai, gan draudzes izglītošanai un personīgajai lūgšanu dzīvei. Ingrijas evaņģēliski luteriskā baznīca rekomendē "Kristīgo katehismu" kā ieteicamo literatūru baznīcas seminārā. Šī grāmata ir izklāstīta tādā veidā, kas ļauj to izmantot draudzes locekļu izglītošanai vai arī pašmācībai.

Ir pagājuši divi gadu tūkstoši kopš Kristus dzimšanas. 2000. gadā ir tikusi sludināta Pestītāja dzimšana, izpērkošā nāve un uzvarošā augšāmcelšanās. Evaņģēlijs gadu gaitā ir sastapis pretestību, bet Dieva vārds stāv nesatricināmi. Radība ir nesalīdzināmi varenāka un tās noslēpumi dziļāki, nekā domā tie, kas grib izskaidrot dabu tikai no zinātniskā viedokļa: dzīvība – daudz sarežģītāka, nekā apgalvo tie, kuri vēsturi redz kā procesu, kas virzīts uz nepārtrauktu attīstību. Raksti māca par cilvēku patiesību, ko utopisti negrib dzirdēt. Visa mēraukla ir Radītājs, nevis radība. Dieva vārds ielaužas mūsu uz cilvēku vērstajā sabiedrībā un palīdz mums paskatīties uz sevi no Dieva horizonta. Cilvēka saprāts redz tikai daļu no īstenības, bet Dievs redz visu kopumā. Mēs neesam pamesti maldāmos kā aklī pa tumsu, bet gan varam sastapties ar Viņu Jēzū.

Vērojot laika zīmes, mums jābūt modriem un jāizmanto katra iespēja studēt mums atstāto apustulisko ticības mantojumu. Misijas darbam ir lieli panākumi, un mēs redzam, kā Svētais Gars ar savu spēku rada cilvēkos ticību un kā Dievs turpina īstenot savu nodomu attiecībā uz cilvēci līdz tiesas dienai. Evaņģēlijs dod pašāvēību uz pestīšanu un to cerību, kas mums vajadzīga šajā pēdējā laikā pirms Kristus atnākšanas.

Sanktpēterburga, 31. oktobris, A.D. 2000

Pērs Anderss Grunnans,
Ingrijas ev.lut. baznīcas mācītājs un Teoloģijas semināra pasniedzējs

Tā Kunga atklāsme

Kā mēs varam kaut ko uzzināt par Dievu? Cilvēka attiecībās ar Dievu šis jautājums ir izšķirošs. Ja nav skaidrs, kur var uzzināt kaut ko noteiktu par Dieva būtību un gribu, ir viegli nomaldīties. Daudzi cilvēki noteikti šaubās, vai par Dievu vispār ir iespējams kaut ko uzzināt. Jā, eksistē vispārēja atklāsme, un tā ir pieejama visiem. Daba stāsta mums par Radītāju, kas ir visu radījis. "Debesis daudzina Dieva godu, un izplatījums izteic Viņa roku darbu" (Ps. 19:2). Tikai mulķis apgalvo, ka nekāda Dieva nav. Radības skaistums un mērķtiecīgā sistēma skaidri liecina par Tā Kunga labestību un gudrību. Mēs varam nojaust, ka zemes un dzīvības radīšanā darbojusies neierobežota vara. Visiem gribot negribot jāatzīst, ka eksistē Kāds, kas pārvalda mūsu pasaules kārtību, un ka Dieva balss runā mūsu sirdsapziņā. Vēstures gaitā daudzi ir mēģinājuši rast atbildes uz dzīves uzdotajiem jautājumiem ar filozofijas palīdzību, bet cilvēciskā domāšana tā arī nav ieguvusi patiesas zināšanas par Dievu. Mūsu cilvēciskais saprāts labi tiek galā ar tehniskām un garīgi neitrālām lietām, bet, tikko tas nonāk līdz dzīves būtībai – Dieva un cilvēka attiecībām, saprāta darbība vairs nav tik skaidra. Kopš pirmie cilvēki pirmo reizi nepaklausīja savam Radītājam, ļaunais aizšķērso mums katru iespēju nonākt kontaktā ar Dievu. Ilgas pēc Dieva ir novedušas pie tā, ka daudzas tautas, lai aizpildītu savu nepieciešamību pēc patiesā Dieva, izdomā savus dievus: auglības dievietes, kara dievus, laika dievus utt.

Mūsdienās cilvēki parasti neveido elku tēlus, taču daudzi patvaļīgi rada savus personīgos priekšstatus par Dievu. Pagānu reliģijās bieži vien var atrast atsevišķus patiesības fragmentus, taču viņi tomēr var redzēt Dievu tikai "no muguras". Viņi var uzminēt Dieva eksistenci, bet nevar ieraudzīt mīlestību caur Jēzu Kristu. Nekristiešiem nav gaismas, ko sniedz Dieva vārds, un tāpēc viņi maldās tumsā un nevar iepazīt To Kungu tādu, kāds Viņš ir patiesībā. Jēzus teica: "Es esmu pasaules gaisma; kas seko man, tas patiesi nestaigās tumsībā, bet tam būs dzīvības gaisma" (Jņ. 8:12).

Daudzās citās reliģijās cilvēki bieži vien baidās no gariem u.c., bet pat pagāni dažreiz jūt, kas ir pareizi un kas ne, un atzīst savu nepieciešamību kļūt brīviem no grēku parāda. Viņiem, pirmkārt, trūkst Evaņģēlija vēsts par to, ka Dievs kļuva cilvēks, Jēzus Kristus, ka Viņš bija paklausīgs mūsu vietā, izcietu sodu par mūsu grēkiem un augšāmcēlās no mirušajiem. Ticībā Kristum ceļš uz pestīšanu ir atvērts. Neviens cilvēks pats nevarētu izdomāt, ka pestīšana no grēka un tumsas meklējama Jēzus personībā; Dievam pašam bija mums tas jāizskaidro. Cilvēku prātojumi par Dievu traucē patiesi izprast to, kas ir dzīvais Dievs. Vispārējā atklāsme rada priekšstatu, ka eksistē Radītājs, bet no tās nevar uzzināt, kas Viņš ir un ko Viņš ir darījis, lai mūs glābtu. Kā tad mēs varam zināt kaut ko konkrētu par Dievu?

No Bībeles mēs iegūstam patiesas un uzticamas zināšanas par Dievu, Viņa gribu un to, ko Viņš grib no mūsu dzīves. Svētie Raksti ir mums domāta īpaša Dieva atklāsme. Tie ir atšķirīgi un stāv pāri jebkuriem citiem rakstiem, jo tajos ir klātesošs Svētais Gars. Bībele nozīmē "grāmatu grāmata" vai "Grāmata". Gan Vecā, gan Jaunā Derība ir radusies Dieva uzdevumā un pēc Viņa iniciatīvas. Pateicoties Dieva atklāsmei, mums ir Vecās Derības vēsturiskie, poētiskie un pravietiskie raksti. Tā kā pravieši savu teikto saņēma tieši no Dieva, viņi varēja sacīt: "Tā saka Tas Kungs." Viņi varēja paredzēt Mesijas atnākšanu. Ar apbrīnojamu precizitāti vairākus simtus gadu pirms Jēzus dzimšanas tika aprakstīts, kas Viņš ir, un ko Viņš darīs. Jaunās Derības laikos Dievs izvēlējās evaņģēlistus un apustuļus, kuri runāja Viņa vārdā. Kristus runāja uz apustuļiem, viņi Viņu redzēja un dzirdēja. Viņu liecība ir būtiska, lai mēs varētu uzzināt par ceļu uz debesu valstību. Jēzus apstiprina, ka tas ir Viņš, kas stāv aiz saviem apustuļiem: "Kas jūs klausu, tas klausu mani, un, kas jūs nicina, tas nicina mani" (Lk. 10:16). Svētais Gars viņus mācīja un atgādināja, lai viņi uzrakstītu visu, kas pēc Dieva gribas bija jānodod tālāk. Apustulis Pēteris māca, kādai jābūt mūsu attieksmei pret Bībeli: "Pār visām lietām ievērojiet, ka neviens Rakstu pravietojums nav patvaļīgi iztulkojams; jo pravietošana nekad nav cēlusies no cilvēku gribas, bet Dieva cilvēki ir runājuši Svētā Gara spēkā" (2. Pēt. 1: 20-21).

Svētais Gars ir pasargājis Rakstu autorus no kļūdām un maldiem. Tur atrodams viss, kas jāzina, lai mēs tiktu pestīti. Visu, kas rakstīts Bībelē, ir sarakstījuši cilvēki Svētā Gara vadībā. Viņi kalpoja Tam Kungam, un paši raksta, ka nedarbojas savās, bet Dieva lietās. Tādēļ var teikt, ka Bībeles patiesais autors ir Svētais Gars. Svētais Gars ir iedvesmojis visus

Bībeles sarakstītājus, tādēļ vienu Bībeles pantu ir viegli saprast otra kontekstā. Skaidrot Rakstus ar Rakstiem ir svarīgi, citādi nevar redzēt Dieva atklāsmi kopumā. Vārds "apustulis" cēlies no grieķu vārda apostonos, kas atbilst ebreju vārdam schaliach. Tas nozīmē "sūtņis ar pilnvarām". Jūdu kultūrā schaliach bija tiesīgs veikt darbības, kas juridiski bija tikpat legālas kā tad, ja tās veiktu persona, kas sūtņi sūtījusi. Ja Jēzus apustulis ir ko rakstījis, tad tas mums ir tikpat saistošs kā Kristus paša vārds.

Jēzus apustuļiem teica: "Kā Tēvs mani sūtījis, tā Es jūs sūtu." Un, to sacījis, Viņš dvesa un sacīja viņiem: "Nemiet Svēto Garu" (Jņ. 20:21-22). Jāņa evaņģēlija 14. nodaļā Jēzus ir devis solījumu: "Bet Aizstāvis, Svētais Gars, ko Tēvs sūtīs manā vārdā, Tas jums visu mācīs un atgādinās jums visu, ko Es jums esmu sacījis" (Jņ. 14:26). Svētais Gars ir apstiprinājums tam, ka viss apustuļu rakstītais patiešām ir Dieva vārds, kas dots uz visiem laikiem. Bībele ir tāda, kādu to grib Dievs, un tā kalpo Viņa nodomam ievest cilvēkus patiesā sadraudzībā ar savu Pestītāju.

Dieva vārds ir dāvana tiem, kas grib uzklaut To Kungu un uzzināt kaut ko par šo un nākamo dzīvi. Tas, kas ļauj vārdam sevi mācīt, saņem spēku laboties un atrast tajā pastāvīgu mierinājumu. Apustulis Jānis saka, ka viņš sarakstījis savu Evaņģēliju tādēļ, "lai jūs ticētu, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls, un lai jūs, pie ticības nākuši, dzīvību iegūtu Viņa vārdā" (Jņ. 20:31). Bībeles mērķis, pirmkārt, ir pievērst cilvēkus ticībai Jēzum Kristum, lai viņi tiktu izglābti mūžīgajai dzīvei. Stāsts par to, kā rikojas Dievs, lai glābtu kritušo cilvēci, kā sarkans pavediens vijas cauri Rakstiem. Tas, kas studē Bībeli, atklāj, ka Tas Kungs aktīvi darbojas, lai palīdzētu cilvēkiem. Tas, kas lasa, redz, kā Dievs soli pa solim īsteno savu plānu, lai glābtu cilvēci, kura kopš grēkā krišanas ir pagriezusi Viņam muguru. Ikviens Vecās Derības grāmata ietver kādu norādi uz apsolījumu par Pestītāju. Jaunā Derība stāsta par apsolījuma piepildīšanos Jēzū Kristū, Dieva Dēlā, kurš kļuva cilvēks. Tādēļ Jēzus ir Rakstu vēsts kodols. Turklāt Viņš ir arī vadzvaigzne, kas apgaismo ceļu uz pareizu Rakstu izpratni. Jēzus ir tik cieši saistīts ar Dieva vārda saturu, ka Viņš pats tiek saukts par vārdu (Jņ.1). Dieva vārdā mēs sastopam Kristu.

Satura ziņā Bībele iedalīta Bauslībā un Evaņģēlijā. Šie jēdzieni ir saistīti, lai paskaidrotu viens otru. Bauslībai ir trīs funkcijas. Pirmkārt, Radītājs ir iedibinājis dabā noteiktu kārtību, kuras uzdevums ir aizsargāt dzīvību. Svēto Rakstu baušļi vārdos formulē Dieva gribu. Lai izvairītos no haosa, ir jārespektē likumi.

Otrkārt, Dieva baušļi atklāj, ko Dievs pieprasa no ikviena cilvēka. Viņa svētā griba ir apkopota desmit baušļos. Bībelē atklātais likums parāda, ka Dievs no mums prasa pilnīgu paklausību visos tā punktos. Tas, kurš pārkāpis vienu baušli, ir pārkāpis visus. "Topiet svēti, tāpēc ka Es, Tas Kungs, jūsu Dievs, esmu svēts!" (3. Moz. 19:2). Bet Dievs nerunā tikai par ārējo rīcību vien, bet redz arī mūsu sirdīs. Piepildīt Bauslību nozīmē mīlēt Dievu no visas sirds un savu tuvāko kā sevi pašu. "Jo Dieva vārds ir dzīvs un spēcīgs, un asāks par katru abās pusēs griezīgu zobenu un spiežas dziļi iekšā, līdz kamēr pāršķir dvēseli un garu, locekļus un smadzenes un ir domu un sirds prāta tiesnesis" (Ebr. 4:12). Dieva likums uzrāda visu, kas ir pretrunā ar Viņa vēsti. Turpināt dzīvot grēkā nozīmē izšķērdēt savu dārgo dzīvi. Grēks aizved mūs prom no dzīves mērķa. Kad cilvēks atzīst, ka viņš nespēj būt pilnīgs, Bauslība ir palīdzējusi tam saprast, ka viņam vajag piedošanu un šķīstīšanu no grēkiem. Tā Bauslība liek cilvēkam atzīt, ka viņam nepieciešama samierināšanās ar Dievu, ko dod patiesa ticība Kristum. Ikviens, kas tic Jēzus krusta vietnieciskajam upurim, tiek izglābts mūžībai, par spīti tam, ka viņa paša darbi Dieva priekšā ir nepilnīgi. Dieva likuma otrā funkcija tāpat ir vest mūs pie Kristus.

Likuma trešā funkcija – vadīt Jēzus mācekļus. Tam, kas grib sekot Kristum, ir dabiski jautāt pēc Dieva gribas ik dienas, gan lielas, gan mazas izvēles priekšā. Tādējādi Dieva likums kļūst par palīgu un ceļvedi, ejot pa ticības ceļu jaunajā dzīvē. Evaņģēlija labā vēsts ir tā, ka Dieva mīlestība ir atklājusies Jēzus vietnieciskajā upurī. Evaņģēlija būtību apkopo "Mazā Bībele" Jāņa evaņģēlija 3. nodaļā: "Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību" (Jņ. 3:16). Kristū mēs redzam To Kungu. Dievs ir ļāvis sevi iepazīt, kļūstot par cilvēku. "Dievu neviens nekad nav redzējis. Vienpiedzimušais Dēls, kas ir pie Tēva

krūts, Tas mums Viņu ir darījis zināmu” (Jņ. 1:18). Ticībā un sekošanā Kristum mēs iegūstam pestīšanu, kuru Viņš ir sagatavojis, nomirstot mūsu grēku dēļ.

Kas tad ir svarīgākā izvēle katra cilvēka dzīvē? Vai nu viņš izvēlas Jēzu, kurš grib dāvāt viņam mūžīgu svētlaimi, vai arī padara sevi nelaimīgu uz mūžu, sakot Jēzum “nē”. Ir svarīgi, lai Bībeles vēsts izplatītos pa visu pasauli. Kas ir pats nepieciešamākais, lai cilvēks kļūtu svētīgs? Ikvienam vajadzīgas pareizas zināšanas par Dievu, un tās var iegūt, dzirdot un lasot Dieva vārdu.

Mūsdienās daudzi cilvēki, kuri grib darīt to, ko paši grib, bieži vien kritizē Dieva vārdu. Lai varētu attaisnot savas iekāres, tie izšķiež daudz enerģijas, lai apšaubītu Bībeles autoritāti. Dažās baznīcās notiek lielas cīņas, kad tajās ielaužas nepareiza Rakstu mācība. Kad maldu mācītāji pastāv uz to, ka Bībele ir vienīgi cilvēku uzskati un domas par Dievu, nevis Dieva vārds mums, cilvēkiem, iestājas haoss. Daudzi ir tikuši savu garīgo vadītāju maldināti, jo tie nav iepazinūši savu Bībeli. Visiem draudzes locekļiem būtu jāprot atšķirt nebibliskas mācības, bet diemžēl daudzi nomaldās. Tas attiecas gan uz morāles, gan teoloģijas jautājumiem. Ir daudz piemēru, kā herētiska attieksme pret Bībeles vēsti agrāk vai vēlāk noved pie pilnīgas atteikšanās no kristīgās ticības pamatpatiesībām. Jau 2. gs. senbaznīca uz dzīvību un nāvi cīnījās pret Evaņģēlija mācības viltošanu, ko sauca par gnosticizmu. Šo cīņu laikā cilvēki ieguva atziņu, ka kristietības eksistence ir atkarīga no Evaņģēlija vēsts nemainības. Apustuļu raksti bija droša aizsardzība pret Evaņģēlija patvaļīgu skaidrošanu ar ko nodarbojās arī gnostikā. Apustuļu atstāto mācību mēs atrodam Jaunajā Derībā. Bībele ir baznīcas kanons, tas ir, mēraukla. Visam jātiek pārbaudītam šīs objektīvās atklāsmes gaismā, jo tikai ar Dieva vārdu cilvēki var tikt pasargāti patiesā kristīgā ticībā. Gadsimtu gaitā ticība ir tikusi pakļauta daudzu maldu mācību uzbrukumiem. Evaņģēlijs par pestīšanu bieži ir ticis aptumšots. Bet ikreiz, kad cilvēki ir pievērsušies Svētajiem Rakstiem, viņi atkal ir atraduši prieka vēsti. Kā kristietim jāuzlūko Bībele? Vienīgā pareizā atbilde ir meklējama pašos Rakstos. 19. psalmā tiek runāts par Dieva atklāsmi vārdā: “Tā Kunga likumi ir pilnīgi un atspirdzina dvēseli. Tā Kunga liecība ir patiesa un vientiesīgos dara gudrus. Tā Kunga pavēles ir taisnas, tās dara sirdi priecīgu, Tā Kunga bauslis ir skaidrs, tas apskaidro acis. Bijība Tā Kunga priekšā ir šķīsta, tā pastāv mūžīgi. Tā Kunga tiesas spriedumi ir patiesība, tie visi ir taisni” (Ps. 19:8-10). Daudziem psalmiem ir raksturīgs dziļš respekts un bijība pret visu, ko Tas Kungs ir teicis. Jesajas grāmatas 55. nodaļā Tas Kungs pats uzsver, ka Dieva vārda aktualitāte nav atkarīga no cilvēkiem, bet gan no Viņa, kas šo vārdu ir devis: “Tāpat tas ir ar manu vārdu, kas iziet no manis mutes. Tas neatgriezīsies pie manis tukšā, bet tam jāizdara tas, ko Es vēlos, un jāizpilda savs uzdevums, kādēļ Es to sūtīju” (Jes. 55:11).

Kāda ir Jēzus attieksme pret Vecās Derības rakstiem? Dieva Dēls apgalvo, ka “Raksti nevar tikt atcelti” (Jņ. 10:35). Bībeles spēks tāpat nevar zust, kā to arī uzsver Jēzus: “Bet drīzāk debesij un zemei zust, nekā krist vienai bauslības rakstu zīmei” (Lk. 16:17). Tas, kas apgalvo kaut ko citu, sacelšas pret savu Pestītāju. Tas ir iedzimtais grēks, kurā čūska ievilināja pirmos cilvēkus, sakot: “Vai tiešām Dievs ir teicis?” Jēzus nekad nav atcēlis nevienu Bībeles bausli. Likumi, kas attiecās uz jūdu ceremonijām, jau no paša sākuma tika doti uz noteiktu laiku. Tie ietvēra nākotnes vēsti par Pestītāju. Vecās Derības upurēšanas likumi vairs nav vajadzīgi, jo pilnīgais upuris jau ir noticis – Jēzus upuris Golgātā. Vecā tempļa upuri norāda nākotnē – uz Dieva Dēla upura nāvi pie krusta un palīdz mums saprast, kāpēc bija jāizlej asinis, lai starp Dievu un cilvēkiem varētu notikt patiesa samierināšanās. “Bet tie ir tikai ēdieniem, dzērieniem un dažādām mazgāšanām uzlikti miesīgi likumi līdz pareizas kārtības laikam” (Ebr. 9:10). Kristus neatcēla Vecās Derības ceremoniālos likumus, bet gan tie Viņā tika piepildīti. Ir liela atšķirība starp to, kā Dieva Dēls piepildīja Vecās Derības upuri, un to, kā liberālie teologi šodien cenšas izmainīt Dieva vārdu un falsificēt vēsti. Jēzus mācekļi nedrīkst uzlūkot Bībeli citādi kā tikai tā, kā to darīja pats Mācītājs.

Kā uz Svētajiem Rakstiem raudzījās apustuļi? Kā jau minēts iepriekš, apustulis Pēteris skaidri raksta, ka it nevienam Bībeles vārdam netrūkst Dieva inspirācijas. Apustulis Pāvils 2. vēstulē Timotejam izsakās līdzīgi: “Visi šie raksti ir Dieva iedvesti un ir noderīgi mācībai, vainas pierādīšanai, labošanai, audzināšanai taisnībā, lai Dieva cilvēks būtu pilnīgs, sagatavots katram labam darbam” (2. Tim. 3:16-17). Visi Raksti ir Dieva Gara iedvesmoti, grieķiski – pasa grafe theopneustos. To var tulkot arī ar vārdiem “inspirēti un Dieva doti”. Tāpat nedrīkst atkāpties no tā, ka visa Bībele kopumā ir Dieva vārds. Šie Rakstu vārdi mums arī

māca, ka Bībele ir vajadzīga kristīgajā mācībā un sludināšanā, lai ikviens, kurš dzird Dievu, caur [Dieva]vārdu kļūst svētīgs. Dieva vārds ticīgā sirdī rada mīlestību un patiesību. No 2. vēstules Timotejam 3:16 konteksta izriet, ka apustulis Pāvils aicina bīskapu Timoteju būt uzticīgam Rakstiem un apustuliskajai mācībai, jo citādi maldu mācītāji var novest kristiešus no pareizā ceļa. Tas, ka Svētais Gars ir paredzējis arī mūsu laikus, ir redzams no vēstules nākamajiem pantiem, kuros izskan aicinājums nostiprināt patiesu kristietību: "Pasludini Dieva vārdus, uzstājies laikā, nelaikā, norāj, brīdini, paskubini ar visu pacietību un mācību. Jo nāks laiks, kad viņi nepanesīs veselīgo mācību, bet uzkraus sev mācītājus pēc pašu iegribām, kā nu ausis niez" (2. Tim. 4:2-3).

Mūsdienās ir cilvēki, kas uzskata, ka nevajag klausīt Pāvila teiktajam, bet viņi aizmirst, ka pats Kristus ir aicinājis viņu par apustuli. Pāvils raksta, ka viss, ko viņš runā un raksta, ir saņemts no Tā Kunga. Ja viņš kādreiz pauž savu paša viedokli, viņš vērš uz to lasītāju uzmanību. Pāvils raksta Vēstulē galatiešiem: "Jo es jums apliecinu, brāļi: tas Evaņģēlijs, kuru es jums esmu pasludinājis, nav cilvēku izdomāts. Es to arī neesmu saņēmis no kāda cilvēka, nedz kāds man to ir mācījis, bet Jēzus Kristus man to ir atklājis" (Gal. 1:11-12). Vai arī 1. vēstulē tesalonikiešiem: "Tāpēc mēs arī pastāvīgi pateicamies Dievam, ka jūs, uzklausījuši mūsu sludinātos Dieva vārdus, tos esat uzņēmuši nevis kā cilvēku, bet kā Dieva vārdus, kas tie patiesībā ir; jo pats Dievs darbojas ar savu spēku jūsos, kas ticat" (1. Tes. 2:13). Savukārt apustulis Pēteris salīdzina Pāvila vēstules ar Vecās Derības Svētajiem Rakstiem (2. Pēt. 3:15). Jau no pašiem kristietības sākumiem senbaznīcā apustuļu mācība bija Svētie Raksti, kas tika lasīti dievkalpojumā. Vēstulē efeziešiem 2:20 ir rakstīts, ka draudze tiek celta uz apustuļu un praviešu mācības pamatiem. Pat visagrīnākie baznīctēvi liecina par Jaunās Derības rakstu autoritāti. Ignācijs raksta savā Vēstulē romiešiem, ka apustuļiem Pāvilam un Pēterim bija tiesības dot pavēles, kuras noteikti bija jāizpilda (Ign. Rom. 4:3).

Vēstures gaitā baznīcai ir nācies norobežoties no arvien jaunām un jaunām herēzēm. Kad cilvēku uzskati sāk valdīt pār Dieva vārdu, vienmēr ir vērtīgi atcerēties, kas ir sākotnējā, bibliskā kristietība. Jau no apustuļu laikiem no kristiešiem ir prasīta spēja atšķirt garus. Kas nāk no Dieva, bet kas – no velna? Tas, kas ir saskaņā ar Bībeli, ir no Dieva. Tie, kuri apgalvo, ka Dieva vārds mūsdienās vairs nav aktuāls, ir aklī un neredz, ka daudz kas no tā, kas ir pravietots Rakstos, tagad gūst savu piepildījumu. Jūdas vēstulē kristieši tiek aicināti "turpināt cīņu par to ticību, kas svētiem reiz uzticēta" (Jūd. 3).

Ko saka par Bībeles autoritāti evaņģēliski luteriskās ticības apliecības? Reformācijas pamatprincips tiek definēts arī "Konkordijas formulas" ievadā: "Mēs ticam, mācām un apliecinām, ka vienīgā norma un mēraukla, pēc kuras jāizvērtē un jāiztiesā visas mācības, kā arī mācītāji, ir tikai un vienīgi Vecās un Jaunās Derības praviešu un apustuļu raksti, gluži kā ir rakstīts: "Tavs vārds ir manu kāju spīdekļis un gaišums uz maniem ceļiem" (Ps. 119:105)."># Gandrīz 2000 gadu gaitā ir pierādījies, ka Dieva vārds iztur visus jautājumus un atkārtotu izvērtēšanu. Paaudzi pēc paaudzes kristieši ir atraduši mierinājumu un spēku šajā grāmatā. Ikviena garīgā atmoda ir radusi augsni Dieva vārdā. Tie sprediķi un mācība, kas ir saskaņā ar Bībeli, ir Dieva vārds. Katrs kristietis ir aicināts pārbaudīt, vai tas, ko viņš dzird, ir saskaņā ar Dieva vārdu. Tas ir nepieciešams, jo Svētie Raksti ir kristīgās ticības pamats visos laikos. Kad baznīca sludina, tam vienmēr jābūt pamatotam [Dieva]vārdā. Neviens nedrīkst Bībeles Dieva vārdam ne ko pielikt, ne atņemt. Svētais Gars, paredzēdams nākamās notikums, ir vadījis tā, ka Jaunā Derība noslēdzas tieši ar Jēzus brīdinājumu no šādas rīcības: "Ja kas ko atņem no šīs grāmatas pravietošanas vārdiem, tam Dievs atņems viņa daļu pie dzīvības koka un pie svētās pilsētas, par ko rakstīts šinī grāmatā" (Jņ.atkl. 22:19).

Visdrošākais veids, kā pārliecināties par Rakstu patiesumu, ir pašam tos lasīt. Kad Svētais Gars darbojas cilvēka sirdī, caur Dieva vārdu viņš kļūst pārliecināts par Bībeles patiesību. Tas, kas ļauj Dieva vārdam atklāt dvēseles slēptākās domas, jūt, ka Dieva vārds ir patiess. Tie neesam mēs, kuri tiesāsim Dieva vārdu, bet gan Dieva vārds tiesā mūsos visu to, kas nesaskan ar Tā Kunga gribu. Bībele nekad nebūs par svētību tam, kurš padara sevi par tās kungu, mēģinot izšķirt, kas no rakstītā ir Dieva, bet kas – cilvēka. Tādiem cilvēkiem Kristus saka: "Kas no Dieva ir, dzird Dieva vārdus. Tāpēc jūs nedzirdat, ka neesat no Dieva" (Jņ. 8:47). Tas, kas pieņem Bībeles doto apsolījumu par grēku piedošanu, attaisnošanu un mūžīgo dzīvību caur Jēzu, saprot, ka viss labais nāk no žēlsirdīgā Dieva.

Bībele ir žēlastības līdzeklis, jo Dieva Gars to izmanto, lai mums palīdzētu un pasargātu patiesā ticībā Pestītājam. Dieva vārds ir dziedniecisks līdzeklis, kas izdziedina slimu dvēseli. Bet, lai zāles palīdzētu mums izveseļoties, mums jālieto tās, kā dziednieks Jēzus to ir noteicis: "Ja jūs paliekat manos vārdos, jūs patiesi esait mani mācekļi, un jūs atzīsīt patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus" (Jņ. 8:31-32). Mēs paliekam Tā Kunga vārdos, būdami sadraudzībā ar tiem ik dienas, visu dzīvi. Kā ir jālasa Bībele, lai tas nāktu mums par labu?

Dieva vārds jālasa ar lūgšanu

Mēs saņemam Svētā Gara palīgu saprast un paturēt prātā [Dieva]vārdu, ja lūdzam pirms un pēc Bībeles lasīšanas. Mēs lūdzam, lai Dieva Gars atvērtu mūsu sirdi Dieva vārdam, lai mēs varētu saprast to, kas tur ir rakstīts. Lūgšana palīdz mums iegūt pazemību svētā vārda priekšā, lai mēs nopietni uzņemtu Tā Kunga vārdu un labotu savu dzīvi saskaņā ar to. Caur lūgšanu izlasīto var piemērot sev. Kad Dieva vārds runā par visu labo, ko Dievs grib dot, mēs varam lūgt par to; kad tas brīdina no ļauna, jālūdz, lai mēs no tā tiktu pasargāti. Kad piemērojam teksta vēsti sev, mēs saņemam palīdzību pārbaudīt pašiem sevi. Mēs varam lūgt par drosmi ticībā un Bībeles apsolījumu piepildīšanos.

Bībele jālasa uzmanīgi

Ir svarīgi bieži sev atgādināt, ka caur Bībeli runā Tas Kungs. Ja ar mums runātu kāda augsti stāvoša persona, mēs klausītos ar cieņu. Cik gan vairāk vēl cilvēkam jākoncentrējas uz to, ko kungu Kungs grib viņam sacīt! Salīdzini, cik uzmanīgi tu lasi Bībeli un personīgu vēstuli. Lasot mēs cenšamies saprast autora jūtas un izdibināt, kādu uzdevumu viņš mums dod. Tā cilvēks lasa ne tikai tādēļ vien, ka tā vajag. Mums jālūdz, lai Dievs dotu mums žēlastību lasīt Bībeli tikpat uzmanīgi. Lai mēs palāvībā teiktu tāpat kā Samuēls: "Runā, Kungs, tavs kalps klausās."

Dieva vārds uzcītīgi jāpielieto

Bez ēdiena miesa nevar ilgi izdzīvot. Cilvēks nejūtas labi, ja regulāri nesaņem ēdienu. Nabadzīgās zemēs cilvēki mirst no bada. Tādā pašā veidā mirst cilvēka kristīgā dzīve, ja tā nesaņem barību. Dvēseles garīgā dzīve nevar izdzīvot bez Dieva vārda. Dieva vārds jātiek uzcītīgi lietotam: tas jālasa katru rītu un vakaru, un, kamēr tas ir iespējams, jāuzklausa bibliks sprediķis. Čakli studēt Dieva vārdu nozīmē atvēlēt dienas svētbrīdim noteiktu laiku un, noturot to, lasīt Dieva vārdu. Raksti ir radīti mūsu pestīšanas dēļ. Ticībā mēs virzāmies vai nu uz priekšu, vai atpakaļ, stāvēšana uz vietas nav iespējama. Ja Dieva vārds nepiepilda mūsu domas, tā vietā nāk sātans ar saviem maldiem. Lai Kristus varētu mūs ietekmēt, mums bieži jāmeklē sadraudzība ar Viņu Bībelē. Esot kopā ar kādu, cilvēks kļūst tam līdzīgs. Kad mēs tiekam kārdināti pavirši attiekties pret svētbrīdi, mums jālūdz, lai Svētais Gars dod jaunu gribu un ilgas.

Dieva vārds jālasa pārdomāti

Sprediķis nes daudz lielāku labumu, ja mūsu domas pie tā atgriežas arī vēlāk. Ko Svētais Gars gribēja teikt caur sludināšanu, un kā es to varu piemērot manai paša dzīvei? Arī Bībeles lasīšanai ir daudz lielāks efekts, ja mēs līdzīgā veidā meditējam par izlasīto tekstu. Vai tā ir Bauslība vai Evaņģēlijs? Vai tekstu var piemērot Kristum, Dieva tautai vai atsevišķam māceklim? Atcerēties Dieva vārdu palīdz arī sarunas ar ticības brāļiem un māsām par svarīgiem ticības jautājumiem. Jāizvairās no Bībeles vārda vieglprātīgas lietošanas. Taču Raksti dod tēmas sarunām, kas ir svarīgas ikvienam kristietim. Tas Kungs saka: "Un lai šie vārdi, ko Es tev šodien pavēlu, tev paliek ierakstīti tavā sirdī. Un atgādini tos saviem bērniem un runā tos, sēžot savā namā un pa ceļu ejot, guloties un ceļoties" (5. Moz. 6:6-7).

Bībele jālasa noteiktā kārtībā

Raksti satur daudz vērtīga, kas ceļ un stiprina ticību, bet, lai neizlaistu kādu svarīgu kristīgās mācības jautājumu, ir jāstudē visi teksti. Nav nekā dīvaina tajā, ka cilvēki Jauno Derību lasa biežāk nekā Veco, jo to ir vieglāk izprast un tā skaidrāk runā par Jēzu un pestīšanu. Taču kristietības pamats un saknes meklējamas Vecās Derības rakstos, tādēļ ir svarīgi būt arī uzticīgam Vecās Derības lasītājam. Ja patvaļīgi mēģinājamies no vienas Rakstu vietas uz otru, mums nebūs vispārējas izpratnes par mācību. Cilvēkam nāktos sekot noteiktai kārtībai, kas aptver visu Bībeli. Katrs pieredzējis lasītājs zina, ka Raksti ir atradnes, kurās dārgumi guļ vairākos slāņos. Vārds, kas, reiz lasot, pacilājais, citā situācijā var sniegt mierinājumu. Tam, kas lasa pareizi, Svētie Raksti ikreiz paver jaunus dziļumus, kurus no jauna jāmēģina saprast

un piemērot sev. Ja šķiet, ka lasīšana nenes gaidīto labumu, ir vērts atcerēties, ka Tas Kungs neļauj savam vārdam atgriezties tukšā (Jes. 55). Dieva vārds cilvēka sirdī darbojas slepeni, tāpat kā sēkla, kas iesēta zemē un aug.

Raksti jālieto ar paklausību

Mums ne tikai jālasa Dieva vārds, bet arī tam jāklausa un jāseko. Mums ne tikai jāzina ceļš, bet pa to arī jāiet. Tas, vai ir grūti uzņemt Dieva vārdu, ne vienmēr ir atkarīgs no tā, cik bieži to dzird vai lasa. Cilvēkam var būt plašas Bībeles zināšanas, bet trūkst jebkādas vēlēšanās tām sekot. Tikai tad, kad mēs piemērojam Bībeles vārdus sev, sirds var pieaugt ticībā, cerībā, mīlestībā un pacietībā. Mēs nedrīkstam izvairīties no patiesības tad, ja tā skar mūs. Bībeli nevar lasīt tā, kā advokāts lasa testamentu, bet gan tā, kā to lasa īstais mantinieks. Dvēseles glābšanas labad tas, ko ir izgaismojis Dieva vārds, jāuztver ļoti nopietni. Apustulis Jēkabs brīdina: "Tāpēc, nolikdami visu netīrību un lielo ļaunprātību, lēnprātībā saņemiet iedēstīto vārdu, kas var izglābt jūsu dvēseles. Bet esiet vārda darītāji un ne tikai klausītāji, paši sevi maldinādami" (Jēk. 1:21-22). Pamācība saka: lasi, kā tas ir rakstīts, tici, kā rakstīts, dari, kā rakstīts, un tu saņemsi to, kas rakstīts!

Bībele jālasa, tiecoties pēc pestīšanas

Dieva vārda galvenā nozīme nav dot vēsturiskas vai bioloģiski detalizētas zināšanas, bet gan tas aplūko jautājumus, kas ir izšķiroši mūžībai. Kad es lasu Bībeli ar pareizu attieksmi? Tad, kad es gribu zināt, kas man jā dara, lai samierinātos ar Dievu un iegūtu pestīšanu. Tas, kas lasa tādēļ, lai citi to redzētu, vai tādēļ, lai celtu vispārējo intelekta līmeni, zaudē galveno lasīšanas mērķi. Ne tikai mērķi, bet arī dzīvi Kristū.

Tātad mēs esam atgriezušies sākumpunktā. Kā mēs varam uzzināt kaut ko par Dievu? Mēs mācāmies iepazīt To Kungu, Viņa gribu un mīlestību pret mums, lasot Bībeli. Dieva vārds ir žēlastības līdzeklis, kurš vajadzīgs ikvienam cilvēkam, lai viņš atrastu dzīves jēgu, kas ir mūžīgā dzīvība. Bībelē ir dārgumi, izmanto tos, un tev nenāksies to nožēlot. Jēzus saka: "Vārdi, ko Es jums runāju, ir gars un dzīvība" (Jņ. 6:63). Apustulis raksta Vēstulē romiešiem: "Jo viss, kas iepriekš rakstīts, rakstīts mūsu pamācībai, lai mēs, izturīgi būdami bēdās un iepriec smeldami Rakstos, iegūtu cerību" (Rom. 15:4). Tas, kas lasa Bībeli, var droši sacīt: "Es zinu, kam es ticu."

Kāds ir Dievs?

Neredzamais Dievs ir ļāvis mums sevi iepazīt caur Bībeli un Jēzu Kristu. Mēs nekad pa īstam nespēsim izprast Viņa varenumu. "Kas ir Tā Kunga Garam noteicis tā apjomu?" (Jes. 40:13). Dieva dziļākā būtība ir neaptverama, un tikai Viņš pats zina par sevi visu. Mārtiņš Luters to sauc par Dieva neizdibināmo dabu.

To, ka eksistē Radītājs, var nojaust, redzot, cik lieliski Viņš ir iekārtojis dabu, bet Tā Kunga būtību mūsu grēcīgais saprāts nespēj aptvert. Viņš ir atklājis savu gribu Vecās un Jaunās Derības Svētajos Rakstos, tādēļ ir svarīgi lasīt Bībeli, lai mācītos iepazīt Dieva sirdi. Tāpat kā kāda cilvēka seja var mainīt dažādas grimases, bet tas ir un paliek tas pats cilvēks, tā arī Tas Kungs, kas izrāda dusmas par grēku, pauž arī tēvišķīgu aizgādību tam, kurš no Viņa novērsies. Dievs ir neatkarīgs, un mēs, cilvēki, varam tikai pazemībā to pieņemt. Cilvēks var tikt pestīts vienīgi, iepazīstot Dievu caur Viņa atklāsmi, un Raksti māca mums visu, kas nepieciešams, lai gūtu izpratni par ceļu pie Viņa.

Cilvēkam var būt daudz labu īpašību, bet viņš nekad nav pilnīgs, un kad mēs iepazīstam viens otru tuvāk, ir neiespējami neievērot trūkumus. Turpretī Tas Kungs ir nekļūdīgs un pilnīgs, Viņš vienīgais ir Visaugstākais. Dieva varenība ir tik neaizsniedzama, ka mēs nekad nevarēsim to pilnībā izteikt vārdos.

Dievs ir Gars

Pašlaik mēs Dievu nevaram redzēt, bet tie, kas tic Kristum, mūžībā varēs baudīt Viņa klātieni. Tagad mēs redzam Viņa darbus dabā, vēsturē un arī tajā, kā Viņš pārveido mūsu sirdis caur savu vārdu. Dievs ir Gars, un tas nozīmē, ka Viņš grib vērsties pie mūsu gara, mūsu dziļākās būtības. Jāņa evaņģēlija 4. nodaļā ir rakstīts: "Dievs ir Gars, un, kas Viņu pielūdz, tiem to būs pielūgt garā un patiesībā" (Jņ. 4:24). Svētais Gars runā uz mums caur Bībeli un palīdz lūgt.

Dievs ir mūžīgs

Tas Kungs vienmēr ir bijis un vienmēr būs – neatkarīgi no tā, vai cilvēki tic Viņam vai ne. Mēs

esam ierobežoti laikā, bet Radītājs stāv tam pāri. Viņam laiks nav nepieciešams, un tas Viņu nesasaista. Viņā ir mūžīga atpūta, miers un klusums tālu no laika nemiera un stresa. Dievam nav ne sākuma, ne beigu. Viņš ir tas, kas ir vienmēr. Katru brīdi Viņam ir vara pār visiem brīžiem. Tāpēc ir rakstīts: "Viena diena Tam Kungam ir kā tūkstoš gadi, un tūkstoš gadi kā viena diena" (2. Pēt. 3:8). Mūžība ir kā aplis, un tai nav ne sākuma, ne beigu. "Pirms kalni radušies, pirms zeme un pasaule radīta, Tu esi no mūžības uz mūžību, ak, Dievs!" (Ps. 90:2). Dievs ir nemirstīgs. Visa dzīvība nāk no Viņa, un Viņš ir radījis mūs dzīvei mūžībā kopā ar Viņu. Tā kā mūsu dienas ir saskaitītas, mums ir jādzīvo nevis tikai šodienai, bet gan jādodomā un jāmeklē ceļš uz mūžīgo dzīvi, jo žēlastības laiks ir dārgs.

Dievs ir nemainīgs

Tā Kunga eksistence ir mūžīga, tāpēc Dievs ir uzticams. Kāds liels mierinājums, ka Tas Kungs ir un paliek tas pats (Ps. 102:28)! Viņš tur visus solījumus, kurus ir devis Bībelē. Debesu Tēvs ir mūsu pilnīgas uzticēšanās vērts, jo Viņš nekad nepieviļ. Dieva žēlastība un mīlestība ir spēkā arī mūsdienās, tāpēc nemainās arī Viņa griba un baušļi. Tas, ko Svētais Gars ir runājis caur Rakstu autoriem, ir derīgs visos laikos. Laika gars un uzskatu mainība neietekmē Dieva vārdu. Svētais Gars nav pretrunā ar sevi un nekad neizmaina savu vārdu, tāpēc kristīgā ticība ir tā pati visos laikos. Ir muļķīgi cīnīties pret pašu Radītāju, sagrozot Bībeles vārdu, jo Svētie Raksti ir nemainīga atklāsmē. Apustulis raksta Vēstulē galatiešiem: "Bet, ja arī mēs vai kāds eņģelis no debesīm jums sludinātu citu Evaņģēliju nekā to, ko esam jums pasludinājuši, lāsts pār to!" (Gal. 1:8). Tas nozīmē arī to, ka mēs nedrīkstam sekot tam, kas aicina cilvēkus nepakļauties Dieva vārdam. Kristiešiem Dieva nemainība pāri visām lietām rada drošības izjūtu. "Jo Es esmu Tas Kungs, un Es nepārveidojos" (Mal. 3:6). Mēs zinām, kur Viņš ir. "Jēzus Kristus vakar un šodien tas pats un mūžīgi" (Ebr. 13:8).

Dievs ir visuresošs

Dievs var būt aktīvs vienlaicīgi visur. Viņš nevar tikt kaut kur ierobežots vai atstāts ārpusē. Cilvēks nevar paslēpties no Tā Kunga, kā rakstīts 139. psalmā: "Kurp lai es aizeju no tava Gara, un kurp lai es bēgu no Tava vaiga?" (Ps. 139:7). Ir liela drošības izjūta zināt, ka Tas Kungs visur ir tuvumā un sadraudzība ar Viņu ir iespējama visur. Ja arī no cilvēka novērstos visi viņa draugi, Dievs vienmēr paliek uzticīgs. Dažkārt no Bībeles mēs varam secināt, ka Dievs dzīvo kādā noteiktā vietā, bet tas nozīmē, ka šajā vietā Viņš pārdabiskā veidā ir atklājis savu klātbūtni un darbus. Dievs ir klātesošs visā universā, jo Viņš ir bezgalīgs. Dievs ir radījis pasauli, bet pats nav piesaistīts matērijai un redzamām robežām. Viņš ir klāt visā kosmosā, bet īpašā veidā Viņš ir klātesošs sakramentos un [Dieva]vārdā. Dieva pilnība ir Kristū (Kol. 1:19).

Dievs ir visspēcīgs

Dievs nepiepūloties var darīt visu, ko Viņš vēlas. "Mūsu Dievs ir debesis, ko Viņš grib, to visu Viņš dara" (Ps. 115:3). Tas Kungs lieto savu visspēcību, realizējot savu pestīšanas plānu un nodomu. Mēs nevaram pavēlēt Viņam lietot savu varu. Kad ļaunums aug, mums nevajag baidīties, ka Dievs ir zaudējis savu spēku. Visuvaldītājs tikai gaida īsto brīdi, un Viņa visspēcīgā roka apvalda ļauno. Tas Kungs ierobežo ļaunumu, lai dotu vietu savai valstībai. Viņš var valdīt pār pasauli un vērst notikumus un lietas uz labu. Dieva visspēcība nevienu nespiež kļūt par kristieti vai mantot debesu valstību, bet Viņš izglābj ikvienu cilvēku, kas nepretojas Viņa gribai. Dieva Gars dara brīnumus, kad Viņš mudina cilvēkus meklēt žēlastību. Viņš var atgriezt pat visvienaldzīgāko, tādēļ kristietim ir jāaizlūdz par citiem. Tas Kungs palīdz pārvarēt šķēršļus. "Jo Dievam nekas nav neiespējams" (Lk. 1:37). Jēzus parāda savu visspēcību, piemēram, apsaucot vētru vai piedodot grēkus. Tas Kungs ir universa Valdnieks un Kungs. Dieva visspēcība glābj cilvēkus no nāves. Zeme, Piena Ceļš un Visums – viss sabruktu, ja Radītājs to neuzturētu.

Dievs ir viszinošs

Dievs zina, kas ir noticis, notiek un notiks. Tas Kungs zina, ko mēs darām, sakām un domājam. "Un nav radījuma, kas Viņa priekšā apslēpts, bet viss ir atsegts un atklāts Viņa acīm: Viņam mēs dosim norēķinu" (Ebr. 4:13). Tas Kungs ir gaismas avots un redz visus cilvēku darbus. "Bet, kas dara patiesību, nāk pie gaismas, lai būtu redzami viņa darbi, ka tie Dievā darīti" (Jņ. 3:21). Tas, kas rīkojas pret savu sirdsapziņu, izvairās arī no Dieva vārda gaismas. Cilvēks var justies neērti, kad Svētais Gars atklāj viņa nolūkus. Dieva visuresamība pirmām kārtām nozīmē to, ka Dievs zina, kā Viņa bērniem klājas un ko jūt viņu sirdis, pat tad,

kad tie savas dziļākās domas neizsaka vārdos. Viņš zina mūsu raizes, un tas ir liels mierinājums.

Dievs ir viszinošs

Dievs visu saprot un zina risinājumu visam. Viņš var virzīt visu uz labu un tam izmanto vispiemērotākos līdzekļus. Cilvēkiem Dieva ceļi bieži vien var šķist neizprotami un pretrunā ar viņu pašu domu gaitu un vēlmēm. "Jo manas domas nav jūsu domas, un jūsu ceļi nav mani ceļi" (Jes. 55:8). Dažreiz cilvēki jautā: "Kādēļ ar mani tā notiek?" Mēs saprotam tik maz un esam tik tuvredzīgi, bet Tas Kungs redz visu kopumā. Dieva loģika ir neierobežota, tāpēc mūsu saprāts to nevar izprast. Kad mēs neredzam izeju no grūtībām, Dievs var problēmu atrisināt, jo "brīnišķs Viņš padomā un liels gudrībā!" (Jes. 28:29). Tas, ka Debesu Tēvs ir sūtījis savu Dēlu glābt pasauli, ir Dieva pestīšanas nodoma apbrīnojamā gudrība.

Dievs ir svēts

Dievs ir šķirts no visa ļaunā un stāv pāri tam. Svētums nozīmē to, ka Tam Kungam piemīt pašcieņa. Viņa griba ir virzīta uz Viņa paša būtību. Viņa svētā mīlestība pret mums, cilvēkiem, nepanes neuzticību; var teikt, ka tā ir labā nozīmē "greizsirdīga". Tādēļ Svētais Gars modina bijību un cieņu. Mums ir iemesls būties Dievu, jo Viņš mīl labo un ienīst ļauno. "Topiet svēti, tāpēc ka Es, Tas Kungs, jūsu Dievs, esmu svēts!" (3. Moz. 19:2). Viņš pats ir bez vainas un nepanes ļaunumu. Tāpēc mums jāmīl tas, ko mīl Viņš un jāienīst tas, ko Viņš ienīst. Tad mums nenāksies pretstatīt Dieva mīlestību Viņa svētumam. Dievs mīl grēcinieku, bet ienīst grēku. Vienīgā mūsu iespēja nākt tuvāk Svētajam ir ietverta Kristus grēku izpiršanas upurī. Jo Dievs ir šķirts no visa netīrā.

Dievs ir taisnīgs

Dieva būtība ir taisnīga. Dievs, Viņa darbi un griba ir viens vesels. Tas, ko Viņš dara, vienmēr ir pareizi. Tas Kungs ir taisnības avots un pamats. Dievs ir norma, tādēļ taisnības normas ir nemainīgas. Viņš atalgo labo un soda ļauno. "Jo Viņš ikvienam atmaksās pēc viņa darbiem" (Rom. 2:6). Viņam ir jāsoda viss ļaunais Viņa taisnprātības dēļ. Vai Dievs soda ar prieku? Nē, un tādēļ Viņš vēl joprojām nogaida, bet, kad Dieva laiks būs pienācis, Viņš nodibinās taisnību. Tas, ka Dievs ir mīlestība, nenozīmē, ka Viņš ir pielaidīgs un ļauj pārkāpt savus priekšrakstus. Mēs tiktu sodīti, ja vien nevarētu saņemt grēku piedošanu. Tā Kunga taisnīguma gaismā pravietis Jesaja izsauca: "Bēdas man, jo es esmu nāvei lemts!" Taču Pestītājs ir piepildījis visas Bauslības prasības un izcietis sodu mūsu vietā. Kristus dēļ jebkurš mācekļis var apmainīt savu grēku pret Dieva Dēla taisnību. Vismelnākā sirds kļūst balta kā sniegš. "Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta no visas netaisnības" (1. Jņ. 1:9). Pēc tam kristietis [Dieva]vārdā saņem palīdzību dzīvot tā, ka viņa ticība nes augļus. Dievs dod prieku tiem, kas grib Viņam sekot.

Dievs ir patiesība

Dievam nepiemīt nekas nepatiess un melīgs. Dievs ir klints, stingra un nesatricināma. Jēzus saka: "Es esmu patiesība." Tas Kungs izpilda draudus un tur savus solījumus. Bībeles mūžīgā patiesība ir saistīta ar Dieva uzticamību. "Tiešām, taisni ir Tā Kunga vārdi, un visi Viņa darbi ir pilni uzticības" (Ps. 33:4). Uz cilvēka doto vārdu ne vienmēr var paļauties, bet Dieva Dēls saka: "Raksti nevar tikt atcelti" (Jņ. 10:35). Ja Jēzus ir solījis būt kopā ar saviem mācekļiem ik dienu līdz pasaules galam, tad Viņš to arī piepildīs. "Tiešām, neviens, kas uz Tevi gaida, nepaliks kaunā" (Ps. 25:3).

Dievs ir labs

Dievs ir augstākais labums, un Viņš visiem dod patiesu laimi. Bet tikai tie, kas Viņu bīstas, varēs baudīt Viņa labumu mūžīgi. Tā Kunga labestība vienmēr ir nepelnīta žēlastība, ko Viņš vēlas dot mums par velti. Dieva Dēlam bija dārgi jāsamaksā ar savām asinīm, lai mēs iegūtu šo žēlastību par brīvu. "Teiciet To Kungu, jo Viņš ir mīlīgs un Viņa žēlastība paliek mūžīgi!" (Ps. 118:1). No Dieva nāk viss labums, miers un prieks. Vienīgi Viņš dod patieso prieku, kas nekad nebeidzas. Savā labestībā Viņš vada mūs pa dzīves ceļu. "Ja tad nu jūs, ļauni būdami, protat saviem bērniem dot labas dāvanas, vai tad jūsu Tēvs debesīs nedos daudz vairāk laba tiem, kas Viņu lūdz?" (Mt. 7:11).

Dievs apžēlojas par mums

Dievs tagadējā laikā rūpējas par grēciniekiem ar lielu žēlastību un apžēlojas pat par

nepateicīgajiem un ļaunajiem. Viņa apžēlošana galvenokārt ir mierinājums grēkā kritušajam cilvēkam, kas grib atgriezties pie sava Debesu Tēva. "Ja es guļu nogāzts pie zemes: es atkal celšos kājās, un, ja es arī mītu tumsā, tad tomēr Tas Kungs ir mana gaisma!" (Mih. 7: 8).

Dievs ir pacietīgs

Viņš var nogaidīt ar sodu, lai aicinātu cilvēkus atgriezties no grēkiem. "Kā tēvs apžēlojas par bērniem, tā Tas Kungs apžēlojas par tiem, kas Viņu bīstas. Jo Viņš zina, kādi radījumi mēs esam, Viņš piemin to, ka mēs esam pīšļi" (Ps. 103:13-14). Jēzus saka: "Ja kas nāk pie manis, to Es patiesi neatstumšu." Dievs aktīvi darbojas, lai aicinātu cilvēkus pievērsties Viņam. Viņš nesteidzas, bet ļauj visam iet savu gaitu, lai tad, kad būs pienācis īstais brīdis, šis laiks beigtos. Cilvēka dzīves laiks ir žēlastības laiks, iespēja atgriezties no grēkiem laikā. Dieva Gars laiku pa laikam uzrunā cilvēka sirdsapziņu, un ir svarīgi, lai cilvēks nepretotos šai balsij. Daudzi pieredzējuši kristieši ar pateicību piemin garos gadus, kad Dievs ir bijis ar viņiem pacietīgs. Apustulis Pāvils saka: "Es pateicos savam Dievam.. būdams pārliecināts, ka tas, kas jūsu sirdīs labo darbu iesācis, to pabeigs līdz Kristus Jēzus dienai" (Fil. 1:3-6).

Dievs ir žēlsirdīgs

Tas Kungs rūpējas par cilvēkiem, kuri ir nelaimē, slimībā vai vientuļi. Viņš balsta un aprūpē tos, un nepaieļ garām, nesniedzot palīdzību. Mūsu problēma ir tā, ka mēs ne vienmēr ievērojam Viņa palīdzību, taču Viņa žēlsirdīgais nodoms ir sekot mums visu dzīvi un glābt mūsu dvēseles mūžībai. Dievs daudz labāk grib piedot un palīdzēt nekā sodīt. Evaņģēlija vēsts kodols ir pasludinājums par Dieva žēlsirdību, kuras visiem ir pietiekami. Nekad neaizmirsti Jēzus līdzību par pazudušo dēlu. Dievs Tēvs neatstumj nevienu, kurš grib iet pa pareizo ceļu.

Dievs ir mīlestība

Visu, ko Dievs dara, Viņš dara aiz mīlestības, jo Tas Kungs pats ir mīlestība. Kad Dievs radīja, Dēls pestīja un Svētais Gars ik dienas stiprina ticībā, tas notiek aiz Dieva mīlestības pret cilvēkiem. Dievišķā mīlestība ir pašizliedzīga, uzticama un padevīga. Tas Kungs saņem mūs ar patiesu un neviltotu mīlestību. Mīlestība pauž Dieva būtību. "Jo šī ir Dieva mīlestība, ka turam Viņa baušļus" (1. Jņ. 5:3). Tieši tāpēc, ka Radītājs mīl cilvēku, Viņš vērtē viņu tik augstu: "Šī ir tā mīlestība, nevis, ka mēs esam mīļējuši Dievu, bet ka Viņš mūs mīlējis un sūtījis savu Dēlu mūsu grēku izpiršanai. Mēs esam atzinuši un ticam mīlestībai, kas Dievam ir uz mums. Dievs ir mīlestība, un, kas paliek mīlestībā, tas paliek Dievā un Dievs viņā" (1. Jņ. 4:10, 16).

Desmit Dieva baušļi

Ko nozīmē Dievu "mīlēt un būties"? Kā var būties no Tā Kunga un vienlaicīgi izjust pret Viņu sirsnīgu mīlestību? Gan bailes no Radītāja, gan mīlestība izaug, iepazīstot Dievu caur Viņa vārdu. Kad cilvēks saprot, kāda neiedomājama gudrība un spēks ir Tā Kunga rokās, viņš neko var vienīgi noliekties Viņa majestātes priekšā. Vienlaikus cilvēkā iedegas arī mīlestība pret Debesu Tēvu, redzot, cik daudz laba Viņš dod katru dienu: dzīvību, savu paša Dēlu, lai izpirktu mūsu grēkus, un Svēto Garu, kas ik dienas joprojām pacietīgi aicina cilvēkus atgriezties. Dieva svētums un mīlestība savienojas Jēzus krusta nāvē. Kad Kristus izcieš visas pasaules grēkus, tiek spriesta taisnīga tiesa, vienlaikus tas ir Dievs pats, kurš nes sodu un ciešanas īsto vainīgo vietā. Viņš tika sists krustā mūsu vietā. Iet nāvē par cilvēkiem, kaut arī tie sirds dziļumos novērsušies no Dieva, ir liecība par Dieva bezgalīgo mīlestību pret mums. Šis Evaņģēlijs palīdz mums just cieņu un mīlestību pret To Kungu.

Bet ko īsti nozīmē mīlestība un bailes Dieva priekšā? Kādai jābūt Jēzus mācekļu dzīvei? Ko Debesu Tēvs pieprasa no saviem bērniem? Tas Kungs deva savus likumus Mozum, un Desmit baušļi ir īss šo likumu kopsavilkums. Baušļi atspoguļo Dieva svēto un mīlestības pilno gribu, kura ir pausta dabas likumos. Laulība starp vīrieti un sievieti ir radīšanas kārtības piemērs, kas normē kopdzīves noteikumus. Tātad jau radīšanā Dievs ir ierakstījis savu likumu cilvēka sirdī. Taču grēkā krišana ir izpostījusi radīšanas pirmējo harmoniju, un tāpēc Dievam caur saviem baušļiem ir jāatgādina, kas mums ir vislabākais. Tam, kurš ir devis mums dzīvību, ir arī tiesības uzstādīt prasības attiecībā uz to, kā mēs to izmantojam.

Var teikt, ka sirdsapziņa ir Dieva balss mūsos, bet sirdsapziņa var arī snaust un klusēt tad, kad tai būtu jārunā. Taču Svētais Gars caur Dieva vārdu var pamodināt to, kas ir aizsnaudies.

Ja cilvēks apzināti rīkojas pret savu sirdsapziņu, tad galu galā tā nocietinās un pēc nāves mūžībā cieš nebeidzamas mokas. Tas, kurš bieži apklusina Dieva balsi sevī, ar laiku kļūst bezsirdīgs un spējīgs uz jebkuru noziegumu. Taču ar sirdsapziņu, ko ir apgaismojis Dieva vārds, ir jābūt uzmanīgam. Tam var būt divējas sekas: pirmkārt, ir grēks spiest kādu rīkoties pret savu sirdsapziņu un, otrkārt, nedrīkst piesaistīt sirdsapziņu cilvēciskiem uzskatiem, likumiem un kārtībai, kurām nav pamata Dieva vārdā (Kol. 2:20). Jēzus brīdina rakstu mācītājus: "Jo, Dieva bausli atmetuši, jūs turat cilvēku likumus" (Mk. 7:8). Tad, ja rodas šaubas, var rīkoties pēc šāda nosacījuma: ja nav pārliecības par rīcības pareizību, ir labāk no šīs rīcības atteikties. Kristietim izvēles priekšā ir jādūdz Dieva palīdzība.

Kādēļ Dieva likumam bija jāatklājas Bībelē? Tādēļ, ka tas likums, kas ir ierakstīts cilvēka sirdī, pēc grēkā krišanas tika aptumšots. Daudzos svarīgos jautājumos sirdsapziņa mums nedod skaidru atbildi, un tādēļ tai jātiek apgaismotai ar Dieva vārdu. Mums vajag uzzināt, ko mēs drīkstam darīt un ko ne. Baušļi normē mūsu attiecības ar Dievu un līdzcivēkiem. Kad mēs ļaujam Dieva labās gribas gaismai mūs apgaismot, tas atspoguļojas mūsu domās, vārdos un darbos. Lai mēs spētu pildīt baušļus, mums jānes sirdī Kristus mīlestība. Apustulis Pāvils raksta Vēstulē romiešiem, ka mīlestība ir bauslības papildījums (Rom. 13:10). Pirmie trīs baušļi tiek saukti par Bauslības pirmo galdiņu un runā par mūsu attiecībām ar Dievu. Jēzus Mateja evaņģēlijā izskaidro Bauslības būtību: "Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta. Šis ir augstākais un pirmais bauslis. Otrs tam līdzīgs ir: tev būs savu tuvāko mīlēt kā sevi pašu" (Mt. 22: 37-39).

Mīlestības bauslis tāpat ir divējs, jo ir vērsts gan uz Dievu, gan cilvēkiem. Nevar atdalīt vienu daļu no otras, lai tas neizmainītu baušļa nozīmi. Ticībai un dzīvei jābūt vienotām. Patiesa ticība nes augļus labos darbos. Protams, arī nekristieši var darīt labus darbus, bet vienīgi tas, kurš ir piedzīvojis Dieva mīlestību caur Jēzu Kristu, saprot mīlestības dziļāko būtību un pazīst Dieva Dēla mīlestību, kas bija uzticīga līdz pat nāvei.

Kad Tas Kungs Sinaja kalnā deva baušļus, Viņš tikko bija atbrīvojis israēliešus no gūsta un verdzības. Dievs bija redzējis savu izredzēto tautu ciešam un iežēlojās līdzjūtībā. Otrā Mozus grāmata stāsta par to, kā īstenojās glābšana – soli pa solim, par spīti Faraona un viņa elku kalpu pretestībai. Stāsts par jūdu iziešanu no Ēģiptes nevēsta tikai par ebreju tautas atbrīvošanu, bet arī par to, kā Tas Kungs tika pagodināts, parādīdams ēģiptiešiem savu varenību. Faraons, kurš sevi pasludināja par dievišķu, tika noslīcināts kopā ar savu armiju. Tātad baušļi tika doti pēc notikumiem, kuros Dievs ar savu rīcību bija izrādījis gan dusmas par ekdievību, gan arī mīlestību pret saviem bērniem gūstā. Viņš atbrīvoja izraēliešus, lai tie varētu Viņu patiesi pielūgt, nesajaucoties ar pagāniem. Otrās Mozus grāmatas 20. nodaļa, kurā dotas abas Bauslības daļas, sākas ar vārdiem: "Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes, no vergu nama. Tev nebūs citus dievus turēt manā priekšā..." (2. Moz. 20: 2,3). Bībeles konteksts palīdz mums saprast, ka baušļu došana cilvēkiem ir Dieva mīlestības darbs. Tāpat mēs arī saprotam, ka Bauslība un Evaņģēlijs jau no paša sākuma ir cieši saistīti un ka baušļi ir viens no ceļa rādītājiem tiem, kas aiz pateicības pret savu Pestītāju grib pildīt Dieva gribu. Israēlieši gāja uz apsolīto zemi, un pa ceļam viņiem bija nepieciešama Dieva palīdzība un citam cita atbalsts. Dieva baušļi konkrēti parāda, kā ikdienas dzīves situācijas kļūst daudz vienkāršākas, ja cilvēks seko Dieva gribai, gan ievērojot radīšanas kārtību, gan savā dzīvē. Jaunā Dieva tauta, kristieši, arī dodas uz savu mērķi, bet ceļš uz to reizēm var būt šaurs un grūts. Tādēļ ir nepieciešamas ceļazīmes – Bauslība.

Pirmais bauslis

[Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs,] Tev nebūs citus dievus turēt manā priekšā.

Kas tas ir?

Mums būs Dievu pār visām lietām būties, mīlēt un uz Viņu paļauties. #

Dievs aizliedz pagānismu un ekdievību

Ar pirmo bausli Dievs aizliedz jebkādu elku pielūgšanu. Viņš negrib, lai mums būtu kādi citi dievi, jo tad mēs būtu neuzticīgi mūsu Radītājam. Viņš ir radījis visus cilvēkus uz zemes, tādēļ visiem ir pienākums sekot Viņa baušļiem. "Tev būs Dievu, savu Kungu, pielūgt un Viņam vien

kalpot" (Mt. 4:10). Elkdievība nozīmē attēlu, dabas un radītu lietu pielūgšanu vai arī mūsu sirds pieķeršanos pasaulīgām lietām tik lielā mērā, ka cilvēks tādējādi attālinās no Dieva. Astroloģija, sātānisms, svēto pielūgšana, ticība dievībām aizvieto Dievu ar kaut ko citu. Tā ir elkdievība, un Vēstulē romiešiem apustulis mūs stingri brīdina izvairīties no tās: "Tāpēc, ka viņi dievišķo patiesību apmainījuši pret meliem un sākuši dievināt un pielūgt radību, atstājot novārtā Radītāju" (Rom.1:25). Elku tempļi, lai cik skaistas kultūrvēsturiskas celtnes tie arī nebūtu, iaved cilvēkus maldos. Vienlaikus mēs varam konstatēt, ka tas liecina par nomaldījušos cilvēku centieniem atrast nezināmu Dievu, par kura eksistenci viņi var nojaust, uzlūkojot radību (Ap.d. 17:23). Nav iespējams iepazīt Dieva personību, ja negrib Viņam ticēt un paklausīt Bībelei. Apustulis Pāvils saka: "Bet Dievs, atstādams neievērotus nezināšanas laikus, tagad aicina visus cilvēkus visur atgriezties no grēkiem" (Ap.d. 17:30). Pagāņu dedzīgā reliģiozitāte bieži vien izbiedē vienaldzīgus kristiešus, kuriem ir zināšanas par Dievu, bet kuri Viņam nepakļaujas. Mums, kristiešiem, būtu jāmācās no viņu padevības un bijības. Pagāņu reliģijām ir raksturīgas bailes un attaisnošanas iegūšana ar saviem darbiem. Tikai neziņoši rietumnieki var apgalvot, ka pagāņi ir laimīgi savā reliģijā. Tie, kas pabijuši valstīs, kur valdošais ir pagānisms, var pastāstīt par mistiskām bailēm no senču gariem, naidu pret kristietību, par cilvēkiem, kuri atrodas netikumumu verdzībā, un bezcerību nāves priekšā. Turpretī kristietim ir cieša un nesatricināma cerība, pateicoties Jēzus izpērkošajai nāvei, kas dod pārliecību par pestīšanu. Tā kā islams un jūdaisms noliedz Kristus glābjošo upuri, arī šiem cilvēkiem ir nepieciešams piedzīvot kristīgo mīlestību, dzirdēt Eviņģēliju un tikt attaisnotiem caur ticību Dieva Dēlam.

Daudzas šodien populāras jaunās garīgās kustības ir tas pats pagānisms, no kā cilvēks tiek brīdināts jau Mozus grāmatās: "Lai tavējo starpā neatrastos neviens pats, kas savu dēlu vai meitu liktu sadedzināt ugunī, nedz arī, kas zilē nākotni, nedz laika zīmju taujātājs, nedz čūsku apvārdotājs, nedz burvis, nedz vārdotājs, nedz garu izsaucējs, nedz pareģis, nedz mirušo garu izaicinātājs" (5. Moz. 18:10 – 11).

Patiesa mīlestība pret savu tuvāko nozīmē to, ka misijai būtu jābūt katra kristieša sirdslietai. Dievs grib izglābt no pazušanas pēc iespējas vairāk cilvēku un dot viņiem mūžīgo dzīvību. Cilvēks par Dieva bērnu nekļūst piedzimstot, bet gan caur Kristību un ticību. Tāpat neviens nenonāk Dieva valstībā caur nāvi, bet caur ticību Dieva vienpiedzimušajam Dēlam. Jēzus Kristus saka: "Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva kā vien caur mani" (Jņ. 14:6).

Patiesais Kungs vai cilvēku pašu priekšstati par Dievu

Kad cilvēki cieši neturas pie Dieva atklāsmes Bībelē un Kristū, viņi rada paši savus priekšstatus par Dievu, kas atbilst viņu privātajām vēlmēm un fantāzijām. Tad cilvēks aizmirst, ka Ādams ir radīts pēc Dieva tēla un līdzības un nevis otrādi. Apustulis Pāvils raksta: "Tādēļ es loku savus ceļus Tēva priekšā, no kā ikviens cilts debesīs un virs zemes dabū savu vārdu" (Ef. 3:14,15).

Ir maldu mācības, kuras apgriež šo kārtību, uzskatot, ka Rakstu vārdi ir tikai cilvēku domas par Dievu, kas ir pretrunā ar Jēzus un apustuļu uzskatiem par Bībeli. Relativizējot Dieva vārdu, cilvēks, par paraugu ņemot cilvēciskus ideālus, var radīt pats savus priekšstatus par Dievu, kā to, piemēram, dara feminisma teoloģija, piedēvējot Dievam divus dzimumus vai arī iztēlojoties Viņu kā dievieti māti. Šādas iedomas ne ar ko nav labākas par veco laiku pagānismu. Feministiskā teoloģija balstās uz tiem pašiem eksistenciālisma filozofijas principiem (Rūdolfs Bultmanis), kurus Vācijā trīsdesmitajos gados izmantoja nacisti, gribēdami radīt kristietību bez jūdaiskām saknēm un bez jūdu tautības Pestītāja. Feministu gadījumā pretestību izraisa atsauces uz Tēvu, Dēlu un Svēto Garu vīriešu dzimtē un norādes uz Dieva ķēnišķīgumu. Cilvēki negrib pakļauties savam Kungam, un sātāns izmanto visdažādākos ceļus, lai maldinātu cilvēkus, bet tas, ko viņš grib izraisīt, pamatā ir un paliek neticība. Feminisma teoloģija un tai līdzīgas mācības ir negodīgs mēģinājums izmainīt baznīcas vēsti no iekšienes tā, lai tā atšķirtos no tās vēsts, ko Kristus ir pavēlējis sludināt. Jēzus ir mācījis mums lūgt "Mūsu Tēvs" un kristīties Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, un šis ir vienīgais Dievs, pie kā mums jāvēršas lūgšanās, dziesmās un dievkalpojumos. Uz Viņu mēs droši varam likt savu cerību, jo Viņš ir Tas, kurš ir. Viņš nav nekāds vispārējs filozofisks princips, kas var tikt ietērpts jebkuros vārdos. Viņš ir personīgs Dievs, kurš ļāvis sevi iepazīt.

Pirmais bauslis mums aizliedz runāt par Dievu tā, ka tas būtu pretrunā ar Viņa atklāsmi savā Vārdā. Dievs ir nokāpis uz zemes Jēzū Kristū: "Jo Viņš ir neredzamā Dieva attēls, visas radības pirmdzimtais. Jo visai Dieva pilnībai labpatika iemānot Viņā" (Kol.1: 15;19). Tātad, kad mēs lūdzam Jēzu, mēs lūdzam nevienu citu kā pašu Dievu: Viņu, kas ir vienīgais patiesais Dievs (Jņ. 14:13; 17:3). Bet, ja cilvēks atraida Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdu, izvairās to pielūgt vai tā vietā pielūdz dievieti māti, tad viņš ir atstājis dzīvo Dievu.

Pirmais bauslis nozīmē, ka mums jāzaglabā zināšanas par Dievu, ko esam ieguvuši no Svētajiem Rakstiem, un jāturas pie tām. No tā atkarīga cilvēka daļa mūžīgajā dzīvē. "Jo ikviens, kas piesauc Tā Kunga vārdu, tiks izglābts" (Rom. 10:13). Dieva vārds stāsta tikai par vienu Dievu un noliedz citu dievu eksistenci. To paredz arī pats Vārds, tas svētais Vārds, ko Dievs atklāj Mozum degošajā krūmā, JHVH. Tas nozīmē "Viņš ir". Tā nozīme tiek aprakstīta 2. Moz. 3:14, kur Dievs saka Mozum: "Es Esmu, kas Es Esmu." Neviena cits nedrīkst saukties par Dievu, tikai Viņš, kurš ir.

Dievs aizliedz cilvēku dievināšanu

Elkdievība var izpausties dažādos veidos. Ja cilvēks meklē dievišķo dzirksteli sevī, nevis patieso Dievu, viņš atrod vienīgi tukšumu. Tie, kuri meklē Dievu sevī, nevis Viņa vārdā, atradīs vienīgi sava grēka atbaidošu attēlu. Kristīgā mistika ir Dieva vārda mistika, pretējā gadījumā runa nav par kristietību, bet gan pagānismu.

Dažas filozofiskas sistēmas liek cilvēku tajā vietā, kura pieder Tam Kungam, un tas notiek tad, ja tautas, ietekmīgu cilvēku viedokli vai saprātu paceļ pāri Dieva vārdam. "Paļaujies uz To Kungu no visas sirds un nepaļaujies uz sava prāta gudrību" (Sal.pam. 3:5). Daļa cilvēku nemaz nenojauš, ka viņi pielūdz paši sevi, paļaudamies tikai uz savu spēku vai savu mantu, bet cilvēks padara pats sevi par elku, kad viņš domā, ka var iztikt bez Dieva. Daži savukārt tā vietā, lai nāktu pie Dieva, vairāk paļaujas uz citu cilvēku varu un ietekmi. (sal. Ps. 146:6). Protams, mums var būt cilvēciski paraugi, kam līdzināties, piemēram, mūsu ticības "mātes" un "tēvi", bet tas nedrīkst nonākt tik tālu, ka mēs dodam viņiem tādu godu, kāds pienākas vienīgi Dievam.

Kas ir mans Kungs?

Dažreiz mēdz būt arī tā, ka darbs vai hobijs kļūst tik svarīgi mūsu dzīvē, ka aizvieto Dievu. Tas, kas pats par sevi nav nekas slikts, kļūst par grēku, ja sāk aizņemt mūsos Tā Kunga vietu. Tiekdamies pēc ietekmes, naudas un baudām, cilvēki bieži vien atsakās paklausīt Dieva svētajiem baušļiem un līdz ar to arī pašam Dievam. Tomēr tie, kas nevēlas kalpot Tam Kungam, apzināti vai neapzināti kļūst par vergiem kam citam. Mateja evaņģēlija 6. nodaļā Jēzus saka, ka nevar vienlaicīgi kalpot Dievam un Mamonom. Dziļākā bagātības noved pie daudziem citiem kārdinājumiem, kuri dažreiz izraisa pat zādžības, slepkavības un citu ļaunumu. Marka evaņģēlija 10. nodaļā mēs varam lasīt par bagāto vīru, kurš Kristum jautāja: "Labais Mācītāj, ko man būs darīt, lai iemantoju mūžīgo dzīvi?" Bagātnieks apgalvoja, ka viņš jau kopš jaunības ir sekojis visiem baušļiem. "Bet Jēzus, viņu uzlūkodams, iemīlēja viņu un sacīja: "Vienas lietas tev trūkst – ej, pārdod visu, kas tev ir, un dod nabagiem; tad tev būs manta debesīs; ņem krustu un seko man." Bet tas, par šo vārdu noskumis, aizgāja bēdīgs, jo viņš bija ļoti bagāts." Vai šim cilvēkam bija patiesa vēlēšanās iegūt mūžīgo dzīvi? Kad viņam vajadzēja izvēlēties starp dzīvi kopā ar To Kungu vai pasaulīgu bagātību, viņš izvēlējās Mamonu. Tas parāda, ka patiesībā bagātais vīrs neturēja baušļus, jo viņš nedz mīlēja Dievu pāri visām lietām tiktāl, lai varētu atteikties no naudas, nedz arī gribēja kalpot nabagiem ar tiem līdzekļiem, kas viņam bija uzticēti.

Bailes Dieva priekšā vai bailes no cilvēkiem

Pārkāpums pret pirmo bausli ir arī tad, ja cilvēks vairāk domā par to, ko sacīs citi, nekā par to, ko saka Dieva vārds. Mēs varam būt tik ļoti saistīti ar citiem cilvēkiem, ka tas traucē mums sekot Tam Kungam. Bailes no cilvēkiem nekad nedrīkst aizvietot bailes Dieva priekšā. "Dievam vairāk jāklausa nekā cilvēkiem" (Ap.d. 5:29). Daudzi pretojas Svētā Gara aicinājumam uz dievkalpojumu vai Bībeles lasīšanu, jo baidās, ko sacīs citi. Ilgas pēc draugu un radnieku atzinības ir atturējušas viņus no sastapšanās ar Jēzu Kristu. Ja cilvēks tiešām baidās Dieva, viņš kļūst brīvs no bailēm no citiem cilvēkiem. Kad Lutērs stāvēja Vormsas reihstāga priekšā un viņam lika atteikties no savos rakstos izteiktajiem uzskatiem, viņš atbildēja: "Šeit es stāvu. Citādi es nevaru. Lai Dievs man palīdz. Āmen." Viņš izrādīja tādu drosmi, jo saprata, ka Dieva vārds stāv augstāk par cilvēciskām varām. Jēzus, dzīvības Kungs, atbrīvo mūs no bailēm no līdzcilvēkiem un vienlaikus palīdz mums mīlēt savus ienaidniekus.

Bruņojies ar Dieva vārdu, ticīgais var būt drosmīgs. "Jo mēs nekā neiespējam pret patiesību, bet tikai par patiesību" (2. Kor. 13:8).

Patiesa vai melīga ticība

Kad Dieva bērni pievēršas citai reliģijai, Tas Kungs saka: "Jo mana tauta ir atļāvusies divkārtēju grēku: tie atstājuši mani, dzīvā ūdens avotu, un izrakuši sev akas, cauras akas, kas nepatur sevi ūdeni!" (Jer. 2:13). Bībele pasaka skaidri un gaiši, ka elkdievība ir lielākais grēks un muļķība. Tas, kurš paļaujas uz elkiem, tiek apmānīts, jo tie nevar palīdzēt. Apustulis Jānis aicina: "Mīļie, neticiet katram garam, bet pārbaudiet garus, vai viņi ir no Dieva, jo daudz viltus pravieši ir izgājuši pasaulē. No tā atzīstiet Dieva Garu: ikviens gars, kas apliecina Jēzu Kristu miesā nākušū, ir no Dieva. Un ikviens gars, kas neapliecina Jēzu, nav no Dieva, tas ir antikrista gars, par ko jūs esat dzirdējuši, ka viņš nāks; tas jau tagad ir pasaulē" (1. Jņ. 4:1-3). "Bērniņi, sargaities no elkiem" (1. Jņ. 5:21). Dievināšana un pielūgšana, lai cik patiesa tā arī nebūtu, ir pilnīgi veltīga, ja vērsas pie nedzīvām lietām vai nepareiziem priekšstatiem par Dievu. "Citu tautu elki ir sudrabs un zelts, tie ir cilvēku roku darināti, tiem ir mute, bet tie nevar runāt, tiem ir acis, bet tie neredz, tiem ir ausis, bet tie nevar dzirdēt, tiem nav arī dvasas mutē. Tādi paši ir arī tie, kas tos darina, un visi, kas paļaujas uz tiem." (Ps. 135 :15-18). Atziņa, ka Tas Kungs ir vienīgais patiesais Dievs, kā sarkans pavediens vijas cauri Bībelei. Tādēļ nedrīkst jaukt kristietību ar citām reliģijām. Antīkais sinkrētisms jeb reliģiju sajaukums bija galvenais apustuļu un senbaznīcas ienaidnieks. Tas, kas noliedz Rakstu objektīvo patiesību, noliedz arī Dievu, kurš iedvesmojis Rakstu pierakstītājus. Nevar, piemēram, teikt, ka kristietība un islams ir divi vienādi ceļi pie Dieva, jo Korāns noliedz, ka Jēzus ir Dieva Dēls, kurš pie krusta izpircis mūsu grēkus. Tas, ka musulmaņi cenšas uzsvērt savu saikni ar Ābrahāmu, nenozīmē, ka islamam un kristietībai ir kopīgs pamats, jo Muhameds nav sapratis Dieva nodoma būtību, Ābrahāma izredzētības jēgu: "Un tavos pēcnācējos tiks svētītas visas zemes tautas" (1.Moz. 22:18). Ābrahāma pēcnācējs, kas izglābs visu pasauli, nav neviens cits kā Kristus, Dieva Dēls. Korāns nolād to, kurš saka, ka Jēzus ir Dieva Dēls. Jūdaisms noliedz, ka Jēzus ir Tas Kungs. Bet apustulis raksta: "Tādēļ es jums saku: neviens, kas runā Dieva Garā, neteiks: nolādēts lai ir Jēzus, – un neviens nevar teikt: Kungs ir Jēzus, – kā vien Svētajā Garā" (1.Kor. 12:3). Tai reliģijai, kurai nav Evaņģēlija, nav arī pašas galvenās līdzības ar kristietību. Tas, kas negrib tikt izglābts caur Kristu mūžīgai dzīvei, arī netiks izglābts. Taču Dievs savā neizmērojamā mīlestībā un uzticībā vēl joprojām aicina savu tautu, jūdus, ticībā tam Mesijam, ko Viņš jau ir viņiem sūtījis. "Tāpēc arī Dievs Viņu ļoti paaugstinājis un dāvinājis Viņam vārdu pāri visiem vārdiem, lai Jēzus vārdā locītos visi ceļi debesīs un zemes virsū un pazemē un visas mēles apliecinātu, ka Jēzus Kristus ir Kungs Dievam Tēvam par godu" (Fil. 2:9-11).

Bīties Dievu

Ar pirmo bausli Tas Kungs pavēl mums pielūgt vienīgi Viņu kā savu Dievu, tā, ka mēs Viņu bīstamies un mīlam pāri visām lietām, ticam un paļaujamies uz Viņu. Mēs bīstamies Dievu visvairāk tad, kad baidāmies Viņu sarūgtināt. Mēs bīstamies To Kungu, ja mēs vienmēr, ne tikai tad, kad citi mūs var redzēt, izvairāmies grēkot. Bīties Dievu nozīmē, ka cilvēks negrib grēkot pret Viņu un zaudēt sadraudzību ar Viņu. Kā mēs varam zināt, ka tiešām bīstamies Dievu visvairāk par visu? Mēs to darām tad, ja esam gatavi šeit, uz zemes, labāk paciest nabadzību un cilvēku nievas, nekā sacelties pret Dievu. "Bijība Tā Kunga priekšā ir visas gudrības sākums" (Ps. 111:10).

Tomēr mēs nedrīkstam palikt tādi, kas verdziskās bailēs nedara neko pret Dieva gribu tikai tāpēc, ka baidās no soda. "Bailu nav mīlestībā, bet pilnīgā mīlestība aizdzen bailes, jo bailēm ir mokas; kas bailojas, nav sasniedzis pilnību mīlestībā. Mīlēsīm, jo Viņš ir mūs pirmais mīlējis" (1. Jņ. 4:18,19). Mēs esam Dieva bērni un Viņam paklausām kā labi bērni paklausa saviem vecākiem, jo viņi mūs mīl. Mēs varam ar bērnišķīgu paļāvību ticēt, ka Dievs ar saviem baušļiem grib mums to labāko. Vienīgais patiesais Dievs nevēlas verdzisku pakļaušanos, bet gan grib ar savu mīlestību darīt mūs padevīgus. Dievbijīgais dzīvo pasaulē, bet ne no šīs pasaules, citādi viņš ir kristietis tikai vārda pēc. Cilvēks, kas nebīstas Dieva, atšķiras ar to, ka viņam nav bail rīkoties pret Tā Kunga gribu. Viņš nav norūpējies par savu mūžīgo dzīvu.

Mīlēt To Kungu pāri visām lietām

Kā es varu zināt, ka mīlu To Kungu vairāk par visu? Tas notiek tad, kad cilvēks akceptē Viņu kā augstāko labumu un ar prieku seko Viņa baušļiem arī tad, kad tas ir pretrunā ar paša jūtām un gribu. "Jo šī ir Dieva mīlestība, ka turam Viņa baušļus, un Viņa baušļi nav grūti" (1.Jņ. 5:3). Ja cilvēkam nav mīlestības pret To Kungu, baušļi šķiet kā smaga nasta, bet, ja

viņš ļauj Svētajam Garam sirdī radīt ticību, tad rodas arī vēlēšanās pildīt Viņa gribu. Mēs godinām Dieva varenību, Viņu pielūdzot un mīlot Viņu vairāk par visu citu. Nevēlēšanās izraisīt Dieva dusmas palīdz mums nedarīt tās lietas, ko Viņš aizliedz, bet mīlestība pret Dievu dod spēku darīt to, ko Viņš pavēl. Kad Tas Kungs palīdzēja ķēniņam Dāvidam uzvarēt kaujā, viņš dziedāja: "Es Tevi mīlu no sirds dziļumiem, Kungs, mans stiprums. Tas Kungs ir mans akmens kalns, mana pils un mans glābējs, mans stiprais Dievs, mans patvērums, uz ko es paļaujos, mans vairogs un mans pestīšanas rags, un mans augstais palīgs" (Ps. 18:2,3).

Lai mums būtu personīga saikne ar mūsu Radītāju, mums jāņem nopietni Viņa teiktais, pirmajā vietā savā dzīvē liekot lūgšanu, Bībeles lasīšanu, dievkalpojumu un kalpošanu savam tuvākajam ar tām dāvanām, ko Tas Kungs mums ir devis. "Šī ir tā mīlestība nevis, ka mēs esam mīļējuši Dievu, bet ka Viņš mūs ir mīlējis un sūtījis savu Dēlu mūsu grēku izpiršanai. Mīlie, ja Dievs mūs tā ir mīlējis, tad arī mums pienākas citam citu mīlēt" (1. Jņ. 4:10,11). Mūsu mīlestība pret Jēzu, ir atbilde uz Viņa mīlestību pret mums. Šai mīlestībai pret Dievu ir jāizpaužas cilvēku savstarpējās attiecībās. Tas, kurš ir piedzīvojis mīlestību, pats spēj mīlēt. Caur saviem žēlastības līdzekļiem Kungs dod mums pārpilnām spēku, lai mēs varētu rūpēties par citiem. Cilvēks neatkarīgi no savas profesijas var veltīt visu savu dzīvi Dievam. Atcerieties Tā Kunga aicinājumu: "Dod man savu sirdi, mans dēls, un lai mani ceļi tavām acīm labi patīk!" (Sal.pam. 23:26).

Ticēt un paļauties uz To Kungu

Kad mēs ticam un pilnībā paļaujamies uz Dievu? Tad, kad mēs pilnīgi un galīgi paļaujamies uz Bībeles Dieva vārdu un apsolījumiem un sagaidām visu to labāko no mūsu Debesu Tēva. Viņš vienmēr grib labu gan mūsu miesai, gan dvēselei. Psalmists pauž savu paļāvību uz Dievu, ticot, ka Viņš ir visspēcīgāks: "Jo pie Tevis meklē patvērumu mana dvēsele, un Tavu spārnu eņā es paglābjos, kamēr nelaime būs garām" (Ps. 57:2).

Kad cilvēks nepaļaujas uz Dievu? Tad, kad viņš paļaujas vairāk uz savu veselību un kompetenci, uz savu saprātu un spriedumiem, citu cilvēku palīdzību, labākiem laikiem vai savu mantu nekā uz Tā Kunga spēku un gribu palīdzēt. Mums nevajag baidīties ne no kā šajā pasaulē, ja zinām, ka universa Radītājs ir ar mums: "Ja Dievs par mums, kas būs pret mums?" (Rom. 8:31). Kristus saka: "Tāpēc jums nebūs zūdīties un sacīt: ko ēdīsim, vai: ko dzersim, vai: ar ko ģērbsimies? Jo pēc visa tā pagāni dzenas; jo jūsu Debesu Tēvs zina, ka jums visa tā vajag. Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas" (Mt. 6: 31- 33). Dievs tiek pagodināts, ja tu gaidi uz Viņa palīdzību. Nekas Viņu neiepriecina vairāk kā mūsu paļāvība, ka Viņš turēs savus apsolījumus. Viņš, kurš ir dzīvības, labuma un patiesības avots, ir tā vērts, lai mēs mīlētu Viņu kā savu vienīgo Dievu. Nekādi elki, lai cik dārgi viņi arī nebūtu, nespēj darīt cilvēku laimīgu. Viņi pievil ar nepatiesiem solījumiem un atstāj dvēseli bez patiesas cerības. Bet visļaudzīgākais ir tas, ka viņi pievil nāves stundā. Kam ir kāds labums no mantas, ja viņš ir miris?

Kāpēc cilvēks var justies drošībā, ja Tas Kungs viņam vienmēr ir pirmajā vietā? Tādēļ, ka viss cits ir iznīcīgs. Dievs ir nemirstīgs un nekad neatstāj savus bērnus, bet cilvēki, kas ir ap mums, nedzīvo mūžīgi un materiālās vērtības iznīcina laiks.

Attiecības ar Dievu ir pamats

Nav nejausība, ka bauslis, ka vienīgi Tas Kungs ir mūsu Dievs, stāv pirmajā vietā. Pirmais bauslis ir visu citu baušļu pamats, jo mēs nevaram pildīt nevienu citu bausli, ja nebīstamies un nemīlam mūsu Kungu pāri visam. Kad tu pārkāp Dieva baušļus, tas notiek tāpēc, ka tu Viņu nebīsties un nemīli tā, kā tev tas būtu jādara. Tikai tad, ja cilvēks tic un paļaujas uz Dievu, viņš var saņemt spēku, lai sekotu Dieva gribai. Tādēļ Mārtiņš Luters katra baušļa skaidrojumu sāk ar vārdiem: "Mums būs Dievu, savu Kungu, mīlēt un būties."

Otrais bauslis

Tevis nebūs Tā Kunga, sava Dieva, vārdu nepareizi lietot, [jo Tas Kungs neatstās nesodītu, kas Viņa vārdu nepareizi lieto].

Kas tas ir?

Mums būs Dievu būties un mīlēt, ka pie Viņa vārda ne lādam, ne zvēram, ne buram, ne melojam, ne viņam, bet Viņu visās bēdās piesaucam, lūdzam, slavējam un Viņam pateicam.

Varens un svēts vārds

Dievs ir ļāvis iepazīt sevi caur savu vārdu. Dievs pats ir atklājis savu vārdu. Pretēji elku vārdiem to nav izdomājuši cilvēki. Tādēļ Viņa vārds ir saistīts ar Viņu pašu, ar Viņa būtību un personību. Viņa vārds stāv augstāk nekā visi citi vārdi, jo Viņš ir vienīgais Dievs. Vārds un persona, kas to nes, ir nesaraujami saistīti. Vārds izsaka Dieva personību, tādēļ Viņa vārds ir nemainīgs uz visiem laikiem. Mums jābūt piesardzīgiem, lietojot Tā Kunga vārdu. Vecās Derības laikos pat bija aizliegts izrunāt JHVH (Jahve), izņemot īpašus gadījumus. Psalmists dzied: "Svēts un bijājams ir Viņa vārds" (Ps. 111:9). Dieva vārda uzticamība un nemainība māca mums, ka mēs varam doties pie Viņa un iematot mieru. "Tā Kunga vārds ir stipra pils, taisnais dodas turp un top pasargāts" (Sal.pam. 18:10).

Kad cilvēks tiek kristīts Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, viņš kļūst par Jēzus mācekli (Mt. 28). Kristīgā baznīca ir saņēmusi uzdevumu pasludināt Evaņģēliju un visu, ko Dievs ir teicis un darījis savā vārdā, kas ir arī Dieva Dēla vārds. Jēzus ir vienīgais vārds, pie kā cilvēkam, kas meklē glābšanu, patverties. "Tāpēc arī Dievs Viņu ļoti paaugstinājis un dāvinājis Viņam vārdu pāri visiem vārdiem, lai Jēzus vārdā locītos visi ceļi debesīs un zemes virsū, un pazemē un visas mēles apliecinātu, ka Jēzus Kristus ir Kungs Dievam Tēvam par godu" (Fil. 2: 9-11).

Aizliegums Dieva vārdu lietot nevietā

Dievs aizliedz runāt par Viņu necienīgi un vieglprātīgi, jo tādējādi cilvēks netur godā Viņa vārdu. Dieva svētais vārds un sakramenti nedrīkst tikt aptraipīti ar mūsu neapdomīgajiem vārdiem. Mēs nedrīkstam laist Dieva vārdu pār lūpām, nedomājot, ko sakām. Tā ir milzīga žēlastība pret mums, cilvēkiem, ka pasaules Radītājs ir atklājies Svētajos Rakstos un savos vārdos, lai mēs kaut ko varētu par Viņu uzzināt. Ar to, kas nāk no Viņa, nedrīkst apieties necienīgi, liekulīgi vai nievājoši. "Šī tauta godā mani ar savām lūpām, bet viņu sirds ir tālu nost no manis" (Mt. 15:8).

Dieva vārds tiek nelietīgi valkāts, ja to lieto, vēlot kādam ļaunu vai nolādot. Apustulis Jēkabs brīdina: "No tās pašas mutes iziet svētība un lāsts. Tam, mani brāļi, nebūs tā notikt!" (Jēk. 3:10). Dieva vārds nedrīkst tikt lietots nepatiesiem zvērestiem. Kad Pēteris nodeva Jēzu, viņš nepatiesi zvērēja (Mt. 26:74). Zvērēt pie Dieva, pie dievekļiem, velna vai kaut kā cita ir grēks. Uzticības zvērests kādam vai kaut kam, kas ieņem Dieva vietu, ir elkdievība. Tas Kungs pārmet Israēlam: "Kāpēc Es to tev lai piedodu? Tavi bērni ir mani atstājuši un zvēr pie tiem, kas nav dievi" (Jer. 5:7). Ir pieļaujams zvērēt tiesā, ja cilvēks piesauc Dieva vārdu – viņš ņem Dievu par liecinieku, ka runās patiesību. Apzināti meli tiesas priekšā ir zvēresta laušana un Dieva zaimošana. "Jums nebūs nepatiesi zvērēt pie mana vārda, ka tu neapgāni sava Dieva vārdu, – Es esmu Tas Kungs!" (3.Moz. 19:12). Divdomīgi izteikumi vai apgalvojumi, par kuriem cilvēks nav pārliecināts, arī ir zvēresta laušana. Solījuma laušana ir apmānīšana un meli.

Patiesības vārds

Atsevišķos gadījumos kristietis var lietot Dieva vārdu, lai apstiprinātu patiesību (Jer. 4:2). Apustulis Pāvils saka: "Bet es piesaucu Dievu par liecinieku" (2. Kor. 1:23). "Jo cilvēki zvēr pie kaut kā lielāka, un zvērests ir viņiem par apstiprinājumu, lai izbeigtu katru pretrunu" (Ebr. 6:16). Mēs varam dot zvērestu kā liecību Dieva goda un cilvēku dēļ. Bet tas ir tikai īpašos gadījumos, citādi Jēzus māceklim jābūt noteiktam un nepārprotamam visā, ko viņš saka vai dara. Nevajadzētu būt nekādām šaubām par to, kāds ir viņa viedoklis. Kristus saka: "Bet jūsu vārdi lai ir: jā, jā! Nē, nē! Kas pāri par to, tas ir no ļauna" (Mt. 5:37).

Mānticība un ļaunie gari

Simtiem gadu cilvēkus ir mānījuši dažādi zīlnieki, astrologi un šamaņi. Dažos vēstures periodos, kad cilvēki ir bijuši dievbijīgi, viņi ir tikuši pasargāti no šādām muļķībām. Bet līdz ar senu kristīgu valstu atkrišanu no ticības tās vietā parādās pagānisms – New Age kustība, dziednieki, maģiskie kristāli u.c. No visa tā Bībele brīdina piesargāties. "Negriezieties pie pareģiem, netaujājiet zīlniekus; nemeklējiet tos, ka jūs ar tiem nesagānāties" (3. Moz. 19:31). Tumsas spēku parādīšanās var atstāt iespaidu. Tas, kas neuzmanās, kļūst par to vergu, bet tas, kurš grib sekot Jēzum, kļūst atbrīvots, tāpat kā tie ticīgie Efezā, kas sadedzināja savas melnās maģijas grāmatas (Ap.d. 19:19).

Nedrīkst piesaukt Dieva vārdu, lai paveiktu ko tādu, ko Dievs savā vārdā nav apsolījis. To nevar izmantot maģijā vai savam izdevīgam. Nevajag domāt, ka ar dažādu rituālu palīdzību var pierunāt Dievu vai Viņu kontrolēt. Ir lietas, ko Radītājs mums ir devis, lai tās palīdzētu mums dabiskā ceļā. Ja cilvēkam vajag izveseļoties un viņa rīcībā ir ārsti, tad viņam gluži vienkārši ir jādodas pie tiem. Dievs ir devis dažiem cilvēkiem pietiekami daudz parāta, lai

tie varētu izvēlēties pareizās zāles. Bet, ja tāda ir Viņa griba, tad tie, par kuriem mēs aizlūdzam, kļūst veseli arī pārdabiskā ceļā. Izdziedināšana notiek arī mūsu dienās, bet ne vienmēr par to tiek informēta plašāka sabiedrība.

Meli un krāpšana

Vislaunākā Dieva vārda nepareiza lietošana ir tad, ja to lieto, lai leģitimētu maldu mācības. Maldu mācība ir viss, kas vērstas pret Bībeles garu un burtu. Dieva vārds tiek valkāts nelietīgi, ja tiek izplatītas cilvēku mācības, kristietības aizsegā piešķirot tām dievbijīgu izskatu. Tie ir meli un krāpšana, ja cilvēks it kā meklē Dieva godu un valstību, bet patiesībā viņam ir pasaulīgi un netīri nodomi. Šāda rīcība mūsdienās nav retums – cilvēks, kurš ir varaskārs un kuram visvairāk rūp pašam sava karjera, bieži vien ieņem vadošu amatu. Tāpat arī teoloģijā kristietība daudzkārt tiek izmantota kā aizsargs, lai izplatītu modernas politiskas ideoloģijas. Daži atbrīvošanās teoloģijas piekritēji saka: "Nesim kristietības terminus un piepildīsim tos ar sociālistisku saturu." Savukārt feminisma teoloģija grib projicēt dzimumu vienlīdzības cīņu garīgajā pasaulē. Feministi novieto savas dievietes blakus Dievam, tieši tāpat kā to darīja velns, kad gribēja panākt vienlīdzību ar Debesu Tēvu. Neko, kas ir pretrunā ar Dieva paša atklāsmi, nedrīkst saukt par kristīgo ticību. Ja tas tiek darīts, cilvēks aizskar Kristus vārdu. Tā Kunga vārds Bībelē ir Dieva objektīva atklāsmē, kuru mēs, cilvēki, nedrīkstam pārveidot. Mums nav tiesību tai ne ko pielikt, ne atņemt.

Jēzus saka: "Sargieties no viltus praviešiem, kas pie jums nāk avju drēbēs, bet no iekšpuses tie ir plēsīgi vilki" (Mt. 7:15). Tev kā kristietim jā rūpējas par savu dvēseli, un tu nedrīksti būt pārāk vieglprātīgs mācības jautājumos un ļaut sevi maldināt. Pārbaudi garus, vai tie ir no Dieva, ja ne, tad tie nāk no velna. Jaunā Derība vairākas reizes runā par pēdējo laiku izlaidīgajiem cilvēkiem: "nodevēji, pārsteidzīgi, uzpūtīgi, mīlēdami vairāk baudas nekā Dievu, izrādīdami ārēju svētbijību, bet tās spēku noliedzdami; un no tādiem izvairies" (2. Tim. 3: 4 – 5). Tu atbalsti maldu mācību, ja klausies tādos cilvēkos. Redzot, ka cilvēki mūsdienās dzīvo ārpuslaulības attiecībās, nododas alkātībai, vardarbībai un narkomānijai, var secināt, ka Bībele apraksta šos atkrišanas laikus. Jebkurš sabiedrības norieta periods beidzas ar reformāciju vai atdzimšanu, kad Dieva vārds atjauno cilvēkus un pievērš viņus Kristum. Tas, ko mēs piedzīvojam šodien, ir vai nu vēl viens šāda perioda noslēgums, vai arī pēdējās dienas pirms Kristus atnākšanas.

Otrajā bauslī izskan Dieva draudi. Ko mūsu Kungs grib mums ar to mācīt? To, ka ir smags grēks nelietīgi valkāt Viņa vārdu un tas nebūt nav tik nevainīgi, kā dažreiz šķiet. Jāatceras, ka otrais bauslis ir vienīgais, kurā izteikti tieši draudi. Daudzi piesauc Dieva vārdu, lai paustu spēcīgas jūtas vai reaģētu uz kaut ko. Dažiem tas var būt pat pieradums. Pat ja cilvēks uzskata Dieva vārda piesaukšanu par mazu grēciņu, un arī citi viņu tādēļ par to nenosoda, par to būs jāatbild Dieva priekšā. Zīme, ka cilvēks nav atgriezies, ir zvērēšana un Dieva vārda necienīga lietošana.

Dieva vārda svētība

Zināšanas par Dieva vārdu ir liela privilēģija, jo tādējādi mēs nonākam personīgās attiecībās ar Viņu, kurš ir mūžīgs un visspēcīgus. Otrajā bauslī Dievs pavēl, lai mēs Viņu apliecinām, lūdzam Viņu, pateicamies un Viņu slavējam. "Nesīsim tad caur Viņu slavas upuri Dievam vienumēr, tas ir, lūpu augli, kas Viņa vārdu slavē" (Ebr. 13:15). Mums ir ļauts pazīt Tēvu, Dēlu un Svēto Garu no Rakstu vārdiem. Jēzus dēļ mēs drīkstam saukt Dievu "Abba Tēvs", mīļais Tēvs. Pie Jēzus vārda mēs varam tverties briesmās un velna kārdinājumos. Tas Kungs ir izpaudiv mums savu vārdu, un mēs droši drīkstam nākt pie Tā, kas rūpējas par saviem bērniem. Jēzus vārdā ikviens, kas tic grēku piedošanai, saņem jaunu dzīvi un mūžīgo dzīvību.

Trešais bauslis

Tev būs svēto dienu svētīt.

Kas tas ir?

Mums būs Dievu būtis un mīlēt, ka Viņa vārda sludināšanu nenicinām, bet to turam svētu, labprāt klausāmies un mācāmies.

Septītā diena

Sešās dienās Dievs radīja pasauli, bet septītajā Viņš atpūtās. "Un Dievs svētīja septīto dienu un iesvētīja to" (1. Moz. 2:3). Vecajā Derībā atpūtas diena bija sestdiena (2. Moz. 20:8-11),

un ebreju valodā sabbat nozīmē atpūta. Bet no tā laika, kad Jēzus augšāmcelās no mirušajiem (Mk. 16:9) svētdienā, šī diena ir kļuvusi īpaši atzīmējama kā Tā Kunga diena (Jņ. 20:9,26). Jēzus nav atcēlis trešo bausli, bet gan to piepildījis. Kristus pestīšanas darbs bija vēstures vissvarīgākais notikums, un, lai atgādinātu mums par tā izšķirošo nozīmi, baznīca svin svētdienu. Tieši šajā dienā Jēzus uzvarēja nāvi, lai mēs caur ticību Viņam iegūtu mūžīgo dzīvību. Tāpat kā debesu valstība ir mums dāvināta, tā arī svētdiena ir liela dāvana. Patiesa svētdienas svētīšana ir kā sagatavošanās mūžīgajam mieram, tālu no stresa un vienmēr tuvu Dievam.

Dievs rūpējas par mums

Dievs ir devis mums savu svēto dienu, lai mēs varētu atpūsties no ikdienas darba un atjaunot gan miesas, gan dvēseles spēkus. Mēs esam tā radīti, ka mums nepieciešama regulāra atpūta - katru septīto dienu. Nedēļas darbs kļūst daudz efektīvāks, ja svētdienā esam atpūtošies. Mums jādara tikai tas, kas ir vajadzīgs vai nepieciešams, lai palīdzētu citiem, piemēram, slimajiem vai nelaimē nonākušajiem.

Mums ir nepieciešama patiesi svēta diena. "Svēts" nozīmē "atšķirts". Svētā diena ir atšķirta no citām, lai mēs koptu savas attiecības ar To Kungu. Svētdienas lielākais dārgums ir tas, ka mēs bez sirdsapziņas pārmetumiem varam veltīt visu dienu Dieva vārdam un lūgšanām. Kopā ar citiem kristiešiem dievkalpojumā un Svētajā Vakarēdienā mēs varam sastapties ar Augšāmcelto.

Dažus gadus atpakaļ kādā draudzē sāka kalpot jauns mācītājs. Pēc kāda laika nedēļām viens no visnopietnākajiem kristiešiem pārstāja nākt uz dievkalpojumiem. Tad mācītājs nolēma apmeklēt viņu mājās. Viņš piekļāvēja pie durvīm, bet neviens neatbildēja. Tā kā mācītājs bija noraizējies, viņš tomēr devās iekšā. Viņš sauca saimnieku, taču nesaņēma nekādu atbildi. Beigu beigās viņš iegāja istabā un redzēja veco vīru sēžam kamīna priekšā. Arī mācītājs apsēdās, neteikdams ne vārda. Abi skatījās ugunī. Mācītājs izņēma no kamīna lielāko no degošajām oglēm un nolika to mazliet sāņus. Ogle, nedaudz uzliesmojusi, drīz vien nodzisa. Tad vecais vīrs sacīja mācītājam: "Es sapratu, ko tu domā. Nākamsvētdien es atnākšu." Svētdiena ir Kristus nozīmēta draudzes satikšanās diena, lai Viņš to varētu uzmundrināt, stiprināt un atbalstīt. Visa baznīcas darba nedēļa ir virzīta uz tās augstāko punktu - svētdienas dievkalpojumu. Tieši sapulcēšanās ap Jēzu dara šo dienu par sirds prieku ikvienam, kurš mīl savu Pestītāju. Ir svarīgi, lai mēs, kristieši, apzinātos svētās dienas būtību, kas ir atpūta un celms. Galvenais nav tas, kura nedēļas diena tiek šādi piepildīta, bet gan, lai tas būtu regulāri. Jēzus saka: "Sabats ir celts cilvēka dēļ un ne cilvēks sabata dēļ" (Mk. 2:27).

Dieva vārda svētums

Mums ir dota svētdiena, lai mēs turētu svētu Dieva vārdu, to lasot un klausoties. Bībele un labs sprediķis nes glābšanas vēsti no Tā Kunga un tādēļ ir dvēseles lielākais dārgums. Apustulis Pāvils saka: "Tāpēc mēs arī pastāvīgi pateicamies Dievam, ka jūs, uzklausījuši mūsu sludinātos Dieva vārdus, tos esat uzņēmuši nevis kā cilvēku, bet kā Dieva vārdus, kas tie patiesībā ir, jo pats Dievs darbojas ar savu spēku jūsos, kas ticat" (1. Tes. 2:13). Atpūtas dienā mums ar bijību ir jāklausās un jāstudē Dieva vārds, lai tas nostiprinātos mūsu sirdīs. "Tiešām, svētīgi ir tie, kas Dieva vārdu dzird un pasargā" (Lk. 11:28). Ja mēs izmantojam svētdienu, lai uzņemtu Kristus žēlastību, Viņš dod mums spēku nest Viņa mīlestību tālāk ikdienā. "Bet esiet vārda darītāji un ne tikai klausītāji, paši sevi maldinādami" (Jēk. 1:22). Kad Dievs trešajā bauslī saka "piemini", Viņš mums atgādina, ka mums jāpagatavojas, lai svēto dienu svinētu cienīgi. Tā kā svētdiena ir Tā Kunga diena, nevajag uz to atlikt mazsvarīgus darbus. Baznīcas zvans svētdienā pirms dievkalpojuma un sestdienas lūgšana aicina: "Rīt ir sabats, sabats Tam Kungam ir svēts" (2. Moz. 16:23). Mums ir jālūdz par svētdienas dievkalpojumiem un sprediķiem, jo mācītājam ir nepieciešamas draudzes locekļu aizlūgšanas. Var arī izlasīt Bībeles lasījumus iepriekš, lai labāk uztvertu to izskaidrojumu. Tad var izjust to, ko piedzīvojis psalmists: "Mana dvēsele ilgojas un tvīkst pēc Tā Kunga pagalmiem" (Ps: 84:3).

Dievs aizliedz noniecināt žēlastību

Tas Kungs mums aizliedz noniecināt sprediķi un Dieva vārdu. Pats Dzīvības Kungs runā uz mums, un mēs Viņu noniecinām, ja izmantojam Viņa dienu kaut kam citam. "Kas netur nonievā doto vārdu, tas grūž postā pats sevi" (Sal. pam. 13:13). Ja cilvēks neklausās un nelasa vārdu, bet gan tā vietā strādā dārzā vai vienkārši dzīvo savam priekam, viņš pagriež Dievam muguru. Svētdiena nedrīkst pārvērsties par dienu, kad cilvēks vairāk kā jebkad kalpo saviem elka dieviem. Tad tiek atmesta Dieva dāvana, un šī diena vairāk nekā citas kļūst par

noziedzumu un nelaimju dienu. Kas var būt ļaunāks par to, ja cilvēki palaiž garām iespēju saņemt Dieva žēlastību, nocietinās un iet pretī mūžīgajai pazūšanai. Bet mājās, kur Dieva ārds ieņem galveno vietu, var ienākt Kristus dziedinot un palīdzot. Ģimene, kas kopā lūdzas, piedzīvo Jēzus svētību un mieru.

Kristietis netic, ja viņam ir vienaldzīga Tā Kunga noliktā tikšanās ar Viņu baznīcā. Luters saka: "Tam, kam nav svētdienas, drīz nebūs arī Dieva." Cilvēkam, kurš ir pateicīgs par grēku piedošanu, rūp Kristus. Apustulis saka: "Un vērosim cits citu, lai paskubinātu uz mīlestību un labiem darbiem, neatstādami savas sapulces, kā daži paraduši, bet cits citu paskubinādami, un jo vairāk, redzot tuvojamies to dienu" (Ebr. 10: 24 – 25). Kristiešiem nepieciešams sapulcēties arī tad, ja Dieva vārds viņiem ir mājās. Kad ogle ir kopā kaudzītē, tās uztur cita citas kvēlošanu, bet ātri atdziest, ja tiek noliktas atsevišķi. Ja mēs gribam piedzīvot garīgu atdzimšanu, tad nedrīkstam ļaut mūsu ticībai atdzist. Dievs ir parūpējies par mums, dodot mums laiku iepazīt Viņu un Viņa gribu savā dzīvē.

Svētā diena – mūsu ticības liecība

Kad tu ej uz baznīcu, lai dzirdētu bibliisku sprediķi, tu apliecināsi, ka Jēzus ir augšāmcēlies un dzīvo. Sātans cenšas visiem spēkiem aizšķērsot ceļu šai mūsu liecībai. Tas ir ļaunais, kas mēģina sajaukt Dieva vārda skaidro mācību. Varenī spēki darbojas, lai Tā Kunga diena neklūtu par liecību pasaulei. Lielo mamona tempļu vilinājums ir sajaucies kopā ar bailēm, ka ļaudis nodomās, ka esi kļuvis nopietns kristietis. Bet Tas Kungs saka: "Es devu tiem arī savas svētās dienas, kas ir derības zīme starp mani un viņiem, lai tie atzītu, ka Es esmu Tas Kungs, kas tos svētījis" (Ec. 20:12).

Mums jādomā arī par to, ka mūsu iešana pie Svētā Vakarēdiena ne tikai ļauj saņemt Kristus žēlastību, bet arī ir liecība tiem, kuri vēl nav atzinuši sakramentu lielo dāvanu. Kad bijīgi izturamies pret Dieva vārdu, kāds vienmēr saprot, ka mums tas ir liels dārgums. Tāds tas var kļūt arī viņam. Jēzus Kristus vārdā mēs saņemam grēku piedošanu, jaunu dzīvi un mūžīgu svētību, ko neviens mums nevar atņemt.

Ceturtais bauslis

Tev būs savu tēvu un māti godāt, [lai tev labi klājas un tu ilgi dzīvo virs zemes].

Kas tas ir?

Mums būs Dievu būtis un mīlēt, ka savus vecākus un kungus nenicinām, nedz apkaitinām, bet tos godājam, tiem kalpojam un paklausām, tos mīlam un cienām.

Ko man nozīmē mani vecāki? Mana māte mani ir nesusi deviņus mēnešus. Mani vecāki ir atsacījušies no daudzām savām vajadzībām, lai tikai man būtu labi. Cik daudz laika, naudas un rūpju viņi man ir veltījuši, kaut arī es ne vienmēr esmu bijis pateicīgs!

Kristietim rūpes par saviem vecākiem ir nepieciešamība. Godāt – tā ir aktīva darbība, un godāt savu tēvu un māti nozīmē veltīt viņiem daudz uzmanības, cieņas un laipnības. Ja cilvēks vēlas tuvību un sadraudzību, viņš nedrīkst atstumt citus vai turēties pa gabalu. Kad vecāki kļūst veci, ir īpaši svarīgi, lai viņi nejustos pamesti un vientuļi. "Sirmas galvas priekšā tev būs piecēlies, un godini vecu cilvēku" (3.Moz. 19:32). Pateicīgs bērns cenšas izrādīt rūpes un cieņu pret saviem vecākiem.

Bet ceturtais bauslis ir nozīmīgs ne tikai privātajā dzīvē. Cieņa pret vecākiem ir būtiska sabiedrības dzīvē kopumā. Pēc baušļa pirmās daļas: "Tev būs savu tēvu un māti godāt," seko motivācija un apsoliņums: "...lai tev labi klājas un tu ilgi dzīvo zemē, ko Dievs Tas Kungs tev dos." Ja vecāki tiek cienīti, tad tas nes labumu ne tikai ģimenei, bet arī visai sabiedrībai. Jau no radīšanas ģimene ir visas sabiedrības labklājības pamatā. Valstī, kurā ir vājas un sašķeltas ģimenes, ir vāja sabiedrība, jo paaudzēm, kas tajā uzaug nav droša pamata. Ir bijuši mēģinājumi aizstāt ģimeni ar kolektīvu vai sabiedriskām institūcijām, bet dabīgo kārtību ne ar ko nevar aizvietot. Bērni, kuri nav audzināti gan ar mīlestību, gan ar konsekventu stingrību, nevar izjust drošību, kas nepieciešama šajā cietsirdīgi egoistiskajā sabiedrībā. Nedrošība jauniešus noved pie vandālisma, vardarbības un narkomānijas.

Ceturto bausli ir grūti pildīt ģimenēs, kur vecāki pieviluši savus bērnus un nav pildījuši vecāku pienākumu. Bet cilvēks, kurš kļuvis kristietis, piedod saviem pāri darītājiem. Kristīgam bērnam jāliecina par savu ticību un jālūdz par vecākiem. Ir arī tādas ģimenes, kurās vecāki dara visu, kas viņu spēkos, lai bērniem nodrošinātu labus apstākļus un viņi iepazītu Jēzu, bet bērni to

neņem vērā. Dažos gadījumos gan materiālais, gan garīgais mantojums tiek izšķērdēts un atmests. Patiesi kristieši vienmēr rūpējas par bērnu mūžīgo dzīvību, jo, kamēr vien bērni dzīvo, ir cerība, ka viņi atgriezīsies pie Kristus. Dažreiz notiek arī tā, ka bērni nopietni pievēršas Kristum un Dieva vārdam daudzus gadus pēc mātes un tēva nāves. Svētais Gars var darīt lielus brīnumus arī mūsdienās, tādēļ aizlūgšanas nekad nav veltīgas.

Paklausība

Vecāku pienākums ir svarīgākais uzdevums cilvēka dzīvē. Bērna pirmie dzīves gadi un attīstība ir izšķiroši visā turpmākajā dzīvē, un tikai māte un tēvs var dot bērna dzīvei labu sākumu. Reiz vecākiem būs jāatbild Radītāja priekšā, kā viņi ir pildījuši šo pienākumu. Viņu atbildība ir liela, tādēļ bērnam jāizrāda tiem cieņa un paklausība. Mums jāgodā savi vecāki ne tikai tad, kad viņi, mūsaprāt, ir to pelnījuši, bet gan tās atbildības un pienākumu dēļ, ko viņi mūsu dēļ nes. Bet šai atbildībai seko arī pilnvaras un tiesības pieņemt lēmumus. "Bērni, klausiet saviem vecākiem visās lietās, jo tas patīk Tam Kungam" (Kol. 3:20). Mūsu pienākums ir pakļauties un nepretoties saviem vecākiem. Vēstulē efeziešiem, 6. nodaļā, apustulis aicina bērnus būt paklausīgiem Tā Kunga dēļ. Saskaņā ar Dieva iedibināto kārtību vecākiem pieder pēdējais vārds. Bet, lai vecāki neizmantotu savu varu nelietīgi, Pāvils brīdina: "Tēvi, nekaitiniet savus bērnus." Lai bērnu un vecāku attiecības būtu labas, abām pusēm jāņem šie brīdinājumi vērā.

Valsts vara

Līdzīgi tas funkcionē valsts pārvaldes un iedzīvotāju starpā. Valstī, kura sadusmo savus iedzīvotājus ar nevajadzīgu birokrātiju un uzkundzēšanos, nav lojālu pilsoņu. Tie, kas ieņem augstus un atbildīgus amatus, reiz atbildēs Dieva priekšā, kā viņi ir izlietojuši tiem piešķirtās pilnvaras. Nodibināt taisnīgumu un aizsargāt tēvzemi no ienaidniekiem ir valsts pienākums. "Ne velti tā nes zobenu" (Rom. 13:4). Attiecības starp augstākstāvošajiem un viņu padotajiem ir visas civilizācijas pamatā. Kādam ir jāvalda. Kad Bībele runā par pārvaldi, tad tas nozīmē gan vecākus, gan valsti, gan darba devēju. "Pakļaujieties ikkatrai cilvēku starpā ieceltai kārtībai Tā Kunga dēļ, gan valdniekam, kas ir pār visiem, gan pārvaldniekiem kā tādiem, kas Viņa sūtīti, lai sodītu ļaundarus, bet atalgotu tos, kas dara labu" (1. Pēt. 2: 13-14). Lai neiestātos haoss, cilvēkiem ir jāsaprot, ka katrs nevar rīkoties tā, kā viņam labpatīk, nerēķinoties ar citiem, un, lai varētu uzturēt kārtību, jārespektē pieņemtie lēmumi. Kristietim, kurš grib liecināt par To Kungu, ir svarīgi paklausīt saviem vecākiem, priekšniecībai vai valsts likumiem. "Ikviens lai ir paklausīgs varām, kas valda. Jo nav valsts varas, kā vien no Dieva, un tās, kas ir, ir Dieva ieceltas" (Rom. 13:1). Ja kristietis dzīvo tā, kā viņš māca, un ir labs savas valsts pilsonis, tad tā ir liecība citiem cilvēkiem. Tomēr pakļaušanos varām un cilvēkiem nedrīkst pārspīlēt, jo ikviens pats ir atbildīgs par saviem vārdiem un darbiem. Ir grēks pakļauties cilvēkiem vairāk nekā Dieva vārdam. Nevienam nav tiesības pieprasīt, lai tu runā vai rīkojies pret Bībeli. Apustulis Pēteris saka: "Dievam vairāk jāklausa kā cilvēkiem" (Ap.d.5:29).

Mūsu baznīcas vadītāji

Protams, tas attiecas arī uz baznīcu. Mācītājs ir ne vairāk, ne mazāk kā Dieva vēstnesis. Viņa uzdevums ir apliecināt Dieva vārdu tā, kā tas mums reiz ir dots Svētajos Rakstos (Jūd. 3). Dievs uzrunā kristiešus caur apustuļiem (2. Kor. 5:20). Tas, kas sludina pretrunā ar Dieva atklāsmi, ir neuzticīgs savam Kungam. Jēzus mācekļiem jāpārbauda, vai viss, ko viņi dzird sludinām, ir saskaņā ar Bībeli, citādi ir viegli nomaldīties. Kristus sūtīja savus apustuļus dibināt baznīcu, kuras stūrakmens ir Viņš pats. Draudzei, kas nav celta uz Vecās un Jaunās Derības pamatiem, trūkst leģitimitātes, lai tā sauktos par kristīgu. Patiesa kristieša sirds vienmēr ir pie Jēzus un cieši nostiprināta Viņa vārdā.

Ja mācītājs un skolotājs ir uzticīgs Augstajam Priesterim Kristum, draudzei jāseko viņa vadībai. "Paklausiet saviem vadītājiem un esiet padevīgi, jo viņi ir nomodā par jūsu dvēselēm kā tādi, kam būs jānodod atbildība. Lai tie to varētu darīt ar prieku un nevis nopūzdamies, jo tas jums nav derīgi" (Ebr. 13:17). Lai mācītājs varētu uzņemties sev doto atbildību, draudzei jāatzīst viņš par savu vadītāju. Mācītājs ir vajadzīgs, lai saturētu kopā draudzi, un draudzei jāpulcējas ap savu ganu. Bieži lūdz par savu mācītāju un labprātīgi piedāvā savu palīdzību draudzes darbā!

Tātad Radītājs mums ir devis vecākus un vadītājus, lai tie uzņemtos atbildību par māju un sabiedrību. Tāda ir dabīgā kārtība, kurai jāuztur miers un drošība. Dievs pavēl mums respektēt un pakļauties tai pat tad, ja šie cilvēki ir vāji. "Klasi savam tēvam, kas tevi dzemdinajis, un nenicini savu māti, kad viņa kļūst veca" (Sal.pam. 23:22). Mums jāklausa ne tikai tad, kad citi mūs redz, bet jāievēro noteikumi arī tad, kad neviena nav klāt.

Likumpārkāpums ir likumpārkāpums arī tad, ja to neatklāj un nesoda. Ceturtais bauslis apsola svētību tā sekotājiem, jo dvēseles miera priekšnosacījumi meklējami mūsu attiecībās ar citiem cilvēkiem. "Svētīgi lēnprātīgie, jo tie iemantos zemi" (Mt. 5:5).

Piektais bauslis

Tev nebūs slepkavot.

Kas tas ir?

Mums būs Dievu būtis un mīlēt, ka sava tuvākā dzīvībai nekādi nekaitējam, viņam ciešanas neradām, bet tam palīdzam un kalpojam visās dzīves vajadzībās.

Dzīvība ir mūsu Debesu Tēva lielākā dāvana. Cilvēks ir radīts pēc Dieva līdzības, un mūsu dzīves laiks uz zemes ir svarīgs un neaizvietojs žēlastības laiks.

Dievs aizliedz slepkavību

Ar piekto bausli Tas Kungs grib aizsargāt mūsu dzīvību. Nevienam cilvēkam nav tiesību saīsināt kāda cita cilvēka dzīves dienas šeit, uz zemes. Katra minūte var būt svarīga mūžībai, jo cilvēka glābšana ir atkarīga no tā, kā viņš izmanto savai dzīvei atvēlēto laiku. Izniekotu laiku nevar atgriezt atpakaļ vai aizvietot ar kaut ko citu. Izšķirošais ir tas, vai cilvēks pirms nāves ir meklējis Jēzus apžēlošanu un piedošanu.

Piektais bauslis aizliedz visu, kas kaitē kādai citai personai fiziski vai psihiski. Kad cilvēki sagroza Dieva gribu, viņiem nākas ciest. Ļaunuma iesākums meklējams mūsu nepareizā attieksmē pret savu tuvāko. "Katrs, kas savu brāli ienīst, ir slepkava, un jūs zināt, ka neviens slepkava nepatur sevī mūžīgo dzīvību" (1.Jņ. 3:15). Ja cilvēki nekontrolē un neapvalda savas dusmas, naids un nesamierināšanās agrāk vai vēlāk var novest pie atbēdības. Bet Dieva vārds saka: "Dusmās neapgrēkojieties: lai saule nenoriet, jums dusmojoties" (Ef. 4:26). Tas mums māca būt piesardzīgiem: nolaidība un neuzmanība, braucot ar auto un izlaidība seksuālajā dzīvē bieži ir par iemeslu dzīvības zaudēšanai gan satiksmes negadījumos, gan slimībās. Aborts ir slepkavība, jo ir rakstīts: "Tavas acis mani redzēja kā vēl bezmiesas iedīgli, un Tavā grāmatā bija rakstītas visas manas dienas, jau noteiktas, kad to vēl nebija it nevienas" (Ps. 139:16). Nevienam nav tiesību uzbrukt cita cilvēka dzīvībai pat tad, ja tas ir paša bērns. Agrāk lielākajā daļā valstu nedzimuša bērna dzīvība bija aizsargāta ar likumu. Tagad situācija ir mainījusies par spīti tam, ka visi ārsti zina, ka dzīvība sākas ar apaugļošanās brīdi un ka vēlāk, augļa attīstības procesā, nekas principiāli jauns neveidojas. Ārkārtīgi liela atbildība gulstas uz tiem, kas zina patiesību, bet to neatklāj.

No ētikas viedokļa nav atšķirības starp nāves noņemni un slimnīcām, kurās izdara abortus, atšķiras vienīgi upuru vecums. Mūsdienās daudzu cilvēku nacistiskā pieeja abortu jautājumā izpaužas tādējādi, ka viņi uzskata par pareizu izdarīt abortu gadījumā, ja ir aizdomas, ka bērniņš var būt invalīds. Dieva vārds saka: "Jo Tu radīji manas īkstis, Tu mani veidoji un piešķīri man ķermeni manas mātes miesās" (Ps. 139: 13). Visas bērna dotības un spējas ir ieliktas bērna gēnos. Auglis ir spējīgs izjust sāpes jau pēc divām nedēļām. Aborts ir nekas cits kā zvēriska rīcība, par kuru Dieva eņģeļi sēro. "Pielūkojiet, ka jūs nevienu no šiem mazajiem nenicināt, jo Es jums saku: viņu eņģeļi debesīs vienmēr redz mana Debesu Tēva vaigu" (Mt. 18:10).

Kristiešu pienākums ir cīnīties, lai izmainītu sabiedrības attieksmi pret šo jautājumu, un lai tauta un likumdevēji saprastu, ka aborts ir nepieņemams. Vienīgais gadījums, kad kristietis var pieļaut aborta iespējamību, ir tad, ja mātes dzīvībai draud nopietnas briesmas. Bet tas nevar kļūt par iemeslu brīva aborta propagandai. Nedzimušam bērnam ir tāda pati vērtība un tiesības uz dzīvību kā citiem cilvēkiem. Dievs, ne cilvēks dod un ņem dzīvību. "Lūk, bērni ir Tā Kunga dāvana, un bērnu svētība mums ir Viņa atlīdzība" (Ps.127:3). Draudzes diakonijas darbinieku pienākums ir atbalstīt vecākus, kuri vēlas bērnus. "Ko jūs esat darījuši vienam no šiem maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat man darījuši" (Mt. 25:40).

Otra problēma saistībā ar nedzimuša bērna tiesībām ir ģenētiskie eksperimenti ar cilvēka embriju. Kad olšūna tiek apaugļota, ir radies jauns cilvēks un nav pieļaujams ar šo jauno cilvēku izdarīt eksperimentus vai izsviest atkritumu kaudzē. Cilvēka dzīvība ir unikāla, un mediķiem un zinātniekiem nav nekādu tiesību spēlēt ar Dievu.

Dievs dod valstij tiesības

Vai valsts lai pagriež otru vaigu tad, kad izplatās noziedzība? Nē, tādēļ ka, ja valsts

nenodibina taisnīgumu, vienmēr cieš sabiedrības vājākā un neaizsargātākā daļa. Atsevišķiem kristiešiem nevajadzētu uzsvērt savas personīgās intereses, bet pagriezt otru vaigu (Mt. 5:39), bet valsts pienākums ir būt Dieva kalponei un atbēdīgai (Rom. 13:4). Ideāli būtu, ja valstij nebūtu vajadzīga policija un armija, bet, tā kā cilvēks pēc savas dabas ir ļauns, tas ir nepieciešams, lai uzturētu kārtību. Valstī vienmēr ir armija – sava vai kādas citas valsts. Ja nest ieroci ir pret kāda cilvēka sirdsapziņu, viņš to var arī nedarīt, bet uz šīs grēkā kritušās zemes nekad nebūs iespējams pilnīgs miers, kamēr vien dzīvi būs kaut divi cilvēki. Valsts pienākums ir apkarot noziedzību, terorismu un svešas varas.

Dievs pavēl turēt mieru

Gluži kas cits ir, ja mēs visiem spēkiem cenšamies mazināt spriedzi starp cilvēkiem. Ja valsts apbruņojas vairāk, nekā vajadzīgs, tas neveicina miera stiprināšanu. Atombumbas un citi masu iznīcināšanas ieroci ir pilnīgi bezjēdzīgi un tikai pierāda, ka cilvēku saprāts ir maldīgs un grēcīgs. Šādā karā neviens nevar uzvarēt, visi aiziet bojā. Cilvēks ir aizgājis par tālu, konstruējot šādus ierocus. Arī valstī nepalielinātos drošība, ja jebkurš nēsātu ieroci. Tieši otrādi – policijas uzdevums ir atbrūnot noziedzniekus.

Bezdievīgā sabiedrībā nav nekādas morāles. Vienīgais, kas ierobežo egoismu un grēku, ir bailes no soda un sliktas slavas. Turpretī tam, kas grib būt kristietis, ir ceļvedis dzīvei sadraudzībā ar citiem. Neviens nevar būt pilnīgs, jo visi ir krituši grēkā, bet eksistē labā ideāls, pēc kura jātiecas. Situācijas uzlabošana sabiedrībā kopumā vienmēr sākas ar atsevišķu cilvēku.

Kad sirds atgriežas pie Dieva, mēs esam par vienu soli tuvāk mieram. Proti, patiesa miera priekšnosacījums starp cilvēkiem ir miers ar Dievu. Ticībā Jēzum Kristum mēs saņemam grēku piedošanu no Tā Kunga, un Viņš dod spēku piedot tiem, kas mums nodarījuši ļaunu. Apustulis aicina: "Ļaunums lai tevi neuzvar, bet pats uzvari ļaunu ar labu" (Rom. 12:21). Kad Dieva mīlestība caur mums plūst uz apkārtējiem, tumšā pasaulē izplatās gaisma. Kas var iepriecināt cilvēku vairāk kā citu cilvēku gatavība palīdzēt? Mēs varam darīt daudz, ja esam to tuvumā, kas atrodas briesmās vai nelaimē. "Tā nu Dieva izredzētie, svētie un mīļotie, tērpieties sirsnīgā līdzjūtībā, laipnībā, pazemībā, lēnībā, pacietībā, ka jūs cits citu panesat un cits citam piedodat, ja vienam ir ko sūdzēties par otru; tāpat kā mūsu Kungs jums piedevis, piedodiet arī jūs" (Kol. 3:12-13).

Cilvēki, kuri ir trūkumā un badā, var nomirt, ja tie nesaņem palīdzību. Jēzus ar savu piemēru mums ir mācījis, ka tas, kurš grib būt lielākais debesu valstībā, lai ir citu kalps. Praviets Jesaja uzsver: "Kad tu savu maizi lauz izsalkušam un nabagu, kas bez pajumtes, uzņem savā namā; kad tu redzi kailus un tos apģērb un neatraujies no sava tuvāka..." (Jes. 58:7). Mums jāpalīdz arī savam ienaidniekam, tāpat kā to darīja žēlsirdīgais samarietis (Lk. 10:33-37). Pāvils raksta: "Ja iespējams, no savas puses, turiet mieru ar visiem cilvēkiem" (Rom. 12: 18).

Mums jā rūpējas par savu dzīvību

Arī pašnāvība ir piektā baušļa pārkāpums. Mēs nekad nedrīkstam nokaut, sevi mūs pašus ne. Tikai Radītājs nolemj, cik ilgi mums jādzīvo. Tādēļ mēs nedrīkstam apzināti saīsināt savu dzīvi vai arī tai nevajadzīgi kaitēt. Mums jā rūpējas par savu miesu un dvēseli, jo tā ir vērtīga Dieva dāvana. Debesu Tēvs tiek pagodināts, ja esam pateicīgi par Viņa darbu.

Kādi netikumi īpaši saīsinā cilvēku dzīvi? Negausība, narkotiku lietošana un izlaidība. Raksti saka: "Dzīvosim cienīgi, kā diena to prasa, nevis dzīrēs un skurbumā, izvīrtībā un izlaidībā, ķildās un naidā" (Rom. 13:13). Dieva vārds neaizliedz lietot alkoholu, bet mudina ievērot mērenību. Daudzās kultūrās alkohola mērena lietošana ir pavisam parasta lieta, savukārt citās cilvēki dalās atturībniekos un alkoholiķos. Kristietim vienmēr ir jābūt prasīgam pret sevi, nenosodot citus un nepakļaujot sevi riskam nonākt alkohola atkarībā. Kristīgajai brīvībai seko arī atbildība. Pat ja Bībelē nekas nav rakstīts par to, ka smēķēšana ir grēks, jāņem vērā tās sekas: tabakas lietošanas rezultātā pamazām noārdās cilvēka imūnsistēma un pēc ilgāka laika var rasties vēzis. Narkotikas ātri nonāvē tos, kas tās sāk lietot, un narkomāns nekad nekļūst vecs. Ja seksuālās attiecības būtu tikai laulāto starpā, kā Dievs to arī ir paredzējis, nebūtu venērisko slimību un AIDS.

Piektais baušlis aizliedz arī psihisku vardarbību. Varētu minēt ļoti daudz piemēru, ka cilvēki izdara pašnāvību pēc tam, kad citi tiem ir nodarījuši pāri. Vēl biežāki ir gadījumi, kad cilvēki nonāk pie garīgās pašnāvības, piepildot savu dvēseli ar pasaulīgiem atkritumiem. Tādēļ mums jābūt modriem pret to, ko dzirdam un redzam, lai tas nenovestu pie grēka arī darbos. Mums jāuzmanās, lai mēs neko neatmestu no Dieva vārda un lai tas, ko mēs darām, nekļūtu citiem par piedauzību.

Cilvēks riskē aiziet mūžīgā pazušanā, ja viņam nav nekādu zināšanu par Dieva vārdu vai arī ja

viņam ir zināšanas, bet viņš tās neīsteno dzīvē. Piektais bauslis mudina mūs brīdināt cilvēku, kurš iet pazušānā. "Kad Es saku bezdievīm: tev jāmirst! un tu to nepamāci un nebrīdini, lai bezdievis atgrieztos no sava ļaunā ceļa un tas paliktu dzīvs, tad bezdievis gan nomirs savos grēkos, bet viņa asinis Es atprasīšu no tavas rokas" (Ec. 3:18). Neviens nevar pastāvēt, ja nav izlīdzis ar Dievu. Svarīgākais, ko mēs varam darīt, ir izplatīt Evaņģēlija vēsti, izsūtīt misionārus un būt par patiesiem Kristus lieciniekiem ikdienā.

Dievs ir mīlestība, un Viņš ir devis mums savus baušļus, lai mūs aizsargātu. Piektais bauslis atgādina, cik liela ir mūsu vērtība Tā Kunga acīs. Viņa rūpes par mums nav atkarīgas no mūsu pašu lieliskuma un sasniegumiem. Ikviens ir mūsu Debesu Tēva acuraugs. Cilvēks ir radīts pēc Dieva līdzības, un viņa vērtība ir neaizskarama. Kristus ir dārgi samaksājis, lai viņu izpirktu. "No tā mēs esam nopratuši mīlestību, ka Viņš savu dzīvību par mums ir atdevis; tad arī mums pienākas atdot savu dzīvību par brāļiem. Bet, kam ir laicīga manta un viņš redz savu brāli ciešam trūkumu un aizslēdz viņam savu sirdi, kā gan Dieva mīlestība paliktu viņā?" (1. Jņ. 3:16,17).

Sestais bauslis

Tev nebūs laulību pārkāpt.

Kas tas ir?

Mums būs Dievu būtis un mīlēt, ka šķīsti un tikli dzīvojam vārdos un darbos un ikviens savu laulāto draugu mīlam un cienām.

Laulība ir Dieva dāvana

Dievs iedibināja laulību starp vīrieti un sievieti jau no pasaules radīšanas. Vīrietim un sievietei jādzīvo sava dzīve kopā kā laulātam pārim. Radītājs grib, lai tie mīlētu viens otru, palīdzētu viens otram un dalītu kopā priekus un bēdas. Laulību uzticības solījums pasargā ģimeni no visa netīrā, kas to izposta un samaitā. Dievs rūpējas par mums, iedibinot kopdzīves kārtību mūsu cilvēciskajā dabā. Mūža savienība ir Dieva dāvana – viena no visbrīnīgākajām un maigākajām Viņa dāvanām. Laulātie ir aicināti rūpēties par savām attiecībām, un viens no laulības mērķiem ir turpināt dzimtu un radīt labvēlīgus priekšnosacījumus bērnu audzināšanai. Labās mājās vecāki mīl savus bērnus, rūpējas par tiem un vada dzīves ceļā. Tas, ko cilvēks saņem labās mājas, pavada un sniedz viņam atbalstu visu dzīvi. Atmiņas un iespaidi no kristīgām mājām ir palīdzējuši daudziem pazudušiem Dieva bērniem atrast ceļu atpakaļ pie Tā Kunga.

Raksti stāsta, ka Ādamam bija vajadzīgs dzīvesbiedrs, un tādēļ Dievs radīja Ievu. "Nav labi cilvēkam būt vienam; Es tam darīšu palīgu, kas atbilstu viņam" (1. Moz. 2:18). Cilvēks ir sociāla būtne, un Dieva dotais mūža draugs ir brīnīgīgi liela dāvana. Dievs grib, lai mēs dzīves gājumā atbalstītu viens otru un lai mums blakus būtu kāds, kam uzticēties. Attiecībā uz dažiem cilvēkiem Dievam var būt īpašs nolūks, un tie neatrod sev dzīvesdraugu; Tas Kungs ikvienam dod savu individuālu aicinājumu un uzdevumus.

Dievs, dodams savus baušļus, zemes dzīvi ir tā iekārtojis, ka vīrietis un sieviete savienojas laulībā, dzemdē bērnus un turpina dzimtu līdz pat laikam, kad Tas Kungs liks šai pasaulei iet bojā un saviem ticīgajiem dos mūžīgo prieku. "Un Dievs tos svētīja un sacīja uz tiem: Augļojieties un vairojieties! Piepildiet zemi un pakļaujiet sev to, un valdiet pār zivīm jūrā un putniem gaisā, un katru dzīvu radījumu, kas rāpo pa zemi" (1. Moz. 1:28). Dievs svēta laulātos, dodot viņiem bērnus, bet Viņš var svētīt, arī nedodot bērnus. Daudzi uzskata, ka radīt bērnus ir nepieciešams, bet mēs nezinām, kas mums ir pats labākais. Radītājs vienmēr iekārto tā, kā mums ir vislabāk.

Pirmās Mozus grāmatas 2. nodaļā ir rakstīts, ka Dievs radīja sievieti no vīrieša ķermeņa daļas, kas noved pie secinājuma: "Tādēļ vīrs atstās tēvu un māti un pieķersies savai sievai, un tie kļūs par vienu miesu" (1. Moz. 2:24). Tā ir Dieva griba, lai vīrs un sieva būtu tuvi viens otram, un lai spētu rasties šāda uzticības pilna savienība, ir nepieciešama aizsardzība, kādu sniedz laulību solījums visas dzīves garumā. Jēzus saka: "Tātad viņi nav vairs divi, bet viena miesa; ko nu Dievs savienojis, to cilvēkam nebūs šķirt" (Mt. 19:6). Laulājoties mēs solām, ka mīlēsim viens otru bēdās un priekos, līdz nāve mūs šķirs. Droša laulība nozīmē to, ka mums nav jāraizējas, ka varam tikt pamesti. Taču šo solījumu nedrīkst uztvert kā pienākumu, un rīkojoties bez mīlestības un vienaldzīgi.

Šķiršanās

Vai šķiršanās vispār jebkad ir pieļaujama? Kristus saka: "Bet Es jums saku: kas no savas sievas šķiras, ja ne netiklības dēļ, un prec citu, tas pārkāpj laulību" (Mt. 19:9). Laulības dzīvi var piemeklēt grūtības, un tas nav nekas pārsteidzošs, jo sātans mēģina kaitēt kristīgai laulībai, modinot jaunas domas, bet Dievs māca mums pareizo ceļu. Ikkatram jāmil savs laulātais vīrs vai sieva pat tad, kad tas ir grūti. Sakāmvārds skan: "Mili mani visvairāk tad, kad es to esmu vismazāk pelnījis, jo tad tas man ir visvairāk vajadzīgs." Laulībai kaitē ne tikai neuzticība, bet arī ļaunums un patmīlība. Mums ir jāsaprot, ka dzīvesbiedrs ir dārga Dieva dāvana. Šķirties tikai tā iemesla dēļ, ka vienam pret otru vairs nav saglabājušās agrākās jūtas, ir nevēriba pret Dievu, kas ir dzīvesdrauga devējs. Mīlestība ir daudz kas vairāk nekā tikai kaislīgas jūtas, tā ir uzticība, savstarpēja atkarība un dziļa sapratne. Daudzas šķiršanās notiek tādēļ, ka cilvēki stājas laulībā, nedomājot par Dieva gribu, bet gan tikai iemīlēšanās vai patikas dēļ. Lai atjaunotu nelaimīgu laulību, kristietim vajag lūgt Dieva vadību.

Otrreizējas laulības

"Un, ja kas atšķirtu precē, tas pārkāpj laulību" (Mt. 5:32). Saskaņā ar Dieva gribu laulībai jābūt savienībai, kuru šķirt var tikai nāve. Evaņģēliski luteriskās baznīcas ticības apliecības uzsver, ka otrreizēja laulība pieļaujama tikai ārkārtējos izņēmuma gadījumos, turklāt tikai nevainīgajai pusei. Rakstu vārdus par otrreizēju laulību nepieciešams apskatīt kopīgā bibliskā kontekstā.

Jēzus vārdi par laulības šķiršanu jālasa, ņemot vērā 5. Mozus grāmatas 24. nodaļas kontekstu, kurā runāts par šķiršanās rakstu. Tieši par šiem noteikumiem Kristus runā Mt. 5:31, 19:7 un Mk. 10:4. Šķiršanās raksts pieļauj iespēju otrreiz doties laulībā, un šī noteikuma jēga ir nodrošināt ekonomisko un sociālo atbalstu izdzītajai sievietei. Tā kā Mateja evaņģēlija 5. un 19. nodaļā Jēzus runā tieši par šādu situāciju, neuzticība var būt iemesls laulības šķiršanai. Ja neuzticība nedotu tiesības otrreiz doties laulībā, tad Jēzus to būtu pateicis saviem klausītājiem, kas bija jūdi un ļoti labi zināja šķiršanās raksta noteikumus.

Lai nepārprastu tekstus, ir jāpievērš uzmanība tam, ka tajos aplūkotas divas atšķirīgas situācijas. Mk. 10:11, Lk. 16:18 un 1. Kor. 7:10 runā par situāciju, kad laulāto starpā nav bijis neuzticības, tādēļ šeit ne šķiršanās, ne otrreizēja laulība netiek pieļauta. Mt. 5:31 un 19:7 tiek minēta neuzticība, un šajā gadījumā ir atļauts gan šķirties, gan doties otrreizējā laulībā. Šīs divas tekstu grupas aplūko jautājumu divās atšķirīgās situācijās.

Bet Mārtiņš Luters savā rakstā "Von Ehesachen" (1530) brīdina nevainīgo laulāto pusi par tiesībām doties atkārtotā laulībā. Tikai tad, ja neuzticīgais laulātais turpina būt neuzticīgs, iespējama šķiršanās. Kad laulība ir tikusi pārkāpta, neuzticīgajam laulātajam jālūdz piedošana un otram pusei ir jāpiedod. Tikai gadījumā, ja neuzticīgais vīrs vai sieva negrib atgriezties no savas neuzticības, var būt runa par šķiršanos, bet arī tad vienīgi pēc nopietnas sarunas ar draudzes mācītāju. Tādēļ traktātā "Par pāvesta varu un primātu" (1537) ir rakstīts: "Tāpat ir netaisnīgi, ka katoļu baznīca aizliedz pēc šķiršanās nevainīgajam laulātajam doties otrreizējā laulībā" (78.§). Draudze ir atbildīga, lai šāda situācija tiktu uztverta ļoti nopietni. Mūsdienās, kad izlaidība sabiedrībā ir parasta lieta, ir viegli pakārtot Rakstus sev un savām iegribām, tādēļ mums jābūt īpaši uzmanīgiem. Kristietim, kuru ir pametis laulātais draugs, jābūt augstākā mērā piesardzīgam un pacietīgi jānogaida zināms laiks, cerot, ka neuzticīgais laulātais mainīs savas domas. Ar otrreizēju laulību nevajadzētu steigties. Ja mēs uzticam savu dzīvi Kristum, tad Viņš var dot spēku un vēlēšanos atjaunot ģimeni un draudzību laulāto starpā.

Labas mājas

Pārāk bieži nākas dzirdēt par nelaimīgām laulībām, bet ir taču arī tik daudz laimīgu ģimeņu! Lai mājas būtu patiešām labas un drošas, tajās jāvalda patiesībai, mīlestībai un uzticībai. Jēzus vēlas ienākt mūsu mājās, un tās mājas, kurās svēta svētdienu un meklē Pestītāju, ir patiesi svētītas. Tur Viņu uzņem labprāt un ikdienas, kopīgi lasot Bībeli un lūdzot. Protams, arī tad, ja cilvēks ir kristietis, dzīve nav bez problēmām, bet Tas Kungs visu vērs par labu. Pat tad, kad, šķiet, nav nekādas cerības, pāri mājām, kur visi ir viens ticībā Jēzum Kristum, nolaižas Dieva miers.

Valda uzskats, ka cilvēkam apprecoties ir jāpamet bērnu dienu mājas un jāveido pašam sava ģimene kopā ar savu laulāto draugu. Saskaņā ar Dieva kārtību cilvēks atstāj savu tēvu un māti, pieķeras savai sievai un kļūst ar viņu viena miesa. Mūsu pienākums ir rūpēties par saviem vecākiem, viņi dod mums prieku un palīdz mums, bet kopš stāšanās laulībā laulātie ir vistuvākie cilvēki viens otram. Cilvēks, kuram visvairāk var uzticēties, ir sieva vai vīrs. Tādēļ ir svarīgi atvēlēt laiku uzticības pilnām sarunām un kopīgi risināt problēmas. Lai saule nekad

nenoriet, jums dusmojoties vienam uz otru! Nekad nepiemini ļaunu! Lai uzturētu un koptu mīlestības pilnas attiecības, laulātajiem dažreiz nepieciešams veltīt laiku tikai sev, bez bērniem, radniekiem vai paziņām.

Ko Dievs aizliedz ar sesto bausli?

Dievs aizliedz laulāto neuzticību jebkādā netiklības formā: domās, vārdos un darbos. Nedrīkst sekot netīrām vēlmēm un iekārei vai pārkāpt Dieva nospraustās robežas. Dzīvot kopā kā precētiem pirms laulībām ir pārkāpums pret Dieva bausli. Tas rada sliktas un mokošas atmiņas. "Laulība lai ir visiem godā un laulības gulta neaptraipīta, jo netiklos un laulības pārkāpējus Dievs sodīs" (Ebr.13:4).

Jēzus pastiprina sestā baušļa nopietnību: "Jūs esat dzirdējuši, ka ir sacīts: tev nebūs laulību pārkāpt. Bet es jums saku: ikviens, kas uzskata sievu, to iekārodams, tas ar viņu laulību jau ir pārkāpis savā sirdī. Bet, ja tava labā acs tevi apgrēcina, tad izrauj to un met prom; jo tas tev labāk, ka viens no taviem locekļiem pazūd, nekā ja visa tava miesa top iemesta ellē" (Mt. 5:27 – 29).

Ir svarīgi, lai netīras domas tiktu apturētas laicīgi. Iekāre ir kā maza dzirkstelīte, kas, laikā nenodvēsta, pārvēršas par postošu liesmu. Baidies no visa netīrā, ar ko ir pilna pasaule un kas aptraipa dvēseli. Neļauj nekam tādām ienākt un iesakņoties sirdī. Sātans mēģina samaitāt mūsu dvēseli. Ļaunais ir stūrgalvīgs, un tāpēc mēs nekad nedrīkstam nolikt garīgos ieročus: Dieva vārdu un lūgšanas. Tikai ar Tā Kunga palīdzību var atjaunot sirds tīrību. Nevienam savā dzīvē nespēj pilnībā atsvabināties no grēcīgām domām, bet nevienam netiks pazudināts, ja cieši turēties pie sava Pestītāja.

Jaunajā Derībā kristieši bieži tiek mudināti uz savu ikdienas dzīvi raudzīties ļoti nopietni. "Bet netiklība, visāda veida netīra dzīve vai mantkārība lai pat vārda pēc ir jums sveša, kā tas svētiem pieder; tāpat bezkaunība, tukšas runas, jo tādas lietas neklājas, bet gan jo vairāk pateicība" (Ef. 5:3 – 4). Daudzkārt kristiešu paviršība un grēki ir bijuši par iemeslu pasaules nicinājumam pret baznīcu. Tie, kas negrib ticēt, nostiprina savus spriedumus, redzot, cik slikti kristiešu dzīve atbilst Dieva baušļiem. Dievs aicina mūs būt svētiem. Grēcīga dzīve iznīcina cilvēkus. Cilvēki, kas dzīvo šķirti no Dieva, galu galā nonāk mūžīgā pazušanā. Ar sesto bausli Tas Kungs mūs ierobežo, lai mēs spētu pretoties pārdarījumiem un nepadotos mūsu laika ļaunajiem kārdinājumiem.

Ārpuslaulības attiecības

Kristīgā ētika seksuālās attiecības vienmēr ir pielāvuši tikai laulības ietvaros. Mūsu nekristīgajos laikos ir parādījušās tādas kopdzīves formas, ko pasaule gan akceptē, bet kas Dieva acīs ir piedauzība. Dažās zemēs, kas ir atkritušas no kristietības, kļuvis pieņemts, ka cilvēki dzīvo kopā kā laulāts pāris bez jebkādiem publiskiem solījumiem viens otra, citu un Dieva priekšā. Neuzticība ģimenē, kur vecāki maina partnerus, dara bērnus nedrošus un nemierīgus. Bērnam ir tiesības gan uz savu māti, gan tēvu. Tā ir nelietība, ka vecāki aiz egoistiskiem iemesliem pievil bērna uzticību. Vienmēr, kad cilvēki pārkāpj Dieva baušļus, visvairāk cieš vājie un neaizsargātie, šajā gadījumā – bērni un tas no vecākiem, kurš tiek pamests. Dzīvot kopā bez laulāšanās nozīmē neuzņemties saistības ne Dieva, ne sabiedrības, ne vienam otra priekšā. Dzīvot laulāto dzīvi bez precēšanās ir netiklība. Dievs ar sesto bausli grib radīt mūsu attiecībām drošu vidi. Mājās, kurās valda saskaņa ar Dieva radišanas kārtību, ir vieglāk aizsargāt bērnus un uzaudzināt tos ar mīlestību.

Pret dabiskas tiesmes

Dažas valstis ir tik tālu pagrimušas, ka sabiedrībā ietekmīgi cilvēki propagandē pret dabiskas tiesmes. Lai legalizētu kopdzīvi ar tā paša dzimuma partneri, organizācijas, kas cīnās par homoseksuālistu tiesībām, pieprasa, lai valsts homoseksuālam pārim nodrošinātu tās pašas tiesības, kādas ir laulātajiem: tiesības uz bērnu adopciju un baznīcas svētību viņu partnerattiecībām. Protams, ir neiespējami dot Dieva svētību tam, ko Tas Kungs pats ir aizliedzis un nolādējis. Sektanti, kas nodarbojas ar tādām lietām, apmāna cilvēkus, kuri vēlas būt kristieši un ir spiesti cīnīties ar smagiem kārdinājumiem. Cilvēki, kuri varētu saņemt palīdzību un vadību un, iespējams, pēc grūtām cīņām izkļūt no šī ļaunuma, tā vietā tiek ievesti dziļāk dzīvē, kas ir pretrunā ar Dieva gribu. Garīgajiem vadītājiem, kuri ar savu neskaidro nostāju šajos jautājumos ir cilvēkiem par apgrēcību, Jēzus saka: "Vai pasaulei apgrēcības dēļ! Apgrēcībai gan jānāk. Bet vai tam cilvēkam, caur kuru nāk apgrēcība!" (Mt. 18:7).

Dieva vārds saka: "Tāpēc, ka viņi dievišķo patiesību apmainījuši pret meliem un sākuši dievināt un pielūgt radību, atstājot novārtā Radītāju, kas ir augsti teicams mūžīgi, āmen. Tāpēc Dievs viņus nodevis apkaunojošās kaislībās: sievietes apmainījušas dabisko dzimumu

kopdzīvi ar pretdebisko. Tāpat arī vīrieši, atmezdami dabisko kopdzīvi ar sievieti, cits pret citu iekaisuši savā iekārē, piekropdami netiklību, vīrietis ar vīrieti, paši saņemdami sodu par savu maldīšanos” (Rom. 1:25-27).

Kad mēs, kristieši, esam pret homoseksuāliem vai citiem netikliem sakariem, mēs to nedarām tāpēc, lai nosodītu, bet gan tādēļ, ka cilvēks iet mūžīgā pazušānā, ja viņš laikā neatgriežas. Apustulis raksta: “Jeb vai jūs nezināt, ka netaisni neiemantos Dieva valstību? Nepievilieties! Ne netikli, ne elku kalpi, ne laulības pārkāpēji, ne malaki, ne vīriešu piegulētāji, ne zagļi, ne mantrauši, ne dzērāji, ne zaimotāji, ne laupītāji neiemantos Dieva valstību” (1. Kor. 6:9,10). Lielākais mīlestības darbs pret cilvēku, kurš kā akls iet pazušānā, ir viņu brīdināt.

Sestā baušļa pārkāpums iznīcina attiecības ar mūsu Kungu. Netiklība apbēdina un aizdzen Svēto Garu. Pēc Dieva nodoma cilvēka miesa ir Svētā Gara templis, bet netiklis padara savu miesu par mājokli nešķīstiem gariem. Nepiedots grēks kavē mūs nākt pie Dieva lūgšanās, un pamazām mēs kļūstam pilnīgi šķirti no Viņa. Sātans zina, ka var panākt daudz, ja viņam izdodas kādu maldināt. Bet Jēzus Kristus ir viņu uzvarējis, un ikviens, kas lūdz Dieva palīdzību, saņem nepieciešamo spēku, lai atbrīvotos no kārdinājuma važām.

Ko Dievs pavēl ar sesto baušli?

Dievs pavēl tiem, kas ir precēti, mīlēt un cienīt vienam otru, būt uzticīgiem, līdz tos šķir nāve. Uzticība visas dzīves garumā ir vienīgais priekšnosacījums, lai bērni, sieva un vīrs būtu laimīgi un justos aizsargāti. Laulātajiem kopīgi jāuzņemas atbildība par saviem bērniem un ģimenes saglabāšanu. Ja viņi runā atklāti viens ar otru un ar Dievu par savām grūtībām, tad Tas Kungs rāda turpmāko ceļu. No Kristus mēs saņemam gan padomu, gan palīdzību.

Kristus aicina būt nomodā, lai mēs nekristu kārdināšanā. Gars gan var būt labprātīgs, bet miesa vāja. Tādēļ ir svarīgi izvairīties no tām vietām, cilvēkiem, filmām un avīzēm, kas var likt kājai slīdēt. Nevajag pakļaut sevi kārdinājumam, skatoties un klausoties to, kas var pavedināt. Ja es pats apzinos, ka man ir kāda īpaša vājība, man jāpastiprina aizlieguma robežas pret to vēl vairāk nekā citiem. Apustulis Pāvils brīdina: “Jeb vai jūs nezināt, ka miesa ir Svētā Gara mājoklis, kas ir jūsos un ko jūs esat saņēmuši no Dieva, un ka jūs nepiederat sev pašiem? Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu pagodiniet Dievu ar savu miesu!” (1. Kor. 6:19 – 20). Pasaule turpina sevi samaitāt, bet tev jācenšas dzīvot svēti kā Dieva bērnam.

Dieva Dēls caur savu krusta nāvi ir izcietis sodu par mūsu grēkiem, izpircis mūs no grēka važām un atbrīvojis mūs no pārkāpumiem pret Dieva gribu. Kā kristietim tev vienmēr ir iemesls būt pateicīgam Kristum, ka Viņš ir izlējis savas asinis. Iespējams, ka tu domā: “Kā gan es varu darīt tik daudz ļauna un grēkot pret Dievu?” Jēzus tevi tā mīl, ka Viņš ir atdevis savu dzīvību, lai tevi glābtu. Mēs esam vajadzīgi Kristum, un Viņš vēlas, lai tu esi to izglābto starpā, kuri, ģērbti baltās drēbēs, stāv Dieva troņa priekšā. Dievs grib, lai mēs būtu tīri savās domās, jo Jēzus saka: “Svētīgi sirdsšķīstie, jo tie Dievu redzēs” (Mt. 5:8).

Pakļaušanās Dieva kārtībai

Dieva kārtība kristīgā laulībā paredz, ka vīrs pakļaujas Kristum, un sieva – savam vīram. Neticīgie bieži vien smejas par to, jo viņi neredz, ka Kristus mīlestība spēj pārveidot laulāto sirdis tā, ka viņu attiecībās nav egoisma. Kristīgā laulībā nav vietas egoistiskai dzīvei savai paša labsajūtai, bezatbildīgai alkohola lietošanai un cietsirdīgai rīcībai. Ja abiem laulātajiem ir dzīvas attiecības ar Dievu, arī viņu savstarpējās attiecības ir uzticības pilnas, jo viņus vieno vissvarīgākais. Dot, neprasot neko atpakaļ, var būt grūti, bet Dieva vārds māca, ka mums jāsaik tieši ar to. Kad vīrs dara visu sievas labā, viņa var uzdrošināties uzticēt viņam ģimenes vadību. Tāpat, ja sieva uzticas vīram, viņš uzņemas atbildību.

Vīrs un sieva nav līdzīgi, bet viņi ir vienādi vērti Dieva acīs. Sieviete un vīrietis papildina viens otru. Evaņģēlijs dod cilvēkiem prieku kalpot cits citam. Šis prieks cilvēkiem tiek atņemts, ja tie tiek mudināti visās situācijās pieprasīt vienlīdzību un varu, būt egoistiskiem un realizēt savas ambīcijas. Bet Kristus saka: “Lielākais lai ir kā citu kalps.” Viņš pats ir tam piemērs. Dieva Dēls nenāca, lai valdītu, bet Viņš mazgāja kājas saviem mācekļiem un atdeva savu dzīvību par visiem cilvēkiem, pat par nepateicīgajiem. Dievs, kas ir visaugstākais, pazemināja sevi Jēzū Kristū, kļūstot par cilvēku. Mīlestības dēļ uz savu Kungu patiesi kristietis pakļaujas Viņa gribai. Kad mēs domājam par visu to, ko Kristus ir darījis mūsu labā, mēs varam apjaust, cik gan daudz laba mēs varam darīt viens pret otru kā vīrs un sieva. Tieši šādā kontekstā Bībele runā par sievas pakļaušanos savam vīram. “Sievas, esiet paklausīgas saviem vīriem kā Tam Kungam. Jo vīrs ir sievas galva, tāpat kā Kristus ir draudzes galva, būdams savas miesas Pestītājs. Bet, kā draudze ir paklausīga Kristum, tāpat arī sievas vīriem visās lietās. Vīri, mīliet savas sievas, tāpat kā Kristus ir mīlējis savu draudzi, pats nododamies viņas labā” (Ef. 5:22-25). Šajās kristīgajās laulāto attiecībās ir ietverts liels noslēpums. Garīgi akli cilvēki nespēj

ieraudzīt, kādu milzīgu svētību nes pakļaušanās Dieva kārtībai. Tas nenozīmē, ka vīrs var būt egoistisks, bezatbildīgs un nemīlošs, tieši otrādi. Kad Dieva Gars caur vārdu darbojas laulāto dvēselēs, ir dabiski, ka tie akceptē tādu ģimenes kārtību, kādu ir iedibinājis Radītājs. Ne tikai sievai ir jābūt paklausīgai savam vīram, bet gan ir rakstīts: "Tā arī vīriem pienākas savas sievas mīlēt kā savu miesu. Kas mīl savu sievu, tas mīl sevi pašu. Jo neviens nekad vēl nav ienīdis pats savu miesu, bet katrs to kopj un glabā, tāpat kā Kristus draudzi, jo mēs esam Viņa miesas locekļi" (Ef. 5:25-30). Vīram ir jāmīl sava sieva tik ļoti, kā Kristus ir mīlējis draudzi un nodevis sevi viņas labā.

Pazemība

Sestā baušļa pārkāpšanai bieži vien ir smagas sekas, un iespējams, ka citi cilvēki to ievēro vairāk nekā pārējos grēkus. Visi grēki var tikt piedoti, un pat tiem, kas tālu aizmaldījušies no Dieva, ir atpakaļceļš. Tas Kungs palīdz cīnīties pret grēku un tukšumu dvēselē. Dažreiz ļaudis bargi nosoda to, kas grēkojis pret sesto bausli, bet ir pielaidīgāki pret cilvēku, kas kādu aprunājis. Jābūt modriem pašiem pret sevi, lai mēs nekļūtu par liekuļiem, kas izceļ savu krietnumu uz citu rēķina. Jēzus saka: "Kas no jums ir bez grēka, lai met pirmais akmeni uz viņu!" (Jņ. 8:7). Jāatzīst, ka mums ir iemesls nosodīt pašiem sevi un meklēt Dieva žēlastību. Mums visiem vajag regulāri nākt pie Dieva un patiesi lūgt piedošanu par visu ļauno, ko esam domājuši, sacījuši un darījuši. Kas attiecas uz tiem, kuri iet maldu ceļus, mums jāvēlas un jālūdz, lai viņi izdzirdētu Jēzus balsi, tiktu pestīti un atrastu ceļu pie žēlastības, kas mums pašiem ir tik ļoti vajadzīga. Kad tu ar bēdām un sāpēm redzi, kā ļaunums pievelk cilvēkus, iespējams, pat mūsu tuvīniekus, lūdz, lai viņi atgriežas un Dievs aizkustina viņu sirdis. Neviens grēks nav tik liels, lai netiktu piedots tā dēļ, ko Kristus izcieta par mums Golgātā. Dzīve Jēzus tuvumā ir vislabākā palīdzība gan cīņā pret visu ļauno, gan, lai mēs radītu labas mājas. Bezdarbīgs dzīvesveids nav ieteicams tiem, kas grib atvairīt kārdinājumus. "Čakls darbs uztur labu veselību un labklājību un aizšķērso ceļu daudziem grēkiem." Spēku turēties pretī tumsas varai tu saņem, bieži lasot un klausoties Dieva vārdu un nākot pie Svētā Vakarēdiena. Apcere par mūsu Pestītāja ciešanām pie krusta tevis dēļ ir labākais ierocis cīņā pret grēka vilinājumu. Caur lūgšanām tu uzturi skaidru un dzīvu saikni ar Dievu, tā ka neviens nevar ienākt starp tevi un tavu Pestītāju. Tur, kur Jēzus ir klātesošs un vada mājas dzīvi, cilvēki saņem patiesu prieku. Jāizmanto katrs brīdis gan laulībā, gan bērnu audzināšanā, jo laiks paiet ātri, un bieži vien tikai tad, kad pienāk nāves stunda, cilvēki saprot, cik daudz kopīga ir viņus saistījis. Taču kristiešiem šis atvadas ir gaišas. Viņi zina, ka Kristus savējos pazīst un ka Viņš ņems savu līgavu pie sevis debesīs līksmajās kāzu svinībās. Tur mēs pazīsim viens otru un kopīgi redzēsim Dieva godību.

Septītais bauslis

Tevis nebūs zagts.

Kas tas ir?

Mums būs Dievu būties un mīlēt, ka sava tuvāka naudu vai mantu neņemam, nedz ar viltotu precī vai netaisniem darījumiem iegūstam, bet viņa mantu un iztiku viņam palīdzam vairot un sargāt.

Kā mums vērtēt savu pasaulīgo īpašumu?

Viss, kas mums pieder, ir Dieva dāvana. "Tam Kungam pieder zeme un viss, kas to piepilda" (Ps. 24:1). Radītājs tātad ir vienīgais īpašnieks visam, bet Viņš grib, lai mēs būtu Viņa īpašuma pārvaldnieki, Viņa darbinieki. Cilvēks ir radības kronis, vienīgā radība, kas radīta pēc Dieva līdzības. Cilvēka vērtība salīdzinājumā ar dzīvniekiem ir unikāla. Mums ir tiesības izmantot zemes resursus, bet jāuzņemas arī atbildība. Radīšanas stāstā mēs lasām, ka Dievs iecēla pirmo cilvēku par pārvaldnieku: "Un Dievs Tas Kungs ņēma cilvēku un ielika viņu Ēdenes dārzā, lai viņš to koptu un sargātu" (1. Moz. 2:15).

Tas Kungs ikvienam ir devis aprūpēt savu radības dāvanu daļu. Pie Dieva dāvanām ir pieskaitāmas arī veselība, laiks, iespējas un talanti. Ne vienmēr mēs saprotam, kāpēc Viņš vienam dod daudz, bet otram maz, bet Tā Kunga gudrība piešķir mums atšķirīgas dāvanas. Es, piemēram, neesmu pārliecināts, ka varētu tikt izglābts, ja būtu saņēmis ļoti daudz naudas. Daži bagātņieki domā, ka viņiem Dievs nav vajadzīgs, viņiem pietiek pašiem ar sevi. Iespējams, ka augstais dzīves standarts ir veicinājis Rietumu sabiedrības vienaldzību pret Dievu. Tādiem ļaudīm ir liels kārdinājums būt augstprātīgiem. Padomā par bagāto vīru, kurš

Kristus vietā izvēlējās naudu un par kuru Jēzus teica: "Cik grūti bagātie ieies Dieva valstībā" (Mk. 10:23). Pasaulīgi cilvēki mēdz vērtēt citus pēc stāvokļa sabiedrībā, naudas, izglītības, bet Dieva priekšā mēs visi esam vienādi. "Bagātiem un nabagiem jābūt kopā jauktiem citam ar citu; Tas Kungs viņus visus ir radījis" (Sal.pam. 22:2). Taču arī nabadzībai ir savi kārdinājumi: skaudība, rūgtums un nepateicība. Mums vajadzētu lūgt: "Nabadzību un bagātību nepiešķir man! Bet atļauj man baudīt manu dienišķo maizi" (Sal.pam. 30:8).

Neskatoties uz to, vai esam saņēmuši daudz vai maz, mēs nedrīkstam aizmirst, ka tas ir tikai uz laiku. Reiz mums viss būs jāatstāj, un neko mēs nevarēsim paņemt sev līdzi. Beigās viss piederēs Radītājam. Mēs drīkstam izmantot savu īpašumu mūsu pašu priekam un labumam, bet vienlaicīgi mums jā rūpējas par tiem, kas cieš trūkumu. Luters "Lielajā katehismā" raksta, ka nabagie sūdzas Dievam par cietsirdību, ar kuru viņi sastopas. Dievs radīja vienu nabadzīgu, bet citu bagātu arī tādēļ, lai varētu izpausties kristīgā mīlestība. Dievs grib, lai mēs sekojam Viņa gribai tā, ka tas būtu Viņam par godu, mums par labu un citiem par palīdzību. Mūsu Debesu Tēvs ir devis mums pienākumus, un reiz mums būs jāatbild par to izpildi (Mt. 24:14- 30). Kaut arī pasaulīgais īpašums ir mazvērtīgāks par debesu īpašumu, Viņš grib, lai mēs būtu uzticami pārvaldnieki (Lk. 16).

Ko Dievs aizliedz ar septīto bausli?

Tas Kungs aizliedz mums ar spēku vai viltību atņemt mūsu tuvākajam to, kas viņam pieder. Ir svarīgi spēt izšķirt starp manu un tavu. Zagti ir grēks, neskatoties uz to, vai esmu ņēmis no bagāta vai nabaga, daudz vai maz. Zaglis "iesāk ar kniepadatu un beidz ar sudraba kausu". Visi zina, ka zagļi savu mantu iegūst, izdarot sīkas zādzības, zādzības lielos apmēros un laupīšanas, bet nebūt ne visi grib saprast, ka zagtas lietas un negodīgi iegūta nauda nenes svētību.

Ar septīto bausli Dievs mums aizliedz pārdot par nesamērīgi augstām cenām, iemānīt sliktu preci vai piedalīties negodīgos darījumos. Tāpat nav pareizi, ja neatdod parādus noteiktajā laikā. Naudas aizdevējs nedrīkst iedzīvoties, trūkumcietējam uzstādot smagus noteikumus. Ja cilvēks nevēlīgi lieto aizdotas mantas, viņš ļaunprātīgi izmanto otra uzticību.

Zādzība nav mazāks grēks tad, ja cilvēks apzog valsti. Tam, kas grib būt kristietis, ir neiespējami strādāt, nemaksājot nodokļus vai uzrādot nepatiesus faktus finansu deklarācijā. "Dodiet katram, kas viņam pienākas: nodevas, kam nākas nodevas, mītu, kam nākas mīta, bijību, kam nākas bijība, un cieņu, kam nākas cieņa" (Rom. 13:7). Protams, var būt arī tā, ka valsts pieprasa iedzīvotājiem maksāt pārāk lielus nodokļus, bet tad atbildība par to jāuzņemas politiķiem. Kad valdība nedomā, ka rīkojas ar nodokļu maksātāju naudu un bezatbildīgi izšķērdē to, tā zaudē savu pilsoņu uzticību valstij. Bet tas nevar būt par attaisnojumu cilvēkam, kas blēdās un izvairās no nodokļu maksāšanas. Protams, pārāk augsti nodokļi var būt smags pārbaudījums cilvēka godīgumam, bet Dievs ir apsollījis nepārbaudīt mūs vairāk, nekā spējam panest. Labāk es izpildu savu pienākumu nekā dzīvoju ar grēku, kas nākotnē novedīs pie tā, ka es neieklūstu debesīs. Nevēlīga apiešanās ar sabiedrības īpašumu arī ir grēks. Kad pazūd lietas vai tiek sabojāts skolas inventārs, aug strādājošo nodokļi. Līdzīgi mēs nedrīkstam negodīgi izlietot sabiedriskos resursus. Tie, kas mānās, saņemot pabalstus un palīdzību, patiesībā zog no tiem, kuriem tas ir patiešām nepieciešams. Tas, kas izmanto citu resursus savam labumam, ir zaglis.

Atteikties maksāt darbiniekam tik, cik viņš ir nopelnījis, vai arī pieprasīt augstāku samaksu, nekā padarītais darbs ir vērts, arī ir zādzība. "Bēdas tam, kas ceļ savu namu ar netaisnību un savas istabas ar nepatiesību! Tāpat arī tam, kas savam tuvākam liek strādāt bez atlīdzības un tam atrauj viņa algu" (Jer. 22:13). Arī vājo un neaizsargāto izmantošana ir šī baušļa pārkāpšana. "Jo strādnieks ir savas algas cienīgs" (Lk. 10:7). Cilvēka ļaunums izpaužas alkātībā. "Jo visa ļaunuma sakne ir mantas kārība; dažs labs, tiekdamijs pēc tās, ir nomaldījies no ticības un pats sev nodarījis daudz sāpju" (1.Tim. 6:10). Alkatīgais domā tikai par sevi, bet taupīgais – par citiem.

Cik gan bieži viena daļa cilvēku neuztver nopietni un aizbildina savus pārkāpumus pret Dieva baušļiem! Tā sekas parādās visās dzīves jomās: negodīgums, nolaidība darbā un nevēlīga apiešanās ar to, kas mums uzticēts vai ko mēs esam aizņēmušies. Pastāvīga nokavēšanās var būt citu cilvēku laika zādzība. Bet Jēzus saka: "Kas vismazākā lietā ir uzticams, tas arī lielās lietās ir uzticams, un, kas vismazākā lietā ir netaisns, tas arī lielās lietās ir netaisns" (Lk. 16:10). Vislabāk ir būt godīgam. Izšķērdētais ir jāatdod. Aiz sevis viss jāatstāj kārtībā.

Neviens nevar justies labi, ja palicis kādam parādā. Cilvēks ir zaglis tik ilgi, kamēr patur to, kas iegūts negodīgā ceļā. Ja kādam ir kauns atdot atpakaļ nozagto, var griezties pie mācītāja, kuru saista bikts noslēpuma glabāšanas solījums.

Ko Dievs pavēl ar septīto bausli?

Tas Kungs mums pavēl būt godīgiem un strādīgiem, taisnīgiem un izpalīdzīgiem, lai palīdzētu mūsu līdzcilvēkiem saglabāt to, kas viņiem pieder. Dievs grib, lai mēs turamies pa gabalu no visa, kas var būt pretrunā ar septīto bausli. Ja esi kļūdījies, izlabo to, cik ātri iespējams, lai tava sirdsapziņa būtu tīra.

Mums jā rūpējas par savu darbu un tas jā veic pēc labākās sirdsapziņas. Kristietis uzcītīgi veic savus pienākumus, piemēram, skolā vai darbavietā. Mēs varam lūgt Dievam spēku un palīdzību to veikšanai. Mācīties vai strādāt ir liela priekšrocība. Miljoniem cilvēku pasaulē tās trūkst, un tāpēc viņi cieš. Neviens darbs nav svarīgāks par citu. Katrs darbs, veikts piesaucot Dieva vārdu, ir Viņa dots uzdevums un dāvana. Mūsu Debesu Tēvs ir augstākais Darba Devējs. Veicot darbu, mums Viņš jāpatur savu acu priekšā. Dievs tiek pagodināts ar jebkuru darbu, neskatoties uz to, vai es uzkopju telpas, pieskatu bērnus, vadu uzņēmumu vai strādāju bez atalgojuma. Cilvēks var būt lepns par aicinājumu strādāt, jo tas nāk no Dieva. "Čakls darbs uztur labu veselību un labklājību un aizšķērso ceļu daudziem grēkiem."

Mums vienmēr jābūt taisnīgiem pret mūsu līdzcilvēkiem. Dievs grib, lai mēs būtu uzticami, jo tas liecina, ka Jēzus ir mūsu Kungs. Cilvēkus ietekmē tas, ja tu atdod kādu lietu, kas tev nepieder, vai arī rīkojies godīgi situācijā, kad varētu rīkoties negodīgi un neviens to neatklātu. Kad tu atdod lietu, ko esi aizņēmis, labākā stāvoklī nekā saņemot, tu iepriecini aizdevēju, un nākamreiz viņš tev izrādīs vēl lielāku uzticību.

Apustulis Pēteris saka: "Kādu katrs dāvanu saņēmis, ar to kalpoji cits citam kā labi dažāda veida Dieva žēlastības namturi" (1. Pēt. 4:10). Mums jākalpo un jāpalīdz savam tuvākajam. Tas nozīmē, ka mēs nedrīkstam būt egoisti, bet gan mums jādalās ar citiem. Tas, kas spēlē uz naudu, bieži jautā: "Vai tad es ar savu naudu nedrīkstu darīt to, kas man patīk?" Mums nav tiesību izšķērdēt naudu ar bezrūpīgu dzīvesveidu. Tas, kas man pašam nav vajadzīgs, pieder Dievam un nabagajiem. Tas Kungs pavēl mums domāt par citiem, redzot, ka tiem vajadzīga palīdzība. Kalpot bezpajumtniekam, vientuļam vai pazemotam ir godpilns uzdevums, jo tādējādi Tu netieši kalpo savam Pestītājam (Mt. 25:31-46). Ir jāizmanto iespēja palīdzēt savam tuvākajam, ja tam kas nepieciešams fiziski vai garīgi.

Tātad mums jābūt godīgiem un izpalīdzīgiem. Kristietis var būt priecīgs vai noskumis, bet viņam vienmēr ir iemesls būt pateicīgam.

Astotais bauslis

Tevis nebūs nepatiesu liecību dot pret savu tuvāko.

Kas tas ir?

Mums būs Dievu bīties un mīlēt, ka savu tuvāko neapmelojam, nenododam, neaprunājam, nedz tam neslavu ceļam, bet mums būs viņu aizbildināt, visu labu par viņu runāt un visu viņam par labu vērst.

Labs vārds un laba slava

Ar šo bausli Dievs grib pasargāt mūsu vārdu no tenkām. Laba slava ir liela vērtība jebkuram. "Laba slava der vairāk nekā liela bagātība, un labvēlīga nostāja no ļaužu puses ir labāka par sudrabu un zeltu" (Sal.pam. 22:1). Ļaužu attieksme pret mani nosaka manas iespējas dabūt darbu vai iegūt draugus. Prieks un panākumi dzīvē bieži ir atkarīgi no mūsu vārda tīrības. Ja cilvēkam ir laba reputācija un viņš iemanto cilvēku uzticību, tad darbu var darīt ar lielu prieku. Mums dota mēle tāpēc, lai mēs slavētu Dievu un palīdzētu viens otram. Pareizi lietota, tā var dot mūsu līdzcilvēkiem tik ļoti nepieciešamo gādību un siltumu.

Atjaunot sabojātu reputāciju var būt grūti, gandrīz neiespējami. Tam, kurš zina, ka par viņu izplatās tenkas, ir grūti justies atvērtam un drošam pret citiem cilvēkiem. Pārkāpums pret astoto bausli ir sevišķi smags, jo nelaipni vārdi par savu tuvāko tik viegli nāk pār lūpām. Daudziem šis bauslis var likt atzīt savus trūkumus un grēcīgumu.

Tas, ka varam saukt sevi par kristiešiem, mūsu Glābēja Kristus vārdā, mums ir liels pagodinājums, bet tā ir arī liela atbildība. Mēs nevaram pieļaut, ka kāds no Viņa mācekļiem dzīvo necienīgi un tādēļ par Viņu izplatās slikta slava. Mums jācenšas dzīvot tā, lai nevienam nebūtu iemesla mūs apsūdzēt. Turpretī nav nekāds brīnums, ka pasaule apmelo patiesu kristietību. Jēzus māca, ka paciest apmelojumus Viņa dēļ kristietim ir gods: "Svētīgi taisnības dēļ vajātie, jo tiem pieder debesu valstība" (Mt. 5:10). Ja esi izredzēts, lai ciestu Dieva vārda dēļ, tad uzņem to ar pateicību.

Dievs aizliedz melot

Patiesība mājā Dieva valstībā, bet meli – velna. Tas Kungs aizliedz mums apmelot savu tuvāko, vai tas būtu tiesā vai jebkur citur. Apzināti dot nepatiesu liecību un nepatiesi zvērēt ir sodāma rīcība. Sabiedrībā joprojām tiek uzskatīts, ka apvainot nevainīgo ir netaisnīgi, bet masu mediji kļūst arvien nekaunīgāki savās negodīgajās kampaņās pret tiem, kurus nemīl. Meli vienmēr ir bijuši efektīvs ierocis to rokās, kuriem ir vara un kuri grib pārvarēt jebkādu pretestību.

Cilvēks dod nepatiesu liecību, ja viņš melo, nodod, aprunā vai izplata par citiem baumas. Ar astoto bausli Dievs grib atvairīt melus un nepatiesību. Mazi meli ātri vien izaug par lieliem. Meļa sirdsapziņa nekad nevar būt mierīga, jo viņš baidās tikt atklāts. Meli šķir cilvēku no Dieva, jo Dievs ir patiesība. Turpretī sātans ir melu tēvs. Ļaunais cenšas visiem spēkiem mūs apmānīt, pamudinot mūs runāt negatīvus un rūgtus vārdus vienam par otru. Velns grib saindēt mūsu dzīvi ar aizdomām un neuzticību. Jēzus turpretī vēlas, lai mēs izjustu viens pret otru pacietību, sapratni un rūpes.

Bībelē par patiesību tiek uzskatīts ne tikai tas, kas tīri teorētiski sakrīt ar realitāti. Patiess ir tas, kam cilvēks var uzticēties. Un tu vari uzticēties Kristum. Ja mēs turēsimies pie tā, kas ir patiess, tas nostiprinās mūsu attiecības ar līdzcilvēkiem un radīs mums apkārt uzticības pilnu gaisotni. Nepatiesībai nav vietas Dieva draudzē. Kā cilvēks var būt patiess lielās lietās, ja melo mazās? Vieni meli noved pie nākamajiem. Pat aiz nepieciešamības teikta nepatiesība var mūs ievilkāt lielos melos. "Nepatiess liecinieks nepalik nesodīts, un, kas nekautrīgi stāsta saltus melus, neizbēgs sodam" (Sal.pam. 19:5).

Nenodod

Pie astotā baušļa pieder arī spēja klusēt, kad tas ir vajadzīgs. Ja tev ir uzticēts noslēpums, tad tu nedrīksti par to citiem cilvēkiem pat ne ieminēties. (Sir. 19:7-8). Solījums ir kaut kas svēts, un tas attiecas arī uz klusēšanas solījumu. Bet par spīti tam diezgan bieži mums nākas dzirdēt: "Par to es tiešām nedrīkstu runāt, bet es pateikšu tikai tev, ja tu apsolies klusēt."

Draudzīgās attiecībās ir neticami liela nozīme paļāvībai vienam uz otru un, ka uzticētie noslēpumi netiks izpausti. Tomēr noslēpums tev jāglabā arī tad, ja vēlāk esat kļuvuši ienaidnieki. "Runāšana – sudrabs, klusēšana – zelts."

Ko darīt, ja kāds ir pieļāvis kļūdu? Ir liela atšķirība, vai šis grēks ir privāts, vai par to jau zina visi. Ja runa ir, piemēram, par nozieguma izmeklēšanu, tad, neizstāstot par to, var nodarīt lielu ļaunumu līdzcilvēkiem, kā arī pašam noziedzniekam. Kad cilvēka pārkāpums pret Dieva bausli ir atklāts un visiem zināms, šis grēkus tāpat ir jānodod atklātībai. Bet draudzē vispirms individuāli nāktos brīdināt cilvēku no grēka. Dažos gadījumos, kad cilvēks turas pie grēka vai nepatiesas mācības, mācītājs var būt spiests izmantot atslēgu varu. Kristus sava vārda sludinātājiem ir devis atslēgu varu, lai negodīgais tiktu brīdināts un laikā atgrieztos. Bet, kad runa ir par cilvēku vājībām, par kurām citiem nekas nav zināms, ir nepieciešama liela piesardzība. Vai tu pats gribētu, lai citi izpaustu tavas kļūdas un trūkumus? Iemesls vēlmei runāt par citu grēkiem bieži vien var būt paša aprunātāja indīgā mēle.

Aprunāšana un glaimi – vienas monētas divas puses

Pats vienkāršākais veids, kā kādam atmaksāt, ir runāt slikti par šo cilvēku. Aprunāt kādu, kas nav klātesošs un nevar sevi aizstāvēt, ir glēvi. Vēl ļaunāk ir tad, ka tas pats cilvēks glaimo tam, kuru aprunājis. Daudzi domā, ka ir interesanti patenkot un aprunāt tos, kas nav klāt. Bet, ja tu gribi pārtraukt šādu pazemojošu sarunu, sāc runāt labu par klāt neesošo personu. Tad pārējiem vairāk nebūs tik interesanti aprunāt šo cilvēku. "Ja neviens negribētu dzirdēt tenkas, neviens nesāktu tās izplatīt." Ir vērts mēģināt kādu vest atpakaļ uz patiesības ceļu, bet aprunāt aiz muguras ir glēvi.

Glaimošana savam tuvākajam nekad nenoved pie kaut kā laba. Visbiežāk vilušās ir abas puses. Izvairies no pielīdēja, jo viņam ir savs nolūks. Tomēr mums jābūt arī piesardzīgiem, lai nesajaucam draudzīgu attieksmi ar glaimiem. Nedrīkst nosodīt draudzīgu cilvēku kā pielīdēju. Ja kāds ir laipns un izpalīdzīgs, tad tas nenozīmē, ka viņš ir glaimotājs. Mums jāatbalsta vienam otru.

Tenkošana

Ebreju genocīdu četrdesmitajos gados izraisīja ļaunas tenkas daudzu gadu garumā pret izredzēto tautu. Tenkas līdzinās sniega pikai, kas veļas no kalna: tā aug ar katru apgriezīenu. Apustulis Pēteris stāsta, ka pagāni runājuši par kristiešiem kā par ļauniem cilvēkiem (1. Pēt. 2:12). Pat mūsu laikos patiesus kristiešus apsūdz par mīlestības trūkumu pret savu tuvāko, mudināšanu uz šķelšanos vai aprobežotību. Mēle ir visbīstamākā no visiem ieročiem, ļaunā

kalpotāji to bieži izmanto gan baznīcā, gan ārpus tās. Bet Kristus reiz nāks, lai nodibinātu taisnību un atalgo tu ikvienu, kas bijis uzticīgs Dieva vārdam.

Dzirdētajām baumām nedrīkst uzreiz noticēt. Pat ja tajās ir daļa patiesības, daudz kas var būt pielikts vai atņemts, līdz tās sasniedz tavas ausis. Svarīgas nianšes var būt izzudušas. Pirms stāstīt tālāk, tev jābūt pārliecinātam, vai tas atbilst patiesībai. Vai to ir redzējis pats stāstītājs vai tikai dzirdējis runājam citus? Vai tas nāks par labu manam tuvākajam, ja es to izpaudu tālāk? Vai ir nepieciešams par to stāstīt tālāk, un vai uz to mani mudina mīlestība pret savu tuvāko?

Lielība un iztapība

Ar astoto bausli Dievs mums aizliedz nepatiesi liecināt arī pašiem pret sevi. Nelielies, bet ļauj citiem tevi slavēt. Mīlestība pret sevi ir pārspīlēta, ja paši nostādām sevi centrā. Pārāk augstas domas par sevi ir augstprātība, kas izraisa Dieva nonievāšanu. Lielities nav labi; nevajag stāstīt par savām spējām. Ja tu parādīsi tās darbos, citi to ievēros un tev nebūs nekāda vajadzība norādīt uz to pašam. Kristietim jābūt pazemīgam, taču pavisam cita lieta ir tad, ja vajag izvērtēt savas spējas, lai stātos darbā.

Vēl ļaunāka ir garīgā augstprātība. Lielībnieks cenšas parādīt, ka viņš ir labāks nekā patiesībā (Sir. 1:36). Viņš grib apslēpt savus grēkus, lai citu acīs izliktos dievbijīgs, taču agrāk vai vēlāk tas atklājas. Pie tādiem pieder arī maldu mācītāji, kas apgalvo, ka ir uzticīgi Kristum, bet vienlaicīgi laikā mīda kājām Dieva vārdu. Apustulis Pēteris saka: "Tad nu, atmetuši visu ļaunprātību un visu viltu, liekulību un skaudību, kā arī visas mēlnesības, kārojiet kā patlaban piedzimuši bērni pēc garīgā tīrā piena, ka jūs ar to augat un topat izglābti" (1. Pēt. 2:1-2).

Aizsargā sava tuvākā labo slavu

Dievs pavēl mums aizstāvēt savu tuvāko, ja apvainojumi pret viņu nav pierādīti. Taču nedrīkst melot, lai aizstāvētu kādu. Tas Kungs grib, lai mēs viens par otru runātu tikai labu. Ir divi nosacījumi: runāt patiesību un runāt ar mīlestību. Jēzus rūpes māca mums domāt labu par savu tuvāko un iztulkot visu viņam par labu. Protams, tas nedrīkst būt par iemeslu naivumam un nespējai nostāties pret ļaunumu. Cik daudz skolēnu ir cietuši no skolotāju piekāpīgās attieksmes gadījumos, kad ir aizdomas par vienaudžu cietsirdīgu izturēšanos! Cik tālu ir nonākusi kristietība to kristiešu dēļ, kuri iebāž galvu smiltīs un izliekas, ka viss ir kārtībā! Ir jābūt pašsaprotamam, ka kristietim jārunā tas, ko domā, nevis ar zemtekstiem un caur puķēm.

Mūsu ikdienā lielākā daļa cilvēku cieš no vēlmes priekšlaicīgi nosodīt savu tuvāko. Tādiem, kas tiesā citus, bet ne sevi, Kristus saka: "Bet ko tu redzi skabargu sava brāļa acī, bet balķi savā acī neieraugi?" (Mt. 7:3). Tas nozīmē, ka mēs nedrīkstam izdarīt pārāgrus secinājumus par citiem. Jēzus saka: "Netiesājiet, tad jūs netapsiet tiesāti; nepazudiniet, tad jūs netapsiet pazudināti; piedodiet, tad jums taps piedots" (Lk. 6:37). Diemžēl šos Bībeles vārdus bieži vien ļaunprātīgi izmanto tie, kas grib aizstāvēt grēku. Patiesi kristieši dažreiz tiek apsūdzēti, ka viņi tiesā un nemīl savu tuvāko, jo turas pie šī baušļa. Neatgrieztais aizstāv sevi ar putām uz lūpām, bet Dieva gribas pārkāpums nekad nevar būt nekā cits kā grēks. Baznīcai ir jātiesā grēks kā grēks, pat ja ir sāpīgi dzirdēt patiesību. Katra kristieša pienākums ir vairīties no jebkuras nepaklausības Dieva gribai. Ir nepieciešams atklāt tumsas darbus, lai vēl vairāk cilvēku netiktu pavināti. Mēs izrādām lielāku mīlestību, brīdinot cilvēku, ka viņš var aiziet pazušānā, nekā tad, ja tikai noskatāmies viņa bojāeju. Jēzus māceklim jābūt drosmei atklāti uzstāties pret netaisnību. Mums jāuzmundrina, jābrīdina un jāatbalsta citam citu. Taču ir būtiska atšķirība, vai mēs tiesājam grēku vai grēcinieku. Pēdējā tiesa par mūsu dvēselēm ir Dieva ziņā.

Cik bieži mēs aprunājam cilvēkus aiz muguras, nezinot, kāpēc mēs esam tādi, kādi esam! Mēs, cilvēki, esam atšķirīgi, mēs domājam un dzīvojam katrs citādāk. Mūsu paradumi un dzīvesveids ir dažādi, un Bībeles vārda noliktajās robežās ir iespējas būt atšķirīgiem. Šajā personību daudzveidībā ir draudzes bagātība. Padomā! Tu pats gribi, lai citi tevi saprastu, bet vai tu mēģini iedomāties sevi otra vietā, lai saprastu, kāpēc viņš tā rīkojas? Pāvils saka: "Dzīvojiet tā, kā to prasa jūsu aicinājuma cieņa, visā pazemībā, lēnībā un pacietībā, cits citu panesdami mīlestībā" (Ef. 4:1-2). Mīlestībai būtu jābūt visā, ko mēs sakām. Centies dzīvot draudzīgi, ciktāl tas atkarīgs no tevis. Kad tu lūdz Dievu, lai uzlabotos attiecības ar savu tuvāko, tad Viņš atrodas tev blakus. Kad runājam par citu kļūdām, arī man pašam jādara viss, lai labotos.

Kristieša labākā liecība apkārtējiem ir tā, ka viņš piedod cilvēkiem un aizstāv tos, kuri tiek aprunāti. Jēzus mīlestības pilnā attieksme pret mums māca domāt labu par cilvēkiem. Pat visniecīgākajos sīkumos var būt iespēja palīdzēt līdzcilvēkiem ar labiem vārdiem. Tāpat bieži

vien var atrast piemērotus gadījumus, lai izrādītu rūpes un draudzību. Ja par svarīgāko tavā dzīvē kļūs vienmēr turēties pie patiesības, tu piedzīvosi lielu atbrīvotību. Lūdz Svētā Gara gudrību, lai tu vienmēr varētu runāt to, kas ir pareizs, dziļāk turētos pie patiesības un augtu mīlestībā.

Kad tu apzinies, ka esi izdarījis to, ko nevajadzētu, tev jānožēlo šis grēks Dieva priekšā. Kādu dienu tu dosi norēķinu par katru nevietā pateiktu vārdu. Cilvēka dzīvē ļoti daudz kas ir pateikts aplami, jo cilvēks ir dzimis samaitāts un nespēj darīt to, kas labs. Visu neuzmanību un paviršību tu vari likt Kristus krusta priekšā. Tev tiks piedotas arī tās reizes, kad tev būtu bijis jārunā, bet tu klusēji. Jēzus var noņemt mūsu parādu nastu, jo Viņš pats reiz tika aprunāts, apmelots, notiesāts un nonāvēts nepatiesu apvainojumu dēļ. Viņš, kurš ir Patiesība, tika padarīts par meli, lai tu varētu saņemt grēku piedošanu. Caur savu augšāmcelšanos Kristus ir uzvarējis melus un pierādījis, ka reiz Viņš nāks, lai teiktu pēdējo vārdu šajā pasaulē. Ticībā Viņam tu iemanto patiesības un mīlestības valstību savā sirdī.

Devītais bauslis

Tev nebūs iekārot sava tuvākā namu.

Kas tas ir?

Mums būs Dievu bīties un mīlēt, ka ar viltu sava tuvāka mantojumu vai namu neizkrāpjam nedz uz šķietamu tiesību pamata to iegūstam, bet tam labprāt palīdzam to paturēt.

Dievs aizliedz negodīgas vēlmes

Devītajā bauslī Dievs mums aizliedz negodīgas vēlmes, kas noved pie tā, ka cilvēks negodīgi vai likuma aizsegā cenšas piesavināties sava tuvākā mantojumu vai īpašumu. Gan devītais, gan desmitais bauslis atklāj un trāpa cilvēka būtības centrā. Mums jāiztīra sava sirds no visa, kas ir pretrunā ar mīlestību pret Dievu un līdzcilvēkiem: mantkārības, greizsirdības, izlikšanās un nevēlēšanās palīdzēt utt.

"Jo visa ļaunuma sakne ir mantas kārība; dažs labs, tiekdamijs pēc tās, ir nomaldījies no ticības un pats sev nodarījis daudz sāpju" (1.Tim. 6: 10). Daudzi ir atstājušies no savas bērnu dienu ticības, lai iegūtu šīs pasaules atzinību vai kalpotu mamonam un karjerai. Kad cilvēks ir vairāk vērst uz radību nekā uz savu Radītāju, tad tā ir kalpošana elkiem. Jēzus saka:

"Uzmanait un sargaities no mantkārības, jo neviens nedzīvo no tam, ka viņam ir daudz mantas" (Lk. 12: 15). Tam, kas ieslīdzis pārliecīgā mīlestībā pret pasaulīgo, var būt grūti izklūt no mantkārības važām. Kristus brīdina attapties, pirms nav par vēlu: "Tu, bezprātīgais, šinī naktī no tevis atprasīs tavu dvēseli. Kam tad piederēs tas, ko tu esi sakrājis?" (Lk.12: 20). Likt savu cerību uz bagātību, nevis Viņu, kas ir visu dāvanu Devējs, ir augstprātība (1. Tim. 6: 17).

Diemžēl visi cilvēki ir dzimuši ar noslieci uz skaudību. Skaudība ir neapmierinātība ar citu panākumiem. Dieva valstībā nav vietas patmīlībai, ļaunam priekam par cita nelaimi, greizsirdībai un nepateicībai. Šīs jūtas atņem prieku, saindē dzīvi un beigās cilvēks nekad nav apmierināts. Skaudība ir cieši saistīta ar alkatību. Cik daudz reižu tā ir izjaukusi saskaņu starp brāļiem un māsām, kad tiek dalīts mantojums! Runāt par savām vēlmēm ir viena lieta, bet strīdēties par īpašumu ir netīras sirds pazīme. Tas, kurš izraisa ienaidu pasaulīgu lietu dēļ, riskē ar savu vietu debesīs. "Bezdievīgā dvēsele kāro ļaunu; tuvākais neatrod žēlastību viņa acīs" (Sal.pam. 21: 10).

Mantkārība atstāj sekas mūsu attiecībās ar līdzcilvēkiem. Tas, kas domā tikai par sevi, ir neizpalīdzīgs un skops. Daudzu aiz vienaldzības izdarītu grēku saknes meklējamas egoismā un patmīlībā. Jēzus līdzībā stāsta par priesteru un levītu vienaldzību, kuri pagāja garām aplaupītajam un piekautajam vīram uz ceļa. Pēdējā dienā Jēzus uzdos mums jautājumu, kur bijām mēs, kad Viņš bija izsalcis, kails, cietumā vai vientuļš. "Ko jūs neesat darījuši vienam no šiem vismazākajiem, to jūs arīdzan man neesat darījuši" (Mt. 25:45). Tas nozīmē, ka nedarīt labu ir tikpat grēcīgi kā darīt ļaunu.

Tas Kungs pavēl mums būt apmierinātiem

Dievs grib, lai mēs būtu apmierināti ar to, kas mums ir, savam tuvākajam vēlētu vislabāko un palīdzētu viņam paturēt to, kas tam pieder. Tikai Dieva vārds var izmainīt sirdi tā, ka cilvēks grib būt devīgs pret citiem pat tad, ja viņiem klājas labāk nekā viņam pašam. Tādēļ ir jāizmanto gadījums, kad Svētais Gars mums dod vēlēšanos uzklaut To Kungu. Dieva vārds dāvā spēku pretoties vēlmei darīt ļaunu. Nest sevī ļaunas vēlmes ir bīstami. Galu galā cilvēks

nebūs spējīgs tām pretoties. Mums jābūt modriem un jāapvalda sava alkatība, kamēr nav par vēlu. "Svētīgs tas cilvēks, kas neseko bezdievīgo padomam, nedz staigā grēcinieku ceļus, nedz arī sēž paļātāju pulkā, bet kam prāts saistās pie Tā Kunga baušļiem un kas dienām un naktīm domā par Viņa bauslību" (Ps.1:1-2). Mums jālūdz: "Radi mani, ak, Dievs, šķīstu sirdi" (Ps. 51: 12). Dvēsele, kura dzīvo tuvībā ar Dievu, atstaro arī daļu no Viņa, un tas, kas notiek dvēselē, atspoguļojas dzīvesveidā. "Tā katrs labs koks nes labus augļus, bet nelabs koks nevar nest labus augļus" (Mt. 7: 17).

Tam, kam ir manta debesīs, jābūt apmierinātam ar to, kas viņam pieder uz zemes. Ja cilvēks tiecas pēc mūžīgās dzīves, nav grūti palīdzēt otram dzīvot labāk. Apustulis Pāvils saka: "Patiesi, lielu ieguvumu dod dievbijība ar pieticību, jo mēs nenieka neesam pasaulē ienesuši, tāpēc nenieka arī nevaram iznest; bet, kad mums ir barība un apģērbs, tad ar to mēs pietiksim" (1. Tim. 6: 6-8). Tiekšanās pēc šīs pasaules bagātības un slavas vienmēr noved pie tukšuma dvēselē. Mantkārība ved pie bezjēdzīga materiālisma. Tāpat kā alkatīgajam vienmēr ir par maz, tā pieticīgajam vienmēr ir pietiekami. Tam, kas ir apmierināts, nav nekādas vajadzības tiekties pēc stāvokļa sabiedrībā. Apustulis raksta: "Tad piepildait manu prieku, turēdamies vienā prātā, lolodami vienu mīlestību, dvēselēs vienoti, ar vienu mērķi, ne strīdēdamies, ne tukšā lielībā, bet pazemībā cits citu uzskatīdami augstāku par sevi, neraudzīdamies katrs uz savām, bet arī uz citu vajadzībām. Savā starpā turiet tādu pat prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū" (Fil. 2: 2-5). Dievs vēlas, lai mēs palīdzētu viens otram. Mums jā rūpējas vienam par otru tajās īsajās dienās, ko pavadām šeit, uz zemes. Mums ir pamats būt apmierinātiem, jo mums ir dota lielākā no visām dāvanām – Jēzus.

Desmitais bauslis

Tev nebūs iekārot sava tuvākā sievu, kalpu, kalponi, lopu, nedz ko citu, kas tam pieder.

Kas tas ir?

Mums būs Dievu būtis un mīlēt, ka savam tuvākajam ne sievu, ne saimi, ne lopus neatraujam, neatviljam, nedz novēršam, bet tos pamudinām palikt un pildīt savu pienākumu.

Dievs aizliedz iekārot to, kas nav tavs

Nedrīkst paļauties vēlmēm iekārot sava tuvākā laulāto draugu, strādnieku, draugu vai ko citu, kas nav tavs. Tātad Tas Kungs ne tikai aizliedz darīt ļaunu, bet arī lolot savā sirdī tumšas vēlmes. Dievs redz mūsu visapslēptākās domas. Apustulis Pēteris aicina: "Mīļotie, es jūs pamācu kā piedzīvotājus un svešiniekus atturēties no miesas kārībām, kas karo pret dvēseli" (1. Pēt. 2: 11). Sātans sadarbojas ar veco Ādamu, kurš pēc grēkā krišanas mājo katrā no mums. Šis iedzimtais grēks mums sevi jāapkaro katru dienu, jānonāvē un jāatmet, lai iekāres nenostiprinātos mūsu sirdī. "Bet katru kārdina viņa paša kārība, to vilinādama un valdzinādama. Pēc tam kārība, kad tā ieņēmusies, dzemdē grēku, bet grēks padarīts dzemdē nāvi (Jēk. 1: 14-15). Jebkura neuzticība sākas ar domu. Tas, kurš nav šķīsts savās domās un vārdos, nespēj arī pretoties seksualitātes stiprajam spēkam un pieļauj kļūdu. Padomā par ķēniņu Dāvidu, kurš neuzmanīja savas negodīgās domas un iekāroja Batsebu, Ūrijas sievu (2. Sam. 11).

Pavedināšanas grēks ir sevišķi smags, jo tam ir tālejošas sekas. Tas izplatās kā apli pa ūdens virsu. Tas ir kā mēris, kas aplipina gan viegli, gan ātri. Pavedinātājs var būt jau nomiris, bet tie, kurus viņš ievēdis maldos, turpina viņa dzīvesveidu. Iekāre, kas pamudināja Ievu ēst aizliegto augli, noveda pie tā, ka viņa to arī ēda (1. Moz. 3). Pasaulē ienāca grēks, nāve un ciešanas, jo Ieva un Ādams padevās grēka vilinājumam. Mums vēl šodien jācinās ar savu samaitāto dabu, kas ir pirmo cilvēku nepaklausības savam Radītājam sekas. Iedzimtais grēks nav tikai ieradums grēkot, bet gan iekšēja tieksme darīt ļaunu.

Pēdējie laiki kristiešiem būs smagu pārbaudījumu pilni. Izplatīsies maldu mācības, un daudzi atmetīs Dieva vārdu. Maldu mācītāji pievilina dvēseles, kas nav mācījušās pārbaudīt garus ar Dieva vārdu. Tas Kungs sēro par ļaudīm, kas ir tik dārgi atpirkti, bet neieies mūžīgajā priekā. Tāpēc Kristus tik nopietni brīdina: "Bet, kas apgrēcina vienu no šiem vismazākiem, kas tic uz mani, tam būtu labāk, ka tam piesietu dzirnu akmeni pie kakla un to noslīcinātu jūras dziļumā" (Mt. 18: 6). Šie vārdi uzsver, cik svarīgs citiem cilvēkiem ir labs piemērs gan mācībā, gan dzīvē.

Iekšējā tīriba

Dievs pavēl mums būt tīriem no ļaunām iekārēm un patiesā mīlestībā pamudināt un iedrošināt citam citu izpildīt savus pienākumus. Mums jābūt svētiem arī savās domās, lai tās nepievērstos tam, kas var mūs novest no ceļa. Cilvēks, kurš ir atzinis Kristus mīlestību, grib pildīt Viņa gribu un mīlēt Viņu no visas sirds. "Tāpēc nonāvējiet sevī to, kas pieder zemei: netiklību, nešķīstību, kaisli, ļauno iekāri un mantkārību; tā ir elku kalpība. Viņu dēļ nāk Dieva dusmība pār nepaklausības dēļiem" (Kol. 3: 5-6).

Ikvienam, kurš grib būt patiess kristietis, ir jāatdzimst no jauna, lai viņš iegūtu svētu prātu. Jo vairāk cilvēks iedziļinās Dieva vārdā un iepazīst Jēzus dzīvi, jo vairāk no viņa atkāpjas iekāres. Atgriezies cilvēks no sava Pestītāja saņem jaunu dzīvi un spēku, lai tiektos pēc dvēseles svētuma un tīrības. Tas, kas pats grib būt kristietis, baidās arī mācīt kādu citu grēkot. Viņš turpretī cenšas palīdzēt citiem ieraudzīt pareizo ceļu un paklausīt Dieva baušļiem. "Ikviens mūsu starpā lai dzīvo par patiku savam tuvākajam, viņam par labu, lai to celtu" (Rom. 15:2). Tas, kurš palīdz citiem, pats tiek svētīts.

Ko Dievs saka par visiem šiem baušļiem?

Viņš saka tā: "Es, Tas Kungs, tavs Dievs, esmu dusmīgs Dievs, kas tēvu grēkus pie bērniem piemeklē līdz trešajam un ceturtajam augumam tiem, kas mani ienīst; un dara žēlastību līdz tūkstošajam augumam tiem, kas mani mīl un tur manus baušļus." (2.Moz. 20:5-6)

Kas tas ir?

Dievs draud sodīt visus, kas šos baušļus pārkāpj; tāpēc mums visiem būs būties no Viņa dusmām un nebūs pārkāpt šos baušļus. Bet Viņš apsola žēlastību un visu labu tiem, kas šos baušļus pilda, tāpēc mums arī būs Viņu mīlēt, uz Viņu paļauties un labprāt pildīt Viņa baušļus.

Dievs ir bargs

Tas Kungs ir dusmīgs Dievs, jo Viņam savā taisnprātībā ir jāsoda grēks, un neviens pats saviem spēkiem nevar izbēgt sodam. Dusmām ir arī cita, dziļāka nozīme nevis tikai tā, ka Dievam ir jānodibina taisnīgums. Dievs mīl visus cilvēkus un vēlas, lai visi būtu Viņa bērni. Radītājam, kas ir devis mums dzīvību, ir arī tiesības uz mums. Viņš ir mūsu Debesu Tēvs, un tādēļ Viņam ir sāpīgi, ja kāds uzgriež Viņam muguru.

Kas ir grēks?

Grēks nozīmē "netrāpīt mērķi". Mēs esam radīti, lai dzīvotu saskaņā ar Dieva gribu un kārtību, bet, ja mēs to nedarām, tad zaudējam savas dzīves mērķi. Grēks ir viss, kas ir pretrunā ar Dieva baušļiem. Tas, kas rīkojas pretēji Tā Kunga gribas atklāsmei baušļos, dara netaisnību. "Katrš, kas dara grēku, dara arī netaisnību; grēks ir netaisnība" (1. Jņ. 3:4). Grēku var iedalīt divās kategorijās: iedzimtais grēks un izdarītais grēks.

Iedzimtais grēks

Kopš pirmo cilvēku krišanas grēkā visiem cilvēkiem ir iedzimta pretestība savam Radītājam. "Tevi sauc par atkritēju jau no mātes miesām" (Jes. 48:8). Mūsu daba ir samaitāta, tāpēc mēs labprāt darām ļaunu, bet tik nelabprāt – labu. "Kas no miesas dzimis, ir miesa" (Jņ. 3:6). Apustulis Pāvils raksta: "Mēs zinām, ka Bauslība ir garīga, bet es esmu miesīgs, pārdots grēka varā. Jo es pats nesaprotu, ko daru; jo nevis to, ko gribu, es daru, bet, ko ienīstu, to es daru" (Rom. 7:14-15). Grēka samaitātību nav iespējams ar laiku uzlabot, jo mēs kritam grēkā katru dienu no jauna. Visi ir pelnījuši sodu, jo neviens nav spējīgs piepildīt Bauslību. Katrā no mums ir dzīvs vecais cilvēks, kurš visas dzīves garumā dara mūs par grēciniekiem. Pat tad, kad mēs darām pašus labākos darbus, mums ir zemiskas domas. Dievs redz ne vien to, kas izskatās labi no ārpuses, bet zina arī mūsu rīcības motīvus. Pat vissvētākie kristieši ir nepilnīgi Bauslības priekšā. "Šī Dieva taisnība dota ticībā uz Jēzu Kristu visiem, kas tic. Jo tur nav nekādas starpības; jo visi ir grēkojuši, un visiem trūkst dievišķās godības" (Rom. 3: 22-23). Neviens nevar nonākt debesīs savu nopelnu dēļ. Likums tiesā visu, ko cilvēks dara. Iedzimtā grēka dēļ mēs esam bezcerīgā situācijā, no kuras paši saviem spēkiem nevaram izkļūt. Ir nepieciešams kāds, kas nāk no ārienes un atsvabina mūs no mūsu ļaunuma.

Izdarītais grēks

Izdarītais grēks ir katra vēlēšanās, doma, vārds vai darbs, ar ko mēs pārkāpjam Dieva baušļus. Grēcīgi darbi nozīmē, ka mēs darām to, ko Dievs ir aizliedzis. "Jo no sirds iziet jaunas domas, slepkavība, laulības pārkāpšana, nešķīstība, zādzība, nepatiesa liecība, zaimi" (Mt. 15:19). Grēks pret Dieva pavēli ir arī tad, ja nedarām labu. "Tad nu, kas zina labu darīt un to nedara, tam tas ir par grēku" (Jēk. 4:17).

Ir atšķirība starp apzinātiem grēkiem, kas izdarīti ar nodomu un no brīvas gribas, un neapzinātiem grēkiem, kuri izdarīti bez iepriekšēja nodoma, aiz nezināšanas. "Kas gan apzinās savu nomaldīšanos? Šķīstī mani no manām neapzinātām kļūdām!" (Ps. 19:13). Dieva bērns nevar grēkot apzināti, citādi viņš nav Jēzus māceklis. Šajā kontekstā var runāt par trīs veidu grēciniekiem: pašpārliecinātie grēcinieki, kas grēko ar patiku, un viņiem nav nekādas daļas par To Kungu, atmodinātie grēcinieki, kuri sākuši kaut ko uzzināt par To Kungu un nožēlo savus grēkus, un apžēlotie grēcinieki, kas nožēlo visas savas kļūdas un tic piedošanai Jēzus Kristus dēļ. Apžēlotie ir vienlaikus gan grēcinieki, gan taisnie: grēcinieki savu grēku dēļ, bet taisnoti ticībā Jēzum. "Kas tic Dēlam, tam ir mūžīgā dzīvība. Bet, kas Dēlam neklausa, tas dzīvības neredzēs, bet Dieva dusmība paliek uz viņa" (Jņ. 3:36).

Grēka sekas

Dieva baušļi tika doti, lai aizsargātu cilvēku un tam palīdzētu. Dieva likumi mūsu dzīvei novelk robežas, kuras pārkāpjot, rodas sekas gan šajā laikā, gan mūžībā. Tam, kurš grēkojis, ir slikta sirdsapziņa. "Bezdievjiem turpretī nav miera!" saka Tas Kungs" (Jes. 48:22). Ja cilvēks atkārtoti neklausa Dievam, viņš kļūst par grēka vergu. "Ikviens, kas grēku dara, ir grēka vergs" (Jņ. 8:34). Tumsas darbi noved pie miesas un garam slimībām. Grēks ir ciešanu, kara, bada, šķiršanās un vardarbības iemesls. Tas akli liek ciest nevainīgajam.

Mūsdienās cilvēki ļoti bieži izjūt iekšēju tukšumu. Mums visiem ir nepieciešams Jēzus, un, ja mums nav daļas gar To, kas dod dzīvei jēgu, cerību un patiesu prieku, mēs zaudējam mūsu dzimšanas un cilvēciskās eksistences jēgu. Pirmējā cilvēka būtībā ir ielikta vienība ar Dievu. Tas atšķir mūs no dzīvniekiem. Dzīvnieki ēd, guļ un nomirst bez jebkādas vajadzības pēc kaut kā vairāk. Cilvēks neatrod īstu laimi, kamēr viņš neatgriežas pie sava Debesu Tēva. "Dvēsele ir nemierīga, līdz tā neatrod mieru pie Dieva." Grēks šķir cilvēku no Dieva vispirms šajā dzīvē un tad, ja nav notikusi atgriešanās, arī mūžībā.

Grēks sasaista cilvēku, bet no tā var atbrīvoties. Bībelē varam lasīt par Dieva plānu glābt mūs no bezcerīgās situācijas. Tās galvenā vēsts ir Kristus vietnieciskās ciešanas un nāve pie krusta Golgātā. Šajā vēsturiskajā brīdī Viņš uzņēmās uz sevis visus mūsu grēkus. Jēzus ir samaksājis gan par iedzimto grēku, gan izdarītajiem grēkiem, visiem – lieliem un maziem. Ticībā Kristum un tam, ko Viņš mūsu labā ir darījis, mēs iegūstam Viņa taisnību, gluži kā mums būtu izdevies izpildīt visus Dieva baušļus. Katrs cilvēks, kas šķīstījies Kristus asinīs, Dieva acīs ir tīrs kā gaismas eņģelis. Dievs apsola žēlastību un visu labu tiem, kas Viņu mīl. Piederēt Viņam nozīmē saņemt svētību gan miesai, gan dvēselei, tagad un mūžībā.

Ticības artikuli

Ticības artikuli apkopo Bībeles mācību par vienīgo patieso Dievu: "Klausies, Israēl, Tas Kungs, mūsu Dievs, ir vienīgais Kungs" (5. Moz. 6:4). Kristīgā ticība ir monoteistiska, jo Raksti saka: "Nav cita Dieva kā viens vienīgs" (1. Kor. 8:4). Tikpat skaidri Dieva vārds mums liek saprast, ka Tas Kungs ir atklājis sevi kā Tēvu, Dēlu un Svēto Garu (Mt. 28:19).

Trīsvienīgais Dievs

Ticības apliecības atspoguļo baznīcas kopīgo, vienojošo ticību trīsvienīgajam Dievam. To kristīgā baznīca ir mācījusi visiem kristiešiem, visur un visos laikos. Caur šo ticību Dieva tauta tiek svētīta arī šodien: "Kunga Jēzus Kristus žēlastība un Dieva mīlestība, un Svētā Gara sadraudzība lai ir ar jums visiem!" (2. Kor. 13:13). Trīs ticības artikuli māca, ka Tas Kungs ir trīsvienīgs, taču vienlaikus Dievs ir viens. Trīsvienības mācība ir viena no svarīgākajām Bībelē, jo tā apkopo Dieva būtības atklāsmi. Par šo mistēriju ir jāmeditē un jāmēģina saprast kaut daļu no tās, lai arī teoloģiskie jēdzieni ir abstrakti un sākumā liekas nepierasti. Jēdzienu formulējumi ir radušies cīņā pret tām mācībām par Dievu, kuras ir pretrunā ar biblisko atklāsmi. Jēdzienu "Trīsvienība" pirmais ieviesa viens no baznīctēviem, Tertuliāns, bet šī termina saturs, proti, pati Trīsvienība, ir atrodama jau Bībeles pirmajās lappusēs. Ja Raksti daudzkārtīgi neliecinātu par Dieva trīsvienīgo dabu, nevienam nevarētu ienākt prātā šāda doma. Cilvēciskais saprāts labprāt gribētu apstrīdēt faktu, ka Dievs vienlaicīgi ir gan trīs, gan

viens. Trīsvienību var palīdzēt izprast skaidrojums, ka ir tikai viens Dievs, bet trīs personas. Dievs ir viens un trīs, bet ne tajā pašā nozīmē. Ir tikai viena vienīga dievišķa būtība, bet trīs patstāvīgas personas. Dievišķā daba ir klātesoša visās trijās personās. To vienība pastāv dievišķajā dabā, bet ne personu sajaukumā. Trīsvienības personas nevar sadalīties un kļūt par atsevišķām dievībām, jo tas būtu pretrunā ar to dievišķo dabu.

Trīsvienības personu kopīgās īpašības

Viens Dievs ir radījis, pestījis un svēta cilvēci. Dievs vienmēr ir tas pats, un Viņa eksistences veids ir nemainīgs. Raksti piedēvē visām trijām Dieva personām tās pašas īpašības. Dēls ir visur klātesošs (Mt. 28:20), visspēcīgais (Jņ. 10:28) un vizinošs (Jņ. 21:17). Svētais Gars arī tiek aprakstīts kā visur klātesošs (Ps. 139:7), visspēcīgais (Ps. 33:9) un vizinošs (1. Kor. 2:10). Visas dievišķās īpašības ir vienotas ar Tā Kunga būtību. Dievam vienlaicīgi piemīt visas īpašības. Viņš vienmēr ir mīlestība un svētums. Neviena no Dieva trim personām nevar atdalīties no savas dabas. Dieva Trīsvienību var salīdzināt ar ūdeni, kas eksistē gan šķidrums, gan ledus, gan tvaika veidā. Dievs ir ticis salīdzināts arī ar rozi, kuras stumbrs ir Tēvs, zieds – Dēls, bet smarža – Svētais Gars. Visi kopā šie trīs komponenti veido rozi. Tomēr ir jābūt modriem, lai līdzības par Svēto Trīsvienību mūs neievestu maldos, kas jau bieži ir noticis. Zināšanas par Trīsvienību un mācības pamati ir meklējami tikai un vienīgi Svētajos Rakstos. Bībeles patiesais autors, Svētais Gars, izprot Dieva dziļumu (1. Kor. 2:11).

Viena Dieva trīs personas

Bībeles teksts liek mums saprast, ka Tēvs, Dēls un Svētais Gars ir trīs atsevišķas personas. Kā, piemēram, Kristus varēja lūgt Tēvu, ja Viņi nebūtu patstāvīgas personas? Baznīcnieks Damaskas Jānis runā par to, ka persona un hipostāze ir viens un tas pats. Dievībā Tēvs dzemdināja Dēlu un deva Tam savu dabu, bet ne savu personu, jo personu nevar atdot. Mūžībā pirms laika Tēvs dzemdināja Dēlu, izsakot Vārdu, Logos (Jņ. 1; Ps. 2:7). Tā dzima Dēls un ieguva savu personību (Kol. 1:15). Tā kā Viņš ir dzimis no Tēva un ne radīts, Viņam ir dzīvība pašam sevī, tāpat kā Tēvam (Jņ. 5:26). Tas, ka Garam un Dēlam ir dzīvība pašiem sevī, dara Viņus par patstāvīgām personām; vienlaicīgi savas dievišķās dabas dēļ Viņiem piemīt tā pati gudrība, spēks, svētums un griba, kas Tēvam. Tā definēta Dieva personu atšķirtība nozīmē, ka starp tām nav pretrunu.

No Bībeles mēs uzzinām, ka Tēvs ir dzemdinājis Dēlu un sūtījis Svēto Garu. Dēls turpretī ir dzimis, bet pats nedzemdina. Dēls un Tēvs sūta Svēto Garu, bet Gars nav dzimis, pats nedzemdina un arī nesūta (Jņ. 14–16). "Svētais Gars ir no Tēva un no Dēla, ne darināts, ne radīts, ne piedzimis, bet no tiem izejošs" (Atanāsijs ticības apliecība)#. Garu sauc gan par Tēva Garu (Mt. 10:20), gan Dēla Garu (Gal. 4:6). Tiek aprakstīts, ka Svētais Gars iziet gan no Tēva (Jņ. 16:13), gan Dēla (Jņ. 15:26; 16:7). Gars runā to, ko Viņš saņēmis no Dēla (Jņ. 16:13, 14). Svētais Gars iziet no Tēva un Dēla (Jes. 11:4; Jņ. 20:22; 2.Tes. 2:8), bet pats nevienu ne sūta, ne dzemdinā. Šādi var redzēt, ka personu darbības ir atšķirīgas. Darbi vienmēr raksturo personu vai inteliģentu būtni. Tā kā Bībele māca, ka Tēvs, Dēls un Svētais Gars darbojas personīgi, ir skaidrs, ka viņi ir atsevišķas personas. Katra no tām var just, vēlēties, mācīt, sodīt, runāt utt. (Mt. 11:27; Jņ. 1:18; 14:26; 16:8; 17:24; Ap.d. 28:25). Tēvs nolēma sūtīt pasaulē savu Dēlu, bet Dēls kļuva cilvēks un piepildīja grēku salīdzināšanas upuri. Tēva atsevišķās darbības nevar būt Dēla, savukārt Gara darbi nevar būt Tēva un tā tālāk. Gars palīdz cilvēkiem ticēt Kristum. Tas, kas tic Dēlam, tic arī Tēvam. Bībele mēdz saistīt radīšanu ar Tēvu, bet mirušo augšāmcelšanos un pēdējo tiesu – ar Dēlu. Kad Tēvs radīja, Viņš darīja to caur savu Vārdu, bet Dēls ir Vārds, un bez Vārda nekas nebūtu tapis (Jņ. 1). Turklāt ir rakstīts, ka Dieva Gars līdinājās virs ūdeņiem pirms radīšanas (1. Moz. 1). Šis dziļais bibliskais konteksts ļauj mums saprast, ka eksistē tikai viena dievišķā būtne, bet vienlaicīgi tiek runāts par trīs patiesām personām. Tas mums palīdz apzināties, ka darbības Trīsvienības iekšienē ir dalītas, bet Dieva darbi ir nedalāmi. Proti, tas, ko personas dara savstarpēji ir atsevišķas darbības, bet tas, ko Dievs dara attiecībā uz savu radību, ir kopīgs. Dieva mistēriju mēs nespējam izprast, bet varam saprast to, ko Viņš aiz mīlestības pret mums grib atklāt. Viņš sastop mūs savā vārdā. Jo vairāk mēs Viņu iepazīstam, jo lielāks un varenāks Viņš kļūst mūsu acīs. Mēs esam pakļauti Viņam un esam Viņa radītās būtnes. Dievs vienmēr ir Dievs, un Viņš nepakļaujas mūsu nosacījumiem. Viņš eksistē nepieejamā gaismā (Jņ. 1:18; 1.Tim. 6:16). Kad cenšamies iedomāties Trīsvienību, mēs to varam tikai apbrīnot, jo tā stāv pāri cilvēka saprašanai. Tēvs ir Dievs Tas Kungs, tāpat kā Dēls un Gars. Jēzus vārdi Jāņa evaņģēlijā māca mums par Dieva iekšējo vienību: "Kad nu nāks Aizstāvis, ko Es jums sūtīšu no Tēva, Patiesības Gars, kas iziet no Tēva, Tas dos liecību par mani" (Jņ. 15:26). Tātad

Dievs ne tikai vienkārši liekas trīsvienīgs, bet patiesībā tāds arī ir. Tēvs, Dēls un Svētais Gars nav tikai kāda pedagoģiska līdzība, bet gan Dieva būtības atklāsme.

Ticības apliecības

Lai aizstāvētu patieso vēsti, baznīca ir radījusi ticības apliecības. Ticības apliecības apstiprina un izskaidro to, ko baznīca vienmēr ir mācījusi. Baznīcas svarīgākās ticības apliecības ir trīs senbaznīcas apliecības (Apustuļu, Nīkajas un Atanāsija), kā arī Augsburgas ticības apliecība (Augustana). Tās tiek izskaidrotas Konkordijas jeb Vienprātības grāmatā. Šīs ticības apliecības ir balstītas uz to, ko Dievs mums, cilvēkiem, ir atklājis Bībelē: ka Viņa vārds ir Tēvs, Dēls un Svētais Gars. Dieva vārdu nevar aizvietot ne ar ko citu. Vēstures gaitā ir bijuši cilvēki, kuri nav vēlējušies akceptēt Dieva trīs personu eksistenci. Modālisti apgalvoja, ka Dievs vienkārši darbojas trīs atsevišķās lomās vai eksistences veidos. Saskaņā ar šī herētiskā virziena mācību Dievs parādās kā Tēvs, kā Dēls un kā Svētais Gars. Līdzīgas domas mūsdienās var sastapt, piemēram, feminisma teoloģijā, kas reducē Dieva pašatklāsmi uz līdzību, sakot, ka Dievs ir tikai kā Tēvs vai kā Dēls utt. Ja Trīsvienību padara tikai par līdzību, tad visi ceļi ir vaļā, lai saviem individuālajiem priekšstatiem par Dievu pievienotu arī dievieti māti. Nevienam nav tiesību izmainīt Tā Kunga atklāsmi vai arī dot Viņam vārdu, kuru Viņš pats nav atklājis Svētajos Rakstos. Ja cilvēki sagroza mācību un dod Dievam svešus vārdus, rodas pagānisms, jo vārds raksturo personību.

Cita maldu mācība, kas vēstures gaitā ir uzbrukusi Evanģēlijam, ir dinamisms (no grieķu vārda dynamis, kas nozīmē "spēks"). Šī mācība uzskata, ka Kristus nav Dievs, bet gan, ka Dievs ar savu spēku darbojās cilvēkā Jēzū. Tāpat arī Svētais Gars nav Dieva persona, bet gan tikai spēks. Tomēr Bībelē skaidri un gaīši ir rakstīts, ka Gars "nolemj" (Ap.d. 15:28), "māca" (Jņ. 14:26) un "pārrauga" (Jņ. 16:8). Šādas darbības var darīt vienīgi persona, nevis bezpersonisks spēks. Jēzus saka: "Kas mani ir redzējis, tas ir redzējis Tēvu" (Jņ. 14:9). Tas, ka Jēzus ir Dieva vienpiedzimušais Dēls, kas nodevis sevi par pasaules grēkiem, ir Evanģēlija galvenā vēsts. Dievs mūs sastop Jēzū: "Nav pestīšanas nevienā citā; jo nav neviens cits vārds zem debess cilvēkiem dots, kurā mums lemta pestīšana" (Ap.d. 4:12). Tas, kas godina Dēlu, godina arī Tēvu, kas Viņu ir sūtījis (Jņ. 5:23). Jēzus saka: "Es un Tēvs, mēs esam viens" (Jņ. 10:30). Nīkajas koncils pauž to pašu domu, sakot, ka Dēls ar Tēvu ir vienāds būtībā. Ja cilvēks negrib iepazīt Dievu kā trīsvienīgu, viņš Viņu nekad neiepazīs. Tas, ka Tēvs ir Trīsvienības pirmā persona, nenozīmē, ka Viņš ir kaut kādā ziņā pārāks par citām personām vai arī eksistējis pirms Dēla un Gara. Šāda secība ir ieviesta kārtības labad ("Svebiliusa katehisms", 1698). Bībele māca, ka visas trīs personas ir vienlīdz pielūdzamas (Mt. 28:19; Jņ. 5:23; 2.Kor. 13:13). Atanāsija ticības apliecība apkopo Dieva atklāsmi šādi: "Tā Tēvs ir Dievs, Dēls ir Dievs, Svētais Gars ir Dievs. Tomēr nav trīs Dievu, bet tikai viens Dievs. Tā Tēvs ir Kungs, Dēls ir Kungs, Svētais Gars ir Kungs. Tomēr nav trīs Kungu, bet viens vienīgs Kungs."

Par Dievu Tēvu un radīšanu

Pirmais artikuls

Es ticu uz Dievu Tēvu, Visuvaldītāju, debess un zemes Radītāju.

Kas tas ir?

Es ticu, ka Dievs mani ir radījis līdz ar visu radību, ka Viņš man devis miesu un dvēseli, acis, ausis un visus locekļus, saprātu un visas maņas un joprojām uztur, – turklāt apgērbu un apavus, ēdienu un dzērienu, māju un sētu, sievu un bērnus, laukus, lopus un visu pārējo mantu un ar visu, kas šai miesai un dzīvībai vajadzīgs, bagātīgi un ik dienas mani apgādā, pret visām briesmām aizsargā un no visa ļauna glābj un pasargā; un to visu Viņš dara no tīras tēvišķas, dievišķas labestības un žēlastības, lai gan neesmu to pelnījis un neesmu tā cienīgs. Par visu to man būs Viņam pateikties, Viņu slavēt, Viņam kalpot un paklausīgam būt. Tas tiešām tiesa.

Ticēt šī jēdziena bibliskajā izpratnē nozīmē no sirds paļauties uz Dievu, Viņa vārdu un apsolījumiem. Ticība ir divpusēja. Tās viena puse ir zināšanas un atziņa, ka Bībeles mācība ir patiesa, bet otra aptver ticības dziļāko būtību: paļāvību, ka Tas Kungs grib un var mums palīdzēt. Mēs tiešām varam sagaidīt, ka Dievs mums dos vislabāko. Viņam, kas radījis debesis un zemi, ir arī pa spēkam palīdzēt vienam mazam cilvēkam. Ko nozīmē, ja es saku, ka ticu Radītājam? Ar to es atzīstu, ka ar visu savu sirdi gribu būt

tuvāk Dievam, Jēzus Kristus Tēvam, kas caur Kristu ir arī mans Tēvs. "Tādēļ es loku savus ceļus Tēva priekšā, no kā ikviena cilts debesīs un virs zemes dabū savu vārdu" (Ef. 3:14-15). Kāpēc Dievu sauc par Tēvu? Tāpēc, ka Viņš patiesi ir Jēzus Tēvs un grib būt arī mūsu Tēvs. Ticībā Dieva Dēlam mēs kļūstam par Jēzus brāļiem un māsām, Dieva bērniem. Neskatoties uz priekšstatiem par katra cilvēka tēvu šeit, uz zemes, mūsu Debesu Tēvs ir kaut kas pavisam cits. Mums ir viens Tēvs debesīs, kas visu var, visu zina un kam vienmēr priekš mums ir laiks. Dievs Tēvs vienmēr ir ar mums un tur savus solījumus. Viņš priecājas, kad mēs vēlamies ar Viņu runāt. Viņš labprāt mierina mūs, kad mēs raudam Viņa rokās. Viņš uzklausa mūsu lūgšanas, bet dara pēc savas gribas tā, kā mums ir vislabāk.

Vai Dievu var pielūgt kā māti? Nē, Dievs nekad sevi nav tā atklājis. Kad Jēzus runā par savu Tēvu, tad Viņš ar to domā Dievu, bet, kad Viņš runā par savu māti, Viņš norāda uz cilvēku, Mariju. Kristus ir patiess cilvēks un patiess Dievs. Tēvs un Gars nav kļuvuši par cilvēkiem, tādēļ Viņi nav vīrišķīgi cilvēciskā izpratnē, taču veids, kādā Dievs sevi atklāj, daļēji atklāj arī Viņa būtību. Dievs Tēvs nav tikai iedomāts tēls, bet gan reāla, dzīva persona, kas ietekmē mūs un pasauli. Tēls nevar mīlēt, bet mūsu Debesu Tēvs – var. Viņa stiprajās rokās mēs varam saņemt bezgalīgu mierinājumu un atbalstu. Šī tēvišķīgā mīlestība caurvij visu Bībeli (Rom. 8:15; Jņ. 1:12). Tādēļ kristietis var droši sacīt: "Dievs ir mans Tēvs."

Dievam ir visa vara darīt to, ko Viņš grib, tādēļ iesākumā Viņš varēja radīt pasauli no nekā – caur savu Vārdu. "Pasaule ir radīta Dieva Vārda spēkā.. no neredzamā cēlies redzamais" (Ebr. 11:3). Viņš vēlējās radīt, un Viņu priecēja visas dzīvības tapšana. Šis dzīvību radošais Dieva Vārds ir liels noslēpums. Caur Vārdu mēs esam radīti, caur Vārdu – pestīti un caur Vārdu nākam pie ticības. Jāņa evaņģēlijā Jēzus tiek saukts par Vārdu, Logos. "Caur Viņu viss ir radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas ir" (Jņ. 1:3). Pirms radīšanas nebija nekas. Eksistēja tikai Dievs, kas ir mūžīgs. Tas bija Viņš, kas radīja visumu, zemi, augus un dzīvniekus. Dabas kārtība un skaistums mūs fascinē. Pētot acs sarežģīto uzbūvi, redzot skaistu ainavu vai milzīgus kalnus, cilvēks var uzziņāt par Radītāja vareno saprātu, spēku un rūpēm.

Eksistē daudzas cilvēciskas teorijas par pasaules izcelšanos. Tā kā iesākumā nebija neviena cilvēka, ir grūti runāt par vēsturiskiem vai zinātniskiem tās vai citas teorijas pierādījumiem. Cilvēki, kuri grib būt neatkarīgi no sava Radītāja, noliedz Dieva eksistenci, izmantojot Darvina teoriju par sugu izcelšanos. Atmetis Dievu, cilvēks pielūdz radību Radītāja vietā (Rom. 1). Tam, kurš vēlas dzīvot tā, kā pašam patīk, pasaules radīšanas fakts, iespējams, var likties draudīgs. Tādēļ vēsts par radīšanu modina cilvēkos pretestību. Ja viss, kas man apkārt, ir radīts, tas nozīmē, ka radīts esmu arī es. Tādējādi es piederu savam Radītājam! Vēl vairāk – tas nozīmē, ka mans pienākums ir sekot Viņa baušļiem. Vai tiešām es esmu to darījis? Vai patiesība par pasaules radīšanu ir izšķiroša ne tikai cilvēka pasaules uzskatam, bet arī viņa mūžīgajai dzīvei?

Mūsdienās evolūcijas teorija bieži vien tiek uzskatīta par zinātniski pierādītu, neraugoties uz to, ka izšķirošu pierādījumu par šīs mācības pareizību trūkst. Nekas neliecina par dzīvības nejaušu izcelšanos. Nevienam nav spējis pierādīt, kā ir notikusi mutācija, kas izraisītu pāreju no vienas sugas uz otru. Protams, nav nekādu šaubu, ka atlases ceļā var izkopt dažādas šķirnes vienas sugas robežās, bet sugas pamatiezīmes ir nemainīgas, kā to arī māca Raksti. Arheoloģiskajos izrakumos nav atrastas nekādas pēdas no civilizācijas, kas būtu senāka, nekā aprakstīts Bībelē. Mūsdienu ģenētiskie pētījumi ir pierādījuši, ka nav iespējama cilvēka attīstība no zivs vai pērtiķa. Ģenētiskajiem kodiem ir pārāk maz kopīgā, lai tas liktos kaut cik ticami. Šie ģenētisko pētījumu rezultāti rāda, ka cilvēkam ir daudz vairāk kopīga ar cūku. Teorija, ka cilvēks ir cēlies no pērtiķa, ir novecojusi un balstās uz cilvēka un pērtiķa virspusēju ārējo salīdzinājumu, jo gan vienam, gan otram ir divas rokas un divas kājas. Līdzības, kas vērojamas starp dažādām sugām, drīzāk ir izskaidrojamas ar to, ka Radītājs izmantojis līdzīgas idejas, lai radītu jaunas būtnes. Maza putna kauliņa līdzība ar dinosaura kaulu drīzāk apstiprina šādu teoriju nekā to, ka no maza putniņa varētu attīstīties šausmīgs nezvērs. Evolūcijas teorijas laika perspektīva ir tīrā fantāzija, kas radīta, lai dotu dzīvībai pietiekami daudz laika attīstīties nejaušības ceļā. Pazīstamās laika mērīšanas metodes, piemēram, 14 izotopu C radioaktīvās analīzes datēšanas metode, un gēnu pētniecība, uzrāda rezultātus, kas ir daudz tuvāki Bībeles tūkstošgadu laika aprēķiniem nekā evolūcijas teorijas gadu miljardiem. Arī zemes dažādie slāņi neliecina, ka zeme būtu miljardiem gadu veca. Viena vieta, kur var

redzēt daudzus zemes slāņus, ir Amerikas Lielais kanjons. Evolucionisti apgalvo, ka katrs slānis atbilst noteiktam gadu tūkstošu skaitam. Tomēr līdz ar to viņiem rodas neatrisināma problēma, kad tiek atrasti pārkmeņojušos koku gabali, kas saglabājušies dažādos slāņos. Kā gan koks gadu tūkstošu gaitā varēja nesabrukt, bet gan lēnām pārklāties ar putekļiem? Šādi atradumi drīzāk liecina par grēku plūdiem, ko apraksta Bībele 1. Mozus grāmatā.

Šo uzskaitījumu varētu turpināt, bet rezumējot iepriekš teikto, var teikt, ka, jo vairāk cilvēki veic neatkarīgus pētījumus, jo vairāk neizprotama atklājas un jo skaidrāka kļūst neizbēgamā kapitulācija tā fakta priekšā, ka viss dzīvais ir Radītāja radīts. Zinātne nespēj iekļūt Dieva noslēpumos, tā var tikai atzīt Dieva eksistenci, kad atklāj fragmentus no Viņa "zīmējuma". Evolūcijas teorijas aizstāvji dod priekšroku nejaušībai, nevis Tam Kungam, tādējādi atņemot Dievam to godu, kas Viņam par savu darbu pienākas. Ja cilvēks šaubās, ka Dievs ir radījis pasauli sešās dienās, tad tā ir Dieva visvarenības apšaubīšana – tā Dieva visvarenības apšaubīšana, kuram ir visa vara darīt, ko Viņš grib un kādā laikā Viņš grib. Svēto Rakstu Dievs nav nekāds pulkstenmeistars, kurš uzvelk pulksteni un pats dodas projām. Viņš ir pastāvīgi darbīgs, uzturošs un valdošs Tēvs. Viņš nav atstājis cilvēkus savā vaļā, bet gan katru dienu dod viņiem jaunas dāvanas. Cilvēks nav bezjēdzīgs produkts, kas radies nejaušības rezultātā, bet gan Dieva radītās radības kronis. Viņa vērtība ir neapstrīdama un augstākās varas dota. To mums stāsta Dieva vārds. Raksti pamato cilvēka vērtības un brīvības apziņu. Dieva Gars negrib nevienu krāpt, rakstot Bībelē nepatiesību.

Enģeļi un cilvēki

Vissvarīgākās Dieva radītās dzīvās būtnes ir enģeļi un cilvēki. Tikai viņos ir ielikta sapratne par garīgo. Enģeļi ir gari, ko Dievs radīja pašā sākumā. Tādēļ, mēs parasti tos neredzam. Viņi ir saņēmuši gudrību un svētumu, spēku un svētlaimi, lai tie mūžīgi slavētu Dievu un pildītu Viņa pavēles (Ps. 103:20). Svētie Raksti apraksta dažādas situācijas, kurās enģeļi ir atklājušies cilvēkiem. Dievs sūta enģeļus, lai tie mūs aizsargātu. Visbiežāk mēs par viņiem nedomājam, bet dažreiz sargeņģeļu palīdzība var parādīties ļoti skaidri. Gandrīz ikviens var pastāstīt neticamus stāstus par to, kā viņš pats vai kāds no viņa paziņām brīnumainā kārtā ir tikuši izglābti no nelaimes. "Vai tie visi nav kalpotāji gari, kas izsūtāmi kalpošanai to labā, kam jāiemanto pestīšana?" (Ebr. 1:14).

Iesākumā visi enģeļi tika radīti labi, arī visa radība bija laba. Bet Lucifers un viņa enģeļi vēlējās kļūt līdzīgi Dievam, tādējādi atkrizdami no sava Radītāja (Jņ. 8:44). Tagad tie ir Viņa ienaidnieki un darbojas pret Viņa gribu. Sātans ir tumsas enģelis, ļauns gars, kas tomēr reizēm var uzdoties arī par gaismas enģeli (2. Kor. 11:14). Kārdinātājs var mūs ievilināt grēkā sacelties pret Dievu un vienlaicīgi apsūdzēt mūs Dieva priekšā. Tas Kungs kādu laiku ļauj ļunajam trakot, bet Viņš vienmēr nosprauž robežas tumsības valdnieka darbiem. Dvēseļu slepkava ir stiprāks nekā cilvēks, taču Dievs ir visspēcīgāks. Garīgās cīņas iznākums jau ir zināms. "Jo arī enģeļus, kas apgrēkojās, Dievs nesaudzēja, bet nometa tos pazemes tumšajās bedrēs, lai glabātu sodam" (2. Pēt. 2:4). Kristus uzvarēja velnu, pastāvot visos kārdinājumos, nomira par mūsu grēkiem un salauza nāves varu ar savu augšāmcelšanos.

Cilvēks ir Dieva pārstāvis zemes virsū, jo ir radīts pēc Dieva līdzības. Sākumā cilvēki bija līdzīgi Dievam gudrībā un svētumā. Tādēļ mēs esam zemes augstākās radības, Dieva darbinieki, un nesam atbildību Viņa priekšā par radības pārvaldīšanu (1.Moz. 1; Ps. 8). Ādams un Ieva zināja Dieva gribu, gribēja to pildīt, un viņi arī spēja to darīt. Viņiem bija dota brīvība, un tie dzīvoja saskaņā ar Dieva gribu. Cilvēki bija radīti labi, viņu attiecības ar Radītāju bija patiesas, atklātas un nesabojātas. Tādēļ viņi bija laimīgi, miera un prieka pilni. Viss šis labais ir cilvēka līdzība Dievam. Ja grēks nebūtu ienācis cilvēka dzīvē, pilnīgā un nemirstīgā dzīve tiktu mantota no paaudzes uz paaudzi. Tagad šis pilnības stāvoklis ir zaudēts, jo pirmie cilvēki krita kārdinājumā un pārkāpa Dieva gribu. Tā tika izpostīts tas eksistences veids, ko sauca par paradīzi. Viņi izsauca nelaimi gan pār sevi, gan arī pār saviem pēcnācējiem. Dievlīdzība tika zaudēta, un nākamā paaudze kļuva līdzīga grēkā kritušajam Ādamam, no kā arī cēlies nosaukums "iedzimtais grēks". "Viņš dzemdina dēlu, pēc savas līdzības, pēc sava izskata" (1.Moz. 5:3). Laimīga dzīve bez ciešanām, bada, rūpēm un vilšanās tika pazaudēta, kad Ieva uzklausa čūskas balsi: "Vai tad tiešām Dievs ir teicis?" Kad cilvēki sāka apšaubīt Dieva vārdu, pasaulē ienāca grēks, ciešanas un nāve. Cilvēka saprašana garīgos jautājumos tika aptumšota. Ar to mēs esam apzīmogoti uz visu dzīvi, tāpēc cilvēks daudz labprātāk atkrīt no Dieva nekā uzklausa Viņu, paklausa un paļaujas uz Viņu. Grēkā krišanas sekas nozīmē to, ka

cilvēks ir zaudējis gan gribu darīt labu, gan arī spēku pretoties ļaunumam. Tad, kad cilvēks gribēja dzīvot neatkarīgi no sava Radītāja, viņš nodeva Dievu, savu dzīvības devēju. Tādējādi grēks noved pie dzīvības pretstata – nāves. Grēka alga ir nāve, un nāve sev līdzī nes šķiršanos. Bībele stāsta par miesisko, garīgo un mūžīgo nāvi. Miesiskā nāve ir dvēseles atšķiršanās no miesas, garīgā nāve – dvēseles atšķirtība no Dieva jau cilvēka dzīves laikā. Ļaunākais, kas var notikt ar cilvēku, ir mūžīgā nāve. Tas nozīmē, ka miesa un dvēsele ir šķirtas no Dieva uz mūžību. "Bet bailīgajiem, neticīgajiem, apgānītājiem, slepkavām, netikļiem, burvjiem, elku kalpiem un visiem melkļiem būs sava daļa degošā sēra jūrā; tā ir otrā nāve" (Jņ.atkl. 21:8).

Taču caur ticību Kristum attiecības ar Dievu atjaunojas jau šajā dzīvē: "Tātad, kā viena cilvēka pārkāpuma dēļ pār visiem nākusi pazudināšana, gluži tāpat viena cilvēka taisnības darbs visiem nes taisnošanu uz dzīvību. Jo, kā ar viena cilvēka nepaklausību neskaitāmi kļuvi grēcinieki, tāpat ar viena cilvēka paklausību neskaitāmi kļūs taisnoti" (Rom. 5:18 – 19). Caur Jēzus dzīvi un nāvi tev tiek piedots. Dieva Dēla augšāmcelšanās dēļ Viņa uzvara pār nāvi un velnu ienāk ticīgā cilvēka dzīvē. Jēzus spēkā arī tu saņem spēku cīnīties pret ļauno. Pestītājs atbrīvo tevi no nepieciešamības grēkot, ja tu katru dienu atgriezies un apvelc jauno cilvēku, kurš radīts pēc Dieva līdzības (Ef. 4:24). Viņā tu saņem mūžīgo dzīvību, kas nozīmē arī atgriešanos pie eksistences bezgalīgajā priekā. Dievs nav pametis kritušo cilvēci, Viņš ir izredzējis mūs Kristū jau pirms pasaules radīšanas (Ef. 1). Pēc grēkā krišanas Dievs pavēstīja čūska par notikumiem pie krusta Golgātā: "Tas tev sadragās galvu, bet tu viņam iekodīsi papēdī" (1.Moz. 3:15). Kad Tas Kungs izredzēja Ābrahāmu, viņš saņēma apsollījumu: "Tevi būs svētītas visas zemes ciltis" (1. Moz. 12:3). Un, kad laiks bija pienācis, Dievs sūtīja savu Dēlu, lai mūs pestītu.

Dieva gādība

Dievs rūpējas ne tikai par mūsu mūžīgo labumu, kaut arī tas ir vissvarīgākais. Radītājs gādā par visu savu radību: cilvēkiem, dzīvniekiem un dabu. Paļauties uz Dieva gādību nozīmē ticēt, ka Viņš dos mums visu, kas vajadzīgs. Dievs palīdz visiem, bet īpaši saviem ticīgajiem. Cilvēks, radības kronis, ir aicināts rūpēties par dabu un dzīvniekiem, tādēļ mūsu uzdevums ir izmantot zemes dāvanas atbildīgi. Dzīvnieki mūs priecē, un mēs drīkstam viņus izmantot savā labā, jo Radītājs ir atļāvis mums izmantot dzīvniekus uzturā, taču tos nedrīkst nevajadzīgi nogalināt (Sal.pam. 12:10). Dieva gādā par visu savu radību, uzturot to un pārvaldot ar savu gudrību. Apustulis Pāvils slavē Dievu: "Kāds Dieva bagātības, gudrības un atziņas dziļums! Cik neizprotamas Viņa tiesas un cik neizdibināmi Viņa ceļi!" (Rom. 11:33).

Katru dienu mēs piedzīvojam Dieva gādību, jo Viņš mums dod apģērbu, ēdienu un mājas. Tas ir Viņš, kas dāvā mums visu nepieciešamo. "Jebšu Viņš sevi nav pametis neapliecinātu, labu darīdams, no debess jums dodams lietu un auglīgus laikus, mūsu sirdis pildīdams ar barību un prieku" (Ap.d. 14:17). Mums vienmēr ir jāpateicas, ka Viņš ir pasargājis mūs no nelaimēm, briesmām un cita ļaunuma. "Jebšu es arī staigāju tumšā ielejā, taču ļaunuma nebīstos, jo Tu esi pie manis" (Ps. 23:4).

Dieva gādība ir tik varena, ka tā ietekmē ne tikai katra cilvēka dzīvi, bet arī vēstures gaitu. Tā var būt Dieva griba, ka tu satiec kādu cilvēku noteiktā laikā un vietā. Ja Tas Kungs kaut ko vēlas, nekā to nespēj aizkavēt. Cilvēki dzimst un mirst, valdnieki nāk un iet, bet Dieva vārds pastāv mūžīgi. Cilvēku darbi var mūs ietekmēt un ieinteresēt uz neilgu laiku, bet drīz vien kļūst skaidrs, ka tie nenāk no Dieva. "Ja Tas Kungs namu neuzceļ, tad darbojas velti, kas gar to strādā. Ja Tas Kungs pilsētu neapsargā, tad velti sargs nomodā" (Ps. 127:1). Ir būtiski, lai Kristus baznīca redzētu, kas dzīvē ir svarīgākais, un nešķiestu laiku pasaulīgām lietām, bet gan paļautos uz Dieva vārdu, kas rada dzīvu ticību. Dieva darbi pastāv mūžīgi. Kad mēs varam atrast patiesu mierinājumu Dieva gādībā? Tad, kad esam uzticīgi mūsu aicinājumam un pēc Dieva gribas izmantojam visas tās spējas, ko Viņš mums ir devis. Dieva gādība nenozīmē, ka varam būt slinki un gaidīt, ka viss tiks pasniegts uz paplātes. "Ja kas negrib strādāt, tam arī nebūs ēst" (2. Tes. 3:10). Tas attiecas arī uz draudzi, kas gaida, ka Dievs izpildīs tās misiju. Jēzus saka: "Eita un darait par mācekļiem visas tautas" (Mt. 28:19). Protams, mūsu centieni neapsteidz Svēto Garu, bet mēs varam lūgt, lai Svētais Gars vadītu mūs un dotu iespēju liecināt par Kristu.

Ļaunums un grūtības

Kā gan Dievs pieļauj cilvēku ciešanas? Mums to ir grūti saprast. Daudzos notikumos ir vainojams sātans un ļauni cilvēki. Citas šausmīgas nelaiemes uzsūta Dievs, lai sodītu par grēkiem. "Tavs paša ļaunums tev kļuvis par nelaimi, un tava neuzticība ievēd tevi sodā" (Jer. 2:19). Tā Kunga dusmas izpostīja Sodomu un Gomoru netiklības un homoseksualitātes dēļ. Dievs ļauj notikt traģēdijām, lai brīdinātu un pamodinātu garīgi aizsnaudušos cilvēkus. Dievs, kas redz mūžību, var aicināt pasaulīgu cilvēku atgriezties caur kaut ko neparastu.

Tas, kas ir saņēmis grēku piedošanu, netiek sodīts, taču arī kristieša dzīvē var būt daudz smagu pārbaudījumu. Mūsu mīļais Debesu Tēvs var likt saviem bērniem pārciest lielas grūtības, lai stiprinātu viņu ticību. "Jo, ko Tas Kungs mīl, to Viņš pārmāca un šaus katru bērnu, ko Viņš pieņem" (Ebr. 12:6). Dažreiz cilvēki jautā, kādēļ gan Dievs ir pieļāvis kāda tuvinieka vai drauga nāvi. Kāpēc nomirst sievietē un atstāj bērnus, kuriem vajadzīgas mātes rūpes? Kādēļ nomirst tas, kurš būtu varējis sludināt Dieva vārdu vēl tik daudziem? Kādēļ tieši es ciešu no šīs smagās slimības? Mēs nedrīkstam dot vispārīgas atbildes uz jautājumiem, uz kuriem atbilžu nav, bet mēs varam droši paļauties uz to, ka Dievs ir vizinošs un Viņš zina, kā mums katram ir vislabāk. Dievs var redzēt lietas un notikumus nākotnē, kurus mēs neredzam. "Jo manas domas nav jūsu domas, un jūsu ceļi nav mani ceļi," saka Tas Kungs. "Cik augstākas debesis ir pār zemi, tik augstāki ir mani ceļi pār jūsu ceļiem un manas domas pār jūsu domām" (Jes. 55:8-9). Tas nozīmē, ka Dievam katra cilvēka dzīvē ir noteikts mērķis, kas iet pāri mūsu saprašanai. Mūsu glābšanas dēļ Viņš mūs var paņemt no šīs pasaules, lai pasargātu no atkrišanas un mūžīgās nāves. Ir labāk mirt nekā zaudēt debesu prieku. Kādam varbūt ir jāmirst, lai citi apdomātos un atzītu, ka dzīve reiz beigsies, un mums jābūt gataviem tikties ar Dievu tur, otrā pusē. Jēzus pārbaudīja māsas Betānijā, ļaujot viņu brālim nomirt, un stiprināja viņu cerību un mīlestību uz Dievu, novilcinot palīdzību (Jņ. 11).

Arī dievbijīgiem cilvēkiem ir jācieš, lai viņi mācītos atteikties no saviem grēkiem un vēl ciešāk turētos pie Dieva. Mēs bieži vien esam tuvredzīgi un domājam tikai par sevi. Tādēļ Tam Kungam jārikojas pret mūsu interesēm, lai virzītu mūs uz pareizā ceļa. Tas Kungs var pārbaudīt tevi, lai redzētu, vai tu arī grūtībās gribi būt Viņa mācekļi. Smagos pārbaudījumos rūdījies cilvēks bieži vien daudz vairāk nekā citi ir pateicīgs par to mazumu, kas viņam ir. Lai ticība varētu augt, mums nepieciešama pretestība. Grūtībās cilvēks mācās lūgt un paļauties uz Dievu, nevis uz sevi pašu. Bez pārbaudījumiem mēs nevarētu saprast, ka Dievs uzklausā mūsu lūgšanas un ka Viņš palīdz un vada mūs uz labu, dodot daudz vairāk, nekā mēs sākumā varējām iedomāties. Dzīves grūtības palīdz mums novērtēt mūsu Radītāja dāvanas. Var būt arī tā, ka tikai tad, kad esam kaut ko zaudējuši, saprotam, kas mums ir piederējis. Tas Kungs ir solījis nepārbaudīt mūs vairāk, nekā spējam panest. Kristietī ciešanas piemeklē tikai tik lielā mērā, cik tās viņam nāk par labu. Ja kāds ir izcietis lielas grūtības, viņš var būt par palīgu citiem. Nav viegli redzēt Dieva uzlikto pārbaudījumu jēgu, kad mūs nospiež grūtību nasta, taču kādu dienu mēs saņemsim visas atbildes. "Tiešām, rūgtās ciešanas man nākušas par svētību" (Jes. 38:17). Dievs grib vērst ļaunu par labu. Pie Jēzus, kurš izcietis grēka smagāko sodu, ir mierinājums un spēks uzvarai, lai cik grūtas arī nebūtu mūsu ciešanas.

Cilvēks, atskatoties uz savu dzīvi, tās gaitā dažreiz var saskatīt Dieva nodomu. Dievs pamāca mūs dzīves ceļā, lai sagatavotu mūs noteiktu uzdevumu veikšanai. "Un mēs zinām, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu, tāpēc, ka tie pēc Viņa mūžīgā nodoma ir aicināti" (Rom. 8:28).

Dievs pret mums ir labs

Radītājs ir ar mums gan priekos, gan bēdās. Mēs saņemam no Viņa rokām visu. Tā Kunga aicinājums var izpausties arī Viņa rūpēs un gādībā. Dažreiz cilvēki ir izbrīnījušies, cik daudz nepelnītu dāvanu Dievs viņiem dod, un tādēļ viņos iedegas mīlestība pret To Kungu. Tas Kungs mūs mīl vienīgi aiz žēlastības un tēvišķīgas labestības. Žēlastība nozīmē to, ka Jēzus dēļ Dievs mums nepieskaita mūsu grēkus un līdz ar to mēs esam brīvi no pelnītā soda. Vārds "žēlastība" nozīmē arī uzticību derībai: mūsu Debesu Tēvs tur apsolījumus, kurus Viņš devis Svētajos Rakstos. Tā nav atkarīga no mūsu nopelniem (1. Moz. 32:10).

Tā kā Dievs dara mums tik daudz laba, mums Viņam jāpateicas savās lūgšanās. Ar galda lūgšanu mēs pateicamies Viņam par ēdienu. Ar rīta un vakara lūgšanu mēs pienesam pateicību Dievam par Viņa aizsardzību. Dievkalpojumā mēs slavējam Viņu ar dziesmu. "Teici

To Kungu, mana dvēsele, un neaizmirsti, ko Viņš tev laba darījis” (Ps. 103:2). Slavēšana ir žēlošanās un neapmierinātības pretstats. Tā vietā, lai žēlotos par sauli, lietu un slimībām, mēs varam pateikties par siltumu, ūdeni un zālēm. Tas, kas ir pateicīgs savam Pestītājam, paklausa un kalpo Viņam ar priecīgu sirdi. Ja kāds grib kalpot Dievam, viņš labprāt dalās savās dāvanās ar citiem, it īpaši ar tiem, kuri fiziski vai garīgi cieš. Dieva gādība mums jānodod tālāk, bet, kad jūtam, ka nepietiek spēka vai laika, mēs no jauna varam doties pie sava Tēva, lai smeltos spēkus. Mēs varam atpūsties pie Viņa kājām siltumā un mierā, atjaunot miesu un dvēseli. Viņā ir viss, jo Viņš vienmēr paceļ un atbalsta mūs. “Es Tev pateicos, ka es esmu tik brīnišķīgi radīts, brīnišķīgi ir Tavi darbi, mana dvēsele to labi zina” (Ps. 139:14).

Par Dieva Dēlu un pestīšanu

Otrais artikuls

Bībeles centrā atrodas Kristus. Pateicoties Viņam, kristietība atšķiras no visām citām reliģijām. Jēzū Kristū Dievs radikāli iejaucas vēsturē, lai cilvēci no grēka un pazušanas glābtu šķīstībai un mūžīgajai dzīvei. Kristus ir Dieva Dēls un Dieva būtības galīgā atklāsmē. Laika skaitīšana sākas ar Jēzus dzimšanu, jo tad notika lielais brīnums: Dievs, kas ir varens un svēts savā majestātē, kļuva par pazemotu un apsmietu cilvēku. Kristus nāve un augšāmcelšanās ir nozīmīga visos laikos, un Viņā ir Dieva spēks un pestīšana ikvienam ticīgajam.

Es ticu uz Jēzu Kristu, Dieva vienpiedzimušo Dēlu, mūsu Kungu, kas ieņemts no Svētā Gara, piedzimis no Jaunavas Marijas, cietis zem Poncija Pilāta, krustā sists, nomiris, aprakts, nokāpis ellē, trešajā dienā augšāmcēlies no mirušajiem, uzkāpis debesīs, sēdies pie Dieva, Visuvaldītāja Tēva, labās rokas, no kurienes Viņš atnāks tiesāt dzīvos un mirušos.

Kas tas ir?

Es ticu, ka Jēzus Kristus, patiess Dievs, no Tēva mūžībā dzimis, un arī patiess cilvēks, no Jaunavas Marijas piedzimis, ir mans Kungs, kas mani, pazudušu un pazudinātu cilvēku, ir atpestījis, atpircis un atkarojis no visiem grēkiem, no nāves un no velna varas, ne ar zeltu, ne ar sudrabu, bet ar savām svētajām, dārgajām asinīm un ar Savām nepelnītajām ciešanām un miršanu, lai es Viņam piederu, Viņa valstībā ar Viņu dzīvoju un Viņam kalpoju mūžīgā taisnībā, nenoziedzībā un svētlaimē, tāpat kā Viņš ir augšāmcēlies no nāves, dzīvo un valda mūžībā. Tas tiešām tiesa.

Es ticu uz Jēzu Kristu

Šos vārdus es apliecinu vismaz katru svētdienu. Tādējādi es atzīstu, ka no visas sirds gribu piederēt Jēzum, kurš saskaņā ar Dieva apsolījumu Vecajā Derībā ir nācis pasaulē un kļuvis mans Pestītājs. “Bet, kad laiks bija piepildījies, tad Dievs sūtīja savu Dēlu, dzimušu no sievas, noliktu zem bauslības, lai izpirktu tos, pār kuriem valdīja bauslība, ka mēs iegūtu bērnu tiesības” (Gal. 4: 4-5). Tā kā Jēzus ir piepildījis Bauslību, ikvienam, kas Viņam tic, tiek pielīdzināta Viņa taisnība un šķīstība. Vārds “Jēzus” nozīmē Glābējs. Tā Kunga eņģeļi Jāzepam teica: “Viņa dzemdēs Dēlu, un tā vārdu tev būs saukt Jēzus, jo Viņš atpestīs savu tautu no viņas grēkiem” (Mt. 1:21). “Bet, cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa vārdam” (Jņ. 1:12). Jēzus – tā ir ebreju vārda “Jozua” grieķiskā forma. Tieši tāpat kā Vecajā Derībā Jozua ievēda Dieva tautu Kānaānā, Jēzus ievēda Dieva tautu debesu Kānaānā (Ebr. 4: 1-11).

Jēzus vārdi

Jēzu sauc par Kristu tāpēc, ka Viņš ir Mesija. Mesija ir ebreju/aramiešu vārds un nozīmē “svaidītais”, kas grieķiski ir “Kristus”. Praviēši bija sludinājuši Viņa atnākšanu jau daudzus gadsimtus iepriekš, un visur Vecajā Derībā ir atrodami pravietojumi par Jēzu, kuri laika gaitā kļūst aizvien skaidrāki un noteiktāki (1. Moz. 3:15; 1. Moz. 12:3; Ps. 22; Ps. 45; Ps. 69; Jes. 9:6; Jes. 11:1; Jes. 53 u.c.). “Jo jums šodien Pestītājs dzimis, Dāvida pilsētā, kas ir Kristus, Tas Kungs” (Lk. 2:11). Svaidsītais ir Dieva atzītais ķēniņš, un Viņš piepilda Dieva apsolījumu par Dieva sūtīto Glābēju (Mt. 16:13-20, Jņ. 4:25-26). Jēzus ir vienīgais pasaules Pestītājs. Jēzum ir arī vēl citi vārdi: Imanuēls, kas nozīmē “Dievs ar mums” (Jes. 7:14; Mt. 1), Dieva

Jērs, jo Viņš kā upura jērs tika upurēts par mūsu grēkiem (2. Moz. 12; Jes. 53; Jņ. 1), un Labais Gans, kas atdod dzīvību par savām avīm (Ps. 23; Jņ. 10). Atklāsmes grāmatā 1:8 Viņa vārds ir arī Alfa un Omega, pirmais un pēdējais. Par Jēzu ir teikts, ka Viņš ir patiesais un uzticamais liecinieks (Jņ.atkl. 3:14).

Jēzus tiek saukts arī par Kungu, kyrios. Tēvs ir devis Dēlam vārdus, uz kuriem pretendēt var tikai Dievs. Caur savu nāvi un augšāmcelšanos Viņš ir atbrīvojis mūs no visu destruktīvo spēku varas. Kad es atzīstu, ka Jēzus ir mans Kungs, tas nozīmē, ka es piederu Viņam gan nāvē, gan dzīvībā. Manam Kungam pieder izšķirošais vārds manā dzīvē.

Jāņa evaņģēlija prologā Viņu sauc arī par Vārdu, Logos, To, kurš ir bijis vienmēr. Caur Vārdu Dievs ir radījis pasauli, un caur Vārdu Viņš atpestī cilvēci. Tātad Jēzus ir bijis no paša iesākuma. "Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Tas bija iesākumā pie Dieva. Caur Viņu viss ir radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas ir"(Jņ. 1:1-3). Jēzus dažādie vārdi liecina, ka Viņš ir Rakstu pravietojumu piepildītājs un ka Viņš veic noteiktus uzdevumus vai arī izpilda īpašu amatu.

Ieņemts no Svētā Gara, piedzimis no Jaunavas Marijas

Otrā Dieva persona, Dēls, ir kļuvis par patiesu cilvēku, vienlaicīgi nekļūdams mazāk dievišķs. Kristus bija līdzīgs mums visā, izņemot grēku. "Jo mums nav augstais priesteris, kas nespētu līdzīgi just mūsu vajībām, bet kas tāpat kārdināts visās lietās, tikai bez grēka" (Ebr. 4:15). Jēzus ir Dieva vienpiedzimušais Dēls. Tas nozīmē, ka Jēzus ir gan patiess Dievs, dzimis no Tēva mūžībā, gan patiess cilvēks, piedzimis no Jaunavas Marijas. Dieva Dēls ir kļuvis cilvēks Kristū. Viņš ir iemiesojies, tas ir, kļuvis miesa, fiziska persona (Jņ. 1). Iepriekš nekad nekas tāds nav noticis, tādēļ Kristus ir unikāls. Viņš saka: "Kas ir mani redzējis, tas ir redzējis Tēvu" (Jņ. 14:9). Viņš ir absolūts izņēmums, patiesā Dieva atklāsmē. Jēzus personība atklāj gan to, kas ir Dievs, gan to, kāds ir patiesais cilvēks, kurš nav kritis grēkā. Dievcilvēkā Jēzū satiekas Dievs un cilvēks. "Jo ir viens Dievs, kā arī viens starpnieks starp Dievu un cilvēkiem – cilvēks Kristus Jēzus, kas sevi pašu ir nodevis par atpirkuma maksu par visiem, par liecību savā laikā" (1. Tim. 2:5-6). Viņš saka: "Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība. Nevieni nenāk pie Tēva kā viem caur mani" (Jņ. 14:6).

Jēzum nav cilvēciska tēva, jo Jaunava Marija ieņēma Viņu no Svētā Gara. Notika brīnums, kam līdzīga nav. Piedzimšana no jaunavas ir viena no galvenajām kristīgās ticības patiesībām, jo tas ir pierādījums, ka Jēzus ir patiess Dievs. Maldū mācītāji, kas noliedz piedzimšanu no jaunavas, noliedz arī Dieva Dēlu. Dievs izredzēja Mariju, lai viņa kļūtu par Mesijas māti. Tas Kungs palāvās uz viņas labprātīgu sadarbību (Lk. 1:38), un viņas paklausība Dieva gribai ir mums paraugs. Marijas dzīve parāda arī sievietes nozīmīgo aicinājumu un vērtību, kas viņai dota no radīšanas. Nevieni cits nav saņēmis pagodinošāku uzdevumu kā tā māte, kas nesa zem sirds Dieva vienpiedzimūšo Dēlu.

Cietis zem Poncija Pilāta, krustā sists, nomiris, aprakts

Jēzus ir vēsturiska persona, kas dzīvojusi virs zemes. Viņš tiek minēts arī nekristīgos vēsturiskos avotos, gan pagānu, gan jūdu. Mesija tika notiesāts, spīdzināts un nonāvēts mūsu vietā, kaut arī bija nevainīgs. Mēs, kas bijām pelnījuši sodu mūsu grēku dēļ, saņemam atbrīvošanu, ja ticībā vērsamies pie Kristus un uzlūkojam Viņa upuri Golgātā. "Jūs zināt, ka esat ne ar iznīcīgām lietām – sudrabu vai zeltu atpirkti no savas aplamās dzīves, mantotas no tēviem, bet ar Kristus, šī bezvainīgā un nevainojamā Jēra, dārgajām asinīm" (1. Pēt. 1:18–19). Kristus ir izpircis mūs no Bauslības lāsta, uzņemoties mūsu lāstu un grēkus (Gal. 3:13).

Jēzus trīs amati

Kristus pestīšanas darbs ietver trīs amatus: profēta [pravieša], augstā priestera un ķēniņa. Profētiskais amats nozīmē to, ka Viņš izskaidro Dieva gribu un lēmumu par mūsu mūžīgo dzīvi. "Dievu neviens nekad nav redzējis. Vienpiedzimušais Dēls, kas ir pie Tēva krūts, tas mums Viņu ir darījis zināmu" (Jņ. 1:18).

Pravieši runāja Dieva vārdus, lai darītu jūdiem zināmu neredzamā Dieva gribu. Jēzus savā darbības laikā sprediķoja Israēlā. Viņš izskaidroja, kas ir Dievs un kāds Viņš ir. Dieva Dēls gan mācīja, gan arī bija par paraugu tiem, kas gribēja sekot Dievam. "Savā starpā turiet tādu prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū," saka apustulis Pāvils. Pestītājs sacīja: "Es esmu pasaules

gaisma; kas seko man, tas patiesi nestaigās tumsībā, bet tam būs dzīvības gaisma” (Jņ. 8:12). Viņa darītie brīnumdarbi bija liecība, kas apstiprināja Viņa vārdus. Caur Dieva vārdu un biblisku sprediķi Viņš joprojām ir mūsu pravietis. Tomēr nevar teikt, ka Jēzus ir tikai pravietis, kā to dara musulmaņi, vai arī ka Viņš mums ir vienīgi paraugs, kā to māca liberālie teologi. Mums jāpievērš uzmanība Kristus galvenajai misijai, kas ir visas pasaules grēku izpiršana. Kas ir Kristus priesteriskais amats? Vecās Derības priesteri un upurēšana bija kā sagatavošanās lielajam un pilnīgajam upurim, kad tika upurēts Dieva Dēls. Tas, ka Viņš ar savām ciešanām un nāvi, pilnīgā paklausībā Debesu Tēvam pienesa sevi pašu kā upuri par mūsu grēkiem, ir mūsu pestīšanas pamats. Viņš bija spiests mirt mūsu grēku dēļ. Tādējādi mēs visi ar savu nepaklausību baušļiem esam kļuvuši līdzvainīgi Viņa krusta nāvē. Kad Kristus uzņēmās mūsu vainu, Dieva dusmas par grēku tika izlietas pār Viņu. Savās ciešanās pie krusta Viņš izpirka to, kas būtu bijis jāsamaksā mums. Mirstot Viņš sauca: “Viss piepildīts.” Bija notikusi pestīšana. Pravietis Jesaja, to paredzot, saka: “Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts. Mūsu sods bija uzlikts Viņam mums par atpestīšanu, ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti” (Jes. 53:5). Tāpat kā priesteri Jeruzalemes templī izlūdās piedošanu par tautas grēkiem, tā arī Jēzus debesis lūdz par mums. Viņš lūdz pat par saviem vajātājiem: “Tēvs, piedod viņiem, jo tie nezina, ko tie dara.”

Bet kā gan Jēzus var uzņemties manus grēkus 2000 gadu pirms manas dzimšanas? Mēs, cilvēki, savā domāšanā esam ieslēgti laikā: tas, kas ir noticis, ir pagātne, bet tas, kas vēl būs – nezināma nākotne. Bet Tam Kungam viss eksistē vienlaicīgi. Mūžīgais Dievs, vienmēr un visur klātesošs, var būt arī klātesošs visos laikos. Viņš nav atkarīgs no laika vai radītas matērijas kā mēs. Tādējādi visu laiku grēki varēja tikt salīdzināti vienā konkrētā vēsturiskā momentā – pie krusta, netālu no Jeruzalemes.

Jēzus nav tikai Dāvida pēctecis, jūdu ķēniņš. Viņš ir ķēniņu Ķēniņš. Kādās valstībās Viņš valda? Viņš valda spēka, žēlastības un godības valstībā. Viņš ir uzcēlies no mirušajiem un valda ar savu dievišķo spēku. Savā vispēcībā Viņš vislabākajā veidā un ar dievišķīgu gudrību pārvalda visu radību. Mateja evaņģēlijā mēs lasām, kā Kristus apsauc vētru (Mt. 8:23–27). Debesīs vienīgi Dievs pieņem lēmumus, un visi, kas tur atrodas, tic, ka Viņa lēmumi ir vispareizākie. Jēzus saka: “Man ir dota visa vara debesis un virs zemes” (Mt. 28:18). Kristus valda pār visu radīto, bet ko Viņš var darīt tiem, kas dara ļaunu? Viņš vienā mirklī varētu iznīcināt šo pasauli ar visu tās ļaunumu, un Viņš to arī darīs, kad pienāks tiesas diena. Kamēr vēl rit žēlastības laiks, Viņš aicina cilvēkus. Žēlastības valstībā Viņš dara visu, lai izglābtu tik daudzus, cik vien iespējams. Viņš karo ar mūsu garīgajiem ienaidniekiem un uzvar tos, lai tiem, kas Viņam tic, dāvātu žēlastību un mūžīgo dzīvību. Pašlaik Kristus valda savā žēlastības valstībā, kas pie mums nāk caur žēlastības līdzekļiem: Dieva vārdu, Kristību un Svēto Vakarēdienu. Viņš ir labs un pacietīgs. Viņš labprāt ikvienam dotu grēku piedošanu, lai visi varētu būt līdzdalīgi mūžīgajā priekā. Bet tad, kad Jēzus atkal nāks no debesu augstumiem, iestāsies godības valstība. Tad būs jaunas debesis un zeme, kur valdīs taisnība.

Jēzus pazemošana un paaugstināšana

To, kurš pats sevi paaugstina, Dievs pazemo. Tā Tas Kungs darīja ar sātanu, kad viņš mēģināja pretendēt uz vienlīdzību ar savu Radītāju. Tad tumsības eņģelis Lucifers tika izdzīts no debesīm. Taču tos, kas sevi pazemo, Dievs paaugstina. Kristu, kurš bija pazemīgs un paklausīgs līdz nāvei, Viņš uzcēla no mirušajiem. Viņš tika nosēdināts tronī, lai valdītu, līdz visi ienaidnieki būs nolikti zem Viņa kājām (1. Kor. 15:25). Par Jēzus pazemošanu un paaugstināšanu tiek runāts Vēstulē filipiešiem: “Kas, Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam, bet sevi iztukšoja, pieņemdam kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs; un, cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei! Tāpēc Dievs Viņu ļoti paaugstinājis un dāvinājis Viņam vārdu pāri visiem vārdiem, lai Jēzus vārdā locītos visi ceļi debesis un zemes virsū, un pazemē un visas mēles apliecinātu, ka Jēzus Kristus ir Kungs Dievam Tēvam par godu” (Fil. 2:6–11). Pie Jēzus pazemošanas stāvokļa pieder ne tikai visas cilvēciskās dzīves grūtības, bet arī tikt kārdinātam, nonāvētam un apglabātam. Taču, kad Kristus augšāmcēlās, uzvara piederēja Viņam. “Tā Viņš atbrūņojis visas pretvaras, tās atklāti kaunā likdams un Kristū uzvaru svinēdams pār viņām” (Kol. 2:15). Viņš nokāpa mirušo valstībā, lai pasludinātu savu varu pār nāvi un sātanu.

Jēzus augšāmcelšanās

Kad Jēzus bija uzcēlies no mirušajiem, Viņš parādījās saviem mācekļiem. Četrdesmit dienas Viņš uzturējās uz zemes un reiz parādījās 500 brāļiem vienlaicīgi (1 Kor. 15:6). Viņš pieņēma miesisku veidolu, lai mācekļi būtu droši, ka Viņš ir augšāmcēlies un varētu par to pastāstīt arī mums. Ar savu augšāmcelšanos un dzīvību Jēzus pierāda, ka viss, ko Viņš ir runājis, ir patiesība, ka Viņa dievišķā izcelsme ir īsta un ka Viņa uzvara pār nāvi ir jauna laika sākums. Jēzus "nodots nāvē mūsu pārkāpumu dēļ un uzmodināts, lai mēs tiktu taisnoti" (Rom. 4:25). Tiem, kas mirst ticībā Augšāmceltajam, pieder mūžīgā dzīvība. Viņa augšāmcelšanās ir zīme, ka pastarajā dienā arī mēs tiksīm augšāmcelti. Mēs augšāmcelsimies miesā, kas būs līdzīga Viņa miesai.

Jēzus augšāmcelšanās – tas, ka Viņš piecēlās no kapa un pameta to tukšu – ir kristīgās mācības patiesuma pamats. "Un, ja Kristus nav uzmodināts, tad veltīga ir jūsu ticība, tad jūs vēl esat savos grēkos. Tad arī tie ir pazuduši, kas Kristū aizmiguši. Ja mēs tikai šinī dzīvē vien ceram uz Kristu, tad esam visnožēlojamākie cilvēki. Bet nu Kristus ir uzmodināts no miroņiem, Viņš kā pirmais no mirušajiem. Jo, kā caur cilvēku nāve, tā arī caur cilvēku miroņu augšāmcelšanās" (Kor. 15:17–21).

Kad Jēzus bija svētījis savus mācekļus, Viņš no Eļļas kalna Jeruzalemē tika uzņemts debesīs. Kā bija iespējama Jēzus uzņemšana debesīs? Kā liecina apustuļi, tad tā pati augšāmceltā miesa, kas varēja iet cauri aizslēgtām durvīm, spēja uzkāpt arī debesīs. Un tagad Kristus sēž pie Tēva labās rokas, kur Viņš kopā ar Tēvu dala varu un godību. Debesu valstībā Viņš ir mūsu aizstāvis Radītāja priekšā. Kristus ir neredzams mums visiem līdz laika beigām (Mt. 28). Šeit, pasaulē, Viņš sastop mūs savā vārdā, Kristībā un Svētajā Vakarēdienā. Jēzus ir klātesošs katrā dievkalpojumā. "Jo, kur divi vai trīs ir sapulcējušies manā vārdā, tur Es esmu viņu vidū" (Mt. 18:20).

Kristus otrreizējā atnākšana

Pastarajā dienā Jēzus atgriezīsies mums redzamā veidolā. Visi nešaubīgi sapratīs, ka Viņš ir Tas Kungs. Visa pasaule varēs Viņu redzēt, bet tad būs par vēlu atgriezties. Tie, kas būs palāvušies uz Kristu kā savu Glābēju, sastaps Viņu ar prieku un gaidām. Bet tie, kuru grēki nav piedoti un kuriem nav nožēlas sirdī, sastaps savu soģi. "Un tad Cilvēka Dēla zīme parādīsies pie debesīm, un tad visas ciltis virs zemes vaimanās un redzēs Cilvēka Dēlu nākam debess padebešos ar lielu spēku un godību. Un Viņš izsūtīs savus eņģeļus ar lielu bazūnes skaņu, un tie sakrās Viņa izredzētos no četriem vējiem, no viena debess gala līdz otram" (Mt. 24:30-31).

Mums visiem nāksies atbildēt par savu dzīvi un darbiem, bet tiem, kas tic Jēzum, tiks pielīdzināta Viņa taisnība. Tiesas dienā Kristus teiks saviem ticīgajiem: "Nāciet šurp, jūs mana Tēva svētītie, iemantojiet valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma" (Mt. 25:34). Un tad Viņš teiks tiem, kas stāv pa kreisi: "Eita nost no manis, jūs nolādētie, mūžīgā ugunī, kas sataisīta velnam un viņa eņģeļiem" (Mt. 25:41). "Un tie ieies mūžīgā sodībā, bet taisnie – mūžīgā dzīvībā" (Mt. 25:46).

Kad šis pasaules laiki beigsies, pienāks pastarā diena. Šīs dienas laiks mums ir apslēpts (Mt. 24:36), bet mums ir jābūt modriem. Tiesas diena pienāks pēkšņi kā zibens un negaidīti kā zaglis naktī (Mt. 24). Tādēļ ir svarīga mūsu attieksme pret kristietību: tai jābūt nopietnai, lai neizšķiestu to žēlastību, ko Dievs mums sniedz. Kad atskanēja sauciens: "Līgavainis ir klāt!", tad ģeķīgo jaunavu lukturos nebija eļļas (Mt. 25:1–13). Tā eļļa, kas viņām pietrūka, bija ticība. Ikvienam ir vajadzīga ticība, lai varētu ieiet debesu kāzās. "Remdenie" nebija ļāvuši Dieva Garam radīt un uzturēt viņu ticību (Jņ.atkl. 3:16). Tādēļ ģeķīgās jaunavas nebija sagatavojušās un palika aiz debesu valstības vārtiem.

Kristus tevi ir izpircis, lai tu piederētu Viņam. Viņš ir tevi atpestījis, lai tu varētu palikt pie Viņa un dzīvot ar Viņu Viņa valstībā. Jēzus vārds tev dod patiesu prieku, svētību un mūžīgo dzīvi. "Viņš sevi par mums nodevis, lai atpestītu mūs no visas netaisnības un šķīstītu sev par savas saimes ļaudīm, dedzīgiem labos darbos" (Tit. 2:14). Mēs varam būt pārliecināti, ka Pestītājs par mums domā un lūdz: "Tēvs, Es gribu, lai, kur Es esmu, pie manis ir arī tie, ko Tu Man esi devis, lai viņi

redzētu manu skaidrību, ko Tu man esi devis, tāpēc ka Tu mani esi mīlējis, pirms pasaule bija radīta.”

Par Svēto Garu un svētdarīšanu

Trešais artikuls

Es ticu uz Svēto Garu, vienu svētu, kristīgu draudzi, svēto biedrību, grēku piedošanu, miesas augšāmcelšanos un mūžīgu dzīvošanu. Āmen.

Kas tas ir?

Es ticu, ka es ar savu paša spēku un prātu nevaru uz Jēzu Kristu, savu Kungu, ticēt, nedz pie Viņa nākt, bet Svētais Gars ir mani ar Evaņģēliju aicinājis, ar savām dāvanām apgaismojis, pareizā ticībā darījis svētu un uzturējis, tāpat kā Viņš visu kristīgo draudzi virs zemes aicina, pulcina, apgaismo, dara svētu un pie Jēzus Kristus uztur vienīgā pareizā ticībā. Šajā kristīgajā draudzē Viņš man un visiem ticīgiem ik dienas visus grēkus bagātīgi piedod un pastarā dienā mani un visus mirušos uzmodinās un man līdz ar visiem Kristum ticīgajiem dos mūžīgo dzīvošanu. Tas tiešām tiesa.

Svētā Gara apliecināšana

Ikviens, kurš apliecinā Svēto Garu, pasludina, ka viņš grib piederēt Tam Kungam, jo Svētais Gars ir Dievs, gluži tāpat kā Tēvs un Dēls. Tādēļ Viņš dažreiz tiek saukts arī par Tēva Garu vai Kristus Garu. Svētais Gars eksistēja no paša iesākuma, un pasaules radīšanas stāstā mēs lasām, ka "Dieva Gars lidinājās pār ūdeņiem" (1. Moz. 1). Dieva Gars atver mūsu sirdis pestīšanai Kristū. Jēzus teica apustuļiem: "Bet Aizstāvis, Svētais Gars, ko Tēvs sūtījis manā vārdā, Tas jums visu mācīs un atgādinās jums visu, ko Es jums esmu sacījis" (Jņ. 14:26). Es ticu uz Svēto Garu – tas nozīmē, ka es ticu, ka Svētais Gars grib mani svētīt un pasargāt ticībā Kristum.

Dieva Gars dod ticību

Svētais Gars caur Svēto Rakstu vārdiem mūsu sirdīs iedez ticību. Tāpat arī Svētais Gars iedvesmoja Bībeles autorus un mācīja, kas viņiem ir jāraksta. Apustulis Pāvils raksta: "Tāpēc mēs arī pastāvīgi pateicamies Dievam, ka jūs, uzklausījuši mūsu sludinātos Dieva vārdus, tos esat uzņēmuši nevis kā cilvēku, bet kā Dieva vārdus, kas tie patiesībā ir, jo pats Dievs darbojas ar savu spēku jūsos, kas ticat" (1. Tes. 2:13). Palīgīdzekļus, ko Svētais Gars izmanto, lai pievērstu mūs ticībai, sauc par žēlastības līdzekļiem, un tie ir Dieva vārds, Kristība un Svētais Vakarēdiens. Tā kā līdz ar grēkā krišanu ir izkropļotas cilvēka garīgās spriešanas spējas, šie līdzekļi ir nepieciešami, lai uzturētu mūs ticībā.

Ar savu paša spēku vai saprātu mēs nespējam ne ticēt Jēzum, ne nākt pie Viņa. "Neviens nevar teikt: Kungs ir Jēzus, – kā vien Svētajā Garā" (1. Kor. 12:3). Mēs esam mantojuši iedzimto grēku – noslieci uz grēku un pretošanos Kristum. To cilvēku ticībai, kuri dzīvo tālu no Dieva, ceļā ir daudz šķēršļu. Evaņģēlijos mēs lasām par cilvēku neticību tam, ka Jēzus ir Mesija, kaut arī Viņš ar savu dzīvi un darbiem piepildīja visus pravietojumus par Mesiju Vecajā Derībā. Līdzīgi arī šodien cilvēki negrib pievērsties Kristum, lai gan apustuļi, kas bija kopā ar Viņu, skaidri apliecinā prieka vēsti par pestīšanu. Ļaudis bieži saka: "Es nevaru ticēt." Ja cilvēks neuzklausīs Dieva vārdu, viņš nekad neklūs ticīgs. Lai iegūtu ticību, mums jāizmanto tie līdzekļi, caur kuriem darbojas Svētais Gars.

Žēlastības kārtība

Svētā Gara darbību var atpazīt. Caur Dieva vārdu Gars darbojas tā, ka tie cilvēki, kuri ir attālinājušies no Dieva, kas jūtas apdraudēti, un arī tie, kuri jau ir iepazinuši savu Pestītāju, saņem garīgo barību, kas viņiem nepieciešama, lai pieaugtu mīlestībā. Par Gara darbības realitāti mēs varam lasīt Bībelē. Pieredzējis un nobriedis kristietis atpazīst žēlastības kārtību savā dzīvē. Svētais Gars aicina caur Evaņģēliju, apgaismo ar savām dāvanām, svēta un uztur pareizā ticībā. Pestīšanas kārtība vai ordo salutis runā par to, kā Svētais Gars palīdz mums ieraudzīt mūsu grēkus un pievērsties ticībai Kristum.

Žēlastības kārtība nav kāpnes, pa kurām cilvēks var pakāpties arvien augstāk. Šis jēdziens ir dvēselkopēju formulējums, kas raksturo Dieva Gara darbību. Svētā Gara darbība izpaužas arī sprediķī, ko mācītājs pielāgo klausītāju dažādajiem dvēseles stāvokļiem: neatgrieztajam, atmodinātajam un atgrieztajam. Dieva vārda sludinātājam jāzina, ko konkrēti Svētais Gars grib teikt tiem, kuri nedomā par savu pestīšanu, tiem, kas ir atmodināti un apzinās savu grēcīgumu, un arī tiem, kuri jau tic savam Pestītājam, bet kuru ticībai vajadzīgs stiprinājums. Ne vienmēr cilvēks var izšķirt žēlastības kārtības trīs fāzes. Jebkuram kristietim pirmām kārtām ir jāuzlūko Kristus, nevis savas iekšējās izjūtas. Žēlastības kārtība galvenokārt ir palīgs mācītājam, lai viņa dvēselkopšanas darbs – kā individuālais, tā arī no kanceles – būtu pareizi virzīts. Svarīgi ir apzināties, ka žēlastības kārtību nedrīkst arī uztvert kā uzspiestu klišeju. Svētais Gars darbojas visā tās kopumā, un ne vienmēr atsevišķās daļās, kas tiks aplūkotas vēlāk, ir skaidri nodalāmas. Katra fāze ikvienam cilvēkam var aizņemt ļoti dažādu laiku. Piemēram, aicinājums var būt ļoti ilgstošs un tikai vajadzīgajā brīdī kļūt par nopietnu atziņu, arī ilglaicīga atmoda bieži sastopama tad, ja cilvēku moka grēki, kurus viņš ilgu laiku neuzdrošinās atzīt.

Dieva Gars aicina

Neviens pats ne sevī nenonāk pie domām par pestīšanas nepieciešamību un mūžīgo dzīvi. Vajadzīga Svētā Gara iejaukšanās, lai cilvēks apzinātos savu bezcerīgo stāvokli un sāktu raudzīties pēc žēlsirdīgā Dieva. Svētais Gars aicina mūs caur Evaņģēlija vēsti par Jēzu. Viņš aicina mūs uz Dieva valstību. "Dievs jūs no paša sākuma izraudzījis pestīšanai Gara dzīves svētumā un patiesības ticībā, aicinādams jūs uz to ar mūsu sludināšanu, lai jūs iemantotu mūsu Kunga Jēzus Kristus godību" (2. Tes. 2:13-14). Viņš caur Kristu piedāvā cilvēkiem Dieva mīlestību. "Nāciet, jo tas ir sataisīts" (Lk. 14:17). Gars aizkustina cilvēka sirdi caur Dieva vārdu, un viņš jūt, cik labi būtu saņemt grēku piedošanu un dzīvot Jēzus valstībā. Svētā Gara aicinājums izklidē nevēlēšanos klausīties Dieva vārdu un lūgt, jo mēs tiecamies pēc Dieva vārda un lūgšanām, kad ieraugām mūsu attaisnošanu Kristū. Dieva Gara darbība mūsos turpinās, ja uzklausām Viņa pamudinājumus uzņemt Tā Kunga vārdu un pazemībā ļaujām tam mūs audzināt. Jēzus saka: "Tiešām, svētīgi ir tie, kas Dieva vārdu dzird un pasargā" (Lk. 11:28). Ja cilvēks uzgriež aicinājumam muguru un noniecina doto žēlastību, tad tā ir viņa paša vaina. Grēcīgais cilvēks savā spēkā nevar teikt Dievam "jā", taču viņš var izvēlēties sacīt "nē". "Tāpēc, kā Svētais Gars saka: šodien, ja dzirdēsiet Viņa balsi, neapcietiniet savas sirdis" (Ebr. 3:7-8). Kad Svētais Gars aicina, ir svarīgi sekot un meklēt Dieva vārda gaismu, pretējā gadījumā cilvēks paliek tikpat novērsies no Dieva un noslēgts pret Viņu kā agrāk.

Apgaismošana caur Bauslību

Tas, kas uzklausa Svētā Gara aicinājumu un uzņem Dieva vārdu, sāk apzināties gan savu grēcīgumu, gan iespēju saņemt piedošanu. Bauslības izraisītā grēkatziņa noved pie tā, ka cilvēka sirdsapziņā mostas atskārta par Dieva dusmām un grēku nožēla. Kad desmit Dieva baušļi izgaismo mūsu dvēseli, mēs saprotam, cik daudz kas mūsu dzīvē ir pretrunā ar Dieva gribu. "Es nebūtu pazinis grēka, ja nebūtu bijis Bauslības" (Rom. 7:7). Bauslība uzrāda ikvienu pārkāpumu, un mēs atklājam un iepazīstam paši sevi. Ja mēs uzmanīgi ielūkojamies baušļos, kas izskaidro mūsu dzīves normas, nākas atzīt, ka esam smagi grēkojuši gan pret Radītāju, gan līdzcilvēkiem un neesam pelnījuši neko vairāk kā mūžīgu sodu.

Kad mēs patiesi atzīstam savus grēkus? Tad, kad mēs godīgi tos atzīstam, esam noskumuši un vēlamies no tiem atbrīvoties. Mums jālūdz kopā ar ķēniņu Dāvidu: "Apžēlojies par mani, ak, Dievs, savā žēlastībā, izdzēs manus pārkāpumus savā lielajā apžēlošanā!" (Ps. 51:3). Dāvidu mocīja sirdsapziņas pārmetumi, un smaga grēku nasta nospieda viņa dvēseli, jo viņš bija grēkojis pret Dievu. Nelīdz, ja mēs mēģinām attaisnot savu grēku. Kamēr tas atrodas mūsu sirdī, tas sāp. Nevar iegūt mieru ar Dievu tik ilgi, kamēr neesam saņēmuši grēku piedošanu. "Uzmosties, kas guli, un celies augšā no miroņiem, tad atspīdēs tev Kristus" (Ef. 5:14).

Kad Dieva baušļi ir atmodinājuši snaudošo sirdsapziņu, mēs vairs nevaram dzīvot garīgā drošībā, mīlēt grēku un rast tajā prieku. Bauslība pazemo to, kurš ir augstās domās par sevi un kurš tic, ka ir pelnījis Dieva žēlastību. Kad cilvēks ierauga, cik niecīgi ir viņa labie darbi un ka viņš nav pelnījis saukties par Dieva bērnu, Bauslība palīdz atbrīvoties no paštaisības, tādējādi liekot cilvēkam atzīt, ka ir jāmeklē Tas, kurš nomiris viņa grēku izpiršanas dēļ. Bauslības izraisītā grēkatziņa palīdz cilvēkam atzīt Evaņģēlija nepieciešamību.

Apgaismošana caur Evaņģēliju

Kad Bauslība ir savu paveikusi, Svētais Gars turpina darboties caur Evaņģēliju. Prieka vēsts palīdz mūsu uzmanību vērst uz to, ka Jēzus piepildīja Dieva Bauslību un bija paklausīgs mūsu vietā, lai mēs tiktu attaisnoti. Evaņģēlijs ir labā vēsts, ka dvēseles ienaidnieks ir uzvarēts. Mieru ar Dievu var atrast ikviens, kurš pieņem žēlastību caur Jēzus uzvaru pār grēku, nāvi un velnu. Evaņģēlijs izskaidro, ka Dievs aiz savas žēlastības, žēlsirdības un mīlestības ļāva Kristum mirt par mūsu grēkiem, lai mums viss tiktu piedots. Jēzus sola neatstumt nevienu, kas nāk pie Viņa. Tikai tad, kad apustulis Pāvils ieraudzīja sevi kā pirmo starp visiem grēciniekiem, Kristus varēja viņu glābt (1. Tim. 1:15-16).

Ir tikai Viens, pie kura doties tiem, kas grib būt brīvi no grēku parāda: Jēzus no Nacaretas, Dieva Dēls (Jņ. 6:68). Dieva Gars apgaismo mūs, lai mēs saprastu, ka esam attaisnoti caur ticību Jēzum. Svētais Gars atbrīvo cilvēka gribu, lai viņš uzņemtu Dievu savā sirdī. Tikai un vienīgi Dieva vārds var dot mums ticību. "Tātad ticība nāk no sludināšanas un sludināšana – no Kristus pavēles" (Rom. 10:17). Apgaismošana caur Evaņģēliju nojauc šķēršļus, kas stāv ceļā cilvēka pestīšanai, piemēram, neticību un šaubas, vai tik liels grēcinieks kā viņš var tikt pestīts. Evaņģēlijs izskaidro, ka Jēzus žēlastības pietiek visiem. Šāds iedrošinājums palīdz arī šaubīgajam paļauties uz savu Pestītāju. Ticības sākums ir cerība uz Jēzus palīdzību un patiesa vēlēšanās atrast savu Pestītāju. Ticībai pieaugot, stiprāka kļūst arī pašāpziņa uz Jēzus žēlastību. Apgaismošana caur Bauslību un Evaņģēliju atmodina cilvēkus, lai varētu notikt patiesa atgriešana.

Atgriešana

Kad cilvēks nožēlo savus grēkus un ticībā nāk pie Kristus, notiek atgriešana. Cilvēka dzīve, kas atteikusies no grēka, sāk ritēt pareizajā virzienā. "Jo jūs maldījāties kā avis, bet tagad jūs esat atgriezti pie sava dvēseļu Gana un Sarga" (1. Pēt. 2:25). Notiek pārmaiņas dzīves vērtību sistēmā, un Jēzus kļūst par mūsu laika, izvēles un prioritāšu Kungu. Dieva Gars pastāvīgi pievērš cilvēkus patiesai kristietībai, un, kad Svētais Gars modina ticību, notiek attaisnošana un atdzimšana.

Attaisnošana

Apustulis Pāvils saka: "Kam darbu nav, bet, kas tic Tam, kas bezdievīgo taisno, tam viņa ticība tiek pielīdzināta par taisnību. Tāpēc arī Dāvids teic svētīgu tādu cilvēku, kam Dievs piešķir taisnību neatkarīgi no darbiem: svētīgi tie, kam pārkāpumi piedoti un grēki aplāti" (Rom. 4:5-7). Dievs piedod cilvēkam visus grēkus Kristus dēļ un aiz nepelnītas žēlastības pieņem viņu par savu bērnu. Vienlaicīgi ar ticības iedegšanos Dievs pasludina cilvēkam attaisnojošu spriedumu (Rom. 8:1). "Jūs jau visi, ticēdami uz Jēzu Kristu, esat Dieva bērni" (Gal. 3:26). Caur attaisnošanu mēs mācāmies iepazīt Tā Kunga labestību, jo Viņš ir atvēris ceļu uz pestīšanu un mūžīgo dzīvību. "Kur ir tāds Dievs, kā Tu esi, kas piedod grēkus un neatmaksā savas tautas atlikušajiem viņu noziegumus, kas mūžīgi netur dusmas? Jo Tev patīk žēlastība. Viņš atnāks pie mums atkal atpakaļ, Viņš apžēlosies par mums; mūsu vainas Viņš griezīs atkal par labu. Visus mūsu grēku darbus Tu liec iemest jūras dziļumos" (Mih. 7:18-19). Attaisnošana ir žēlastības spriedums, ar kuru mūsu Debesu Tēvs pasludina katru ticīgo par brīvu no grēka un attaisno viņu Jēzus Kristus dēļ.

Kā es varu zināt, vai mana ticība ir patiesa? Ja tu uzņem Dieva vārdu kā patiesību un no sirds ceri uz Jēzu, savu Pestītāju, tad tev ir patiesa ticība. Kā es varu zināt, ka esmu attaisnots? Ja paļaujies vairāk uz Bībeles apsolījumiem nekā uz savām sajūtām, jo vienīgi apsolījumiem ir nozīme Dieva acīs, nevis tam, ko mēs domājam vai jūtam. Vēlāk tu vari būt pateicīgs Tam Kungam par mieru, ko Viņš tev dod. Kad Dievs ir piedēvis mūsu grēkus, mēs iegūstam mierīgu sirdsapziņu. Grēks, kas ir piedots, ir arī aizmirsts un izdzēsts. "Tad nu mums, ticībā taisnotiem, ir miers ar Dievu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu" (Rom. 5:1).

Atdzimšana

Kas ir atdzimšana? Atdzimšana notika Kristībā, kad mēs saņēmām Svēto Garu. Mēs ieguvām jaunu dzīvi kā Dieva bērni. Mūsu Debesu Tēvs nepamet savus bērnus, bet daudzi, kas vēlāk novēršas no Tā Kunga, sarūgtina un aizdzen Svēto Garu. Dažus reizēm aizsniedz Dieva vārds, un tad viņu Kristības žēlastība atjaunojas. Tie, kas atkal nāk pie ticības, var atgriezties atpakaļ pie Kristus tajā jaunajā dzīvē, ko saņēma Kristībā. "Novelciet veco cilvēku un viņa darbus. Un apģērbiet jauno cilvēku, kas tiek atjaunots atziņā pēc viņa Radītāja tēla" (Kol. 3:9-10). Kad

Svētais Gars pievērš cilvēku Kristum, viņš piedzimst no jauna, kļūst jauns un iemanto jaunu pasaules redzējumu. "Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns. Bet tas viss nāk no Dieva, kas mūs ir salīdzinājis ar sevi caur Kristu un mums devis salīdzināšanas kalpošanu" (2. Kor. 5:17-18). Jaunā cilvēka pasaules redzējums izpaužas kā bērna pilnīgā uzticēšanās savam labajam Debesu Tēvam. Atdzimšanā pie mums nāk Svētais Gars, dzīvo mūsu sirdī un dod mums bērna sirdi – Kristus sirdi. Kad iedegas ticība, mūsu dvēselē notiek izmaiņas. Tas, kas ir piedzīvojis Dieva mīlestību, grib dot to tālāk, rūpējoties par savu tuvāko. Tā Svētais Gars svēta cilvēku.

Svētdarišana

Vispirms rodas ticība Kristum, tai seko ticības augļi. Kad esam iemācījušies pazīt Dieva stingrību un žēlsirdību, mēs varam Viņam ticēt. Kad saprotam, ka Debesu Tēvs vēl mums vislabāko gan miesai, gan dvēselei, iedegas mīlestība pret Viņu, un mēs aiz pateicības vēlamies darīt Viņa gribu. Cilvēka svētums nav viņa paša ieguvums, bet gan Tā Kunga bezgalīgajās mīlestības pret viņu sekas. Jo biežāk tu sastopi Pestītāju [Viņa] vārdā, jo līdzīgāks Viņam tu kļūsti. Svētdarišana ir Svētā Gara darba augļi tavā dvēselē. Ar mīlestību un nepelnītu žēlastību Viņš veido Jēzus sekotāju personības. Gars dod indivīdam dzīvi Kristū un dara viņu par jaunu cilvēku ar jaunām jūtām, jaunu gribu un spēku pildīt Dieva nodomu. "Līdz ar Kristu es esmu krustā sists, bet nu nedzīvoju es, bet mani dzīvo Kristus; bet, cik es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani ir mīlējis un nodevies par mani" (Gal. 2: 20).

Svētdarišanas priekšnoteikums ir mūsu dzīve, ko dzīvojam kā Dieva bērni, ciešā sadraudzībā ar To Kungu, caur žēlastības līdzekļiem un lūgšanām. "Bet, ka jūs esat bērni, to ir Dievs apliecinājis, sūtīdams sava Dēla Garu jūsu sirdīs, kas sauc: Aba, Tēvs!" (Gal. 4:6). Jēzus klātbūtnes radītā drošības izjūta izraisa mūsos vēlmi Viņam kalpot. Ja kāds ir saņēmis lielu dāvanu, viņā rodas vēlēšanās dot kaut ko atpakaļ. Pateicība Radītājam dara kristiešus par labprātīgiem un pateicīgiem savas naudas un laika ziedotājiem, kalpojot Dieva valstībai. Nepietiek, ja cilvēks ir reiz pievērsies Dievam. Ik dienas ir atkārtoti jāatgriežas. Tam, kurš grib būt māceklis, ik dienas no jauna ir jāatgriežas pie sava Mācītāja. Vecais cilvēks mūsos jānonāvē katru dienu, jo iedzimtais grēks pastāv visu mūsu dzīvi. Bieži nākt pie Jēzus – tas ir priekšnosacījums izaugsmei mīlestībā un svētumā. Ļaujot Viņa asinīm mūs šķīstīt, mēs iegūstam prieku dzīvot tīru dzīvi.

Dzīva vai mirusi ticība

Jēzus māceklim ir jābūt tikpat paklausīgam Debesu Tēvam, cik paklausīgs bija Kristus. "No tā mēs noprotam, ka esam Viņu atzinuši, ja turam Viņa baušļus. Kas saka: es esmu Viņu atzinis, bet netur Viņa baušļus, ir melis, un viņā nav patiesības. Bet, kas Viņa vārdus tur, tanī patiesi Dieva mīlestība ir kļuvusi pilnīga. No tā mēs noprotam, ka esam Viņā. Kas teicas paliekam Viņā, tam pienākas arī pašam tā dzīvot, kā Viņš ir dzīvojis" (1. Jņ. 2:3-6).

Kristietis grēko, bet ne ar nolūku. "Ikviens, kas ir no Dieva dzimis, nedara grēku, jo Viņa sēkla paliek viņā un tas nevar grēkot, jo viņš ir no Dieva dzimis. No tā var pazīt Dieva bērnus un velna bērnus; katrs, kas nedara taisnību, nav no Dieva, arī tas ne, kas nemīl savu brāli" (1. Jņ. 3:9-10). Dzīva ticība nes augļus mīlestībā pret Dievu un savu tuvāko. Kā var atpazīt mirušu ticību? Mirusi ticība nomierina sevi ar Dieva žēlastības apsolījumu, lai gan cilvēkam nav nekāda nolūka laboties. Šāds Dieva žēlastības "zaglis" izsauc pār sevi Dieva dusmas. Kļūdities aiz nezināšanas ir viena lieta, bet, ja cilvēks apzināti rīkojas pret Rakstu vārdiem, viņa ticība ir mirusi. Mirusi ticība būtībā ir pilnīgs ticības trūkums, šāda "ticība" ir vienīgi viedoklis. Liekulim nav sadraudzības ar Dievu, viņš vienkārši kopē ticīgā uzvedību un runasveidu. Mirusi ticība var izpausties arī tādējādi, ka cilvēks jautā ticību Dieva eksistencei ar glābjošo ticību. Apustulis Jēkabs kritizē šādu vienpusīgu ticību: "Tu tici, ka ir viens Dievs, tu dari labi; arī ļaunie gari tic un dreb. Bet vai tu gribi zināt, tukšais cilvēks, ka ticība bez darbiem ir nedzīva?" (Jēk. 2: 19-20).

Tāpat cilvēks netiek glābts tikai tāpēc, ka viņš tic Dieva eksistencei. Un tomēr daži iedomājas, ka viņi nokļūs debesīs tādēļ, ka dažu labu reizi saklausījuši Dieva aicinājuma žēlastības balsi vai arī uzauguši kristīgā ģimenē. Nevienam nevar tikt attaisnots uz cita ticības rēķina. Ikvienam pašam jānonāk pie patiesas ticības Mesijam.

Pastāvēt ticībā

Kad cilvēks atgriežas, notiek liels brīnums, taču tikpat liels brīnums ir tas, ka Dieva Gars saglabā kristieša ticību Jēzum Kristum. Svētais Gars turpina aicināt kristieti uz dievkalpojumu, rīta un vakara lūgšanu. Caur Dieva vārdu Gars apgaismo mācekli un palīdz viņam ik dienas no jauna meklēt un saņemt piedošanu par saviem grēkiem. "Kas Dieva spēkā tiek pasargāti ticībā pestīšanai, kas ir sagatavota, lai atklātos pēdējā laikā" (1. Pēt. 1:5). Ja Dieva bērni pastāvīgi dzīvo Jēzus žēlastībā, tie saņem lielu spēku augšanai svētā dzīvē. "Bet visas žēlastības Dievs, kas jūs Kristū ir aicinājis savā mūžīgajā godībā, Tas jūs pēc īsām ciešanām pats sagatavos, stiprinās, spēcīnās, darīs pastāvīgus" (1. Pēt. 5:10).

Kas jādara ikvienam kristietim, lai viņš pastāvētu ticībā? Galvenais ir cieši turēties pie Rakstu vārdiem. "Ja jūs paliekat manos vārdos, jūs patiesi esat mani mācekļi, un jūs atzīsiet patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus" (Jņ. 8:31-32). Lai grēks neieimidzinātu mūsu sirdsapziņu, ir jābūt modriem. Apustulis Pēteris brīdina: "Esiet skaidrā prātā, esiet modrīgi! Jūsu pretinieks velns staigā apkārt, kā lauva rūkdams, un meklē, ko tas varētu aprīt" (1. Pēt. 5:8). Arī Jēzus saka: "Esiet modrīgi un lūdziet Dievu, ka jūs neiekrītat kārdināšanā, gars gan ir labprātīgs, bet miesa ir vāja" (Mt. 26:41). Visefektīvākais ierocis cīņā pret kārdināšanu ir lūgšana. Lūdzot Dievam palīdzību pret ļaunā kārdinājumiem, tu uzvari, kaut arī dažreiz šī uzvara nav tūlītēja. Kristietis nevar pastāvēt, ja viņš ir slinks cīņā pats pret savu miesu. Iet pa šauru ceļu ir grūti. Nākas atstāt platā ceļa priekšrocības un ciest par savu ticību, kad pret mums izturas slikti vai netaisni, toties ticīgā balva tādēļ kļūst vēl lielāka. Kad kristietis nes savu krustu, viņš kļūst līdzīgāks Pestītājam pazemībā un pacietībā. "Tad Jēzus sacīja uz saviem mācekļiem: "Ja kas grib man sekot, tam būs sevi aizliegt, ņemt savu krustu un sekot man" (Mt. 16:24). Garīgā cīņa ir kristīgas dzīves priekšnosacījums, jo mēs dzīvojam pasaulē, kas ir nodevusi Dievu un Viņa vārdu. "Cīnies labo ticības cīņu, satver mūžīgo dzīvību, uz ko tu esi aicināts, pats apliecinādams labo liecību daudzu liecinieku priekšā" (1.Tim. 6:12).

Svētā Gara darbs caur baznīcu

Pasaulei tiek dāvāta glābšana caur Dieva vienpiedzimušo Dēlu. Tādēļ Jēzus ir devis uzdevumu saviem sekotājiem, baznīcai, darīt par mācekļiem visas tautas un vest tās pie mūžīgās dzīves avota, kuru Viņš pats ir iedibinājis. Svētais Gars darbojas kristiešos šeit, uz zemes, caur [Dieva] vārdu, Kristību un Svēto Vakarēdienu. Baznīca ir tur, kur vārds tiek pasludināts skaidri un pareizi un sakramenti tiek pārvaldīti saskaņā ar Kristus pavēli. Kur sprediķis un sakramenti netiek pārvaldīti, ticot Bībeles Dieva vārdam, tur nav Dieva baznīca, bet gan sātana sinagoga. (Jņ.atkl. 2:9; 3:9). Kristus patiesā baznīca ir viena, svēta un vispārēja.

Baznīca ir viena

Baznīca un misija ir cieši saistītas. Kad misija sasniedz jaunas vietas un cilvēki nāk pie ticības, veidojas draudze. Draudze nav vienkārši līdzīgi domājošu cilvēku apvienība. Draudze ir Jēzus mācekļi vai Dieva ģimene. Tā veidojusies ne tikai pēc cilvēku lēmuma apvienoties, bet gan galvenokārt tādēļ, ka Svētais Gars cilvēku sirdīs ir radījis ticību. Ticīgie pulcējas ap vārdu un sakramentiem, atbalsta, uzmundrina viens otru kā brāļi un māsas, kuriem ir viens Tēvs. Draudzes organizēšanās ir sadraudzības ārējā, praktiskā izpausme, taču ir jāzina, kas Jaunās Derības kontekstā ir patiesā Kristus draudze. Baznīca kā organizācija kalpo draudzei, kas pielūdz Dievu. Bez ticīgajiem organizācija ar tās celtnēm ir tikai tukša čaula.

Šajā ārējā baznīcā ir gan ticīgie, gan neticīgie, taču Dievs grib, lai arī neticīgie dzirdētu Dieva vārdu un pievērstos Kristum. No attieksmes pret Dieva vārdu ir atkarīgs mūsu liktenis mūžībā. Īstā Kristus baznīca sastāv no patiesi atgrieztajiem kristiešiem. Tādēļ mēs nevaram būt droši, kurš pieder pie baznīcas ar lielo "B". Atsevišķu dvēseļu tiesa ir jāatstāj Dieva ziņā, bet vienlaicīgi mums jāizvairās no maldu mācības un bezdievīgas dzīves. Pie ārējās baznīcas pieder visi tie, kas piedalās dievkalpojumā. Šajā baznīcā atrodas iekšējā baznīca, bet ne visi, kas pieder ārējai baznīcai, automātiski ir arī Kristus patiesās baznīcas daļa. Lutera savā darbā "Par konciliem un baznīcu" raksta, ka tie, kas ir draudzē, bet neapmeklē dievkalpojumus, nav uzskatāmi pat par ārējās baznīcas locekļiem.

Kaut arī eksistē daudzas dažādas konfesijas, Kristus baznīca ir viena. Svarīga Kristus baznīcas pazīme ir Dieva vārds, Kristība un Svētais Vakarēdiens, jo tur darbojas Svētais Gars. Jēzus Kristus ir dibinājis tikai vienu baznīcu, tādēļ konfesijām mūsdienās ir tikai pakārtota nozīme. Tas nenozīmē, ka mācība nav svarīga, bet mums jāsaprot, ka Dieva acīs nav

atšķirības starp konfesiju nosaukumiem. Sašķeltā kristietība ir slikta liecība. No šķelšanās var izvairīties, ja meklē vienotību, balstoties uz Rakstiem. Lutērs cīnījās par to, lai Romas katoļu baznīca atgrieztos pie Dieva vārda. Reformators jūta aicinājumu sludināt Dieva vārdu baznīcā, pie kuras pats piederēja (1. Kor. 7:17-24). Tādēļ viņš neatstāja to, līdz pāvests izslēdza no baznīcas viņu un evaņģēlisko mācību. Līdzīgi izdzina no sinagogām apustuļus, kad viņi apliecināja Evaņģēliju. No tā mēs secinām, ka ārējā vienotība nestāv pāri patiesībai, jo Dieva vārdam nav robežu.

Ja reliģiska organizācija vairs nevēlas uz klausīt atklāsmes vārdus, tā bieži vien izden Jēzus mācekļus, un Kristus baznīca tad turpina dzīvot tajā mazajā pulciņā, kas grib sekot vārdam tā, kā tas ir rakstīts. Šis izdzītais pulciņš var pieaugt Svētā Gara spēkā, lai izpildītu Dieva misiju pasaulē.

Vai kristieši var būt konfesijās, kuras māca maldu mācības un neatzīst Rakstu autoritāti? Jā, arī šādās konfesijās var būt cilvēki, kas caur Bībeli ir nonākuši pie patiesas ticības Kristum un ko nav skāruši viņu baznīcas maldi. Vai tādēļ ir vienalga, kādai baznīcai piederēt? Nē, cilvēkam ir vieglāk nomaldīties un atkrist no ticības tur, kur sludinātāji nemāca saskaņā ar Dieva vārdu. Vēstures gaitā maldu mācības ir iekļuvušas baznīcā un nodarījušas daudz ļauna. Pat tad, ja mums ne vienmēr izdodas novērst ļaunā iespiešanos baznīcā, Kristum ticīgo uzdevums vienmēr ir liecināt patiesību.

Patiesa kristīga vienotība nekad nebūs sasniegta, ja cilvēki neizpauž savu pārliecību. Šādam ekumenismam, kad cilvēki izliekas, ka viņi ir vienotāki, nekā tas ir patiesībā, var redzēt cauri. Augsburgas ticības apliecības septītajā artikulā mēs apliecinām, ka vienotībai ir nepieciešama tīra un patiesa mācība, bet ārējai tradīcijai un dievkalpojuma kārtībai ne visur jābūt vienādi.

Vai ir iespējama sadraudzība ar tiem, kuri turas tikai pie nedaudziem maldīgiem uzskatiem? Teoloģija ar maldu mācību līdzinās smagi slimam cilvēkam. Cik daudzām ķermeņa daļām jābūt bojātām, lai tas tiktu uzskatīts par mirušu? Ja lipīga slimība netiek ārstēta, tā drīz izplatās pa visu ķermeni. Lielākais mīlestības darbs ir operēt slimo ķermeņa daļu – izlabot maldīgo mācības punktu. Kristīgā mācība ir viens vesels. To varētu arī salīdzināt ar ratu un spieķiem. Cik daudz spieķu drīkst izņemt, lai ritenis turpinātu funkcionēt? Bet spieķi ir vienoti tieši tāpēc, ka tie ir spieķi. Ja tie nav savienoti ar rata rumbu, tie nav nekam derīgi. Nav jēgas, ja tie guļ kaudzē, tiem ir jāsatiekas vienā un tai pašā centrā, kas ir vārds. Patiesa kristīga sadraudzība eksistē ap Jēzu, un baznīca ir celta uz Bībeles pamatiem. Ja mēs turamies pie tās, tad tuvināties viens otram. Apustulis Pāvils saka: "Nams, uzcelts uz apustuļu un praviešu pamata, kura stūra akmens ir Kristus Jēzus. Viņā visa celtne, kopā salaista, aug par svētu templi Tam Kungam. Un Viņā arī jūs līdzīgi tiek uzcelti par Dieva mājokli Garā" (Ef. 2:20-22). Bet mums visiem jābūt modriem par mūsu pašu miesu, kas labprāt grib izcelt sevi un atrast kļūdas citos, bieži vien pat patiesi ticīgajos. Pazemība un lūgšana pasargā mūs no velna kārdinājuma pašiem atgriezt sevi no dzīvības zara pie Kristus koka – vienīgās baznīcas. "Cenzdamies uzturēt Gara vienību ar miera saiti: viena miesa, viens Gars – jo vienai cerībai jūs savā aicinājumā esat aicināti –, viens Kungs, viena ticība, viena Kristība; viens visu Dievs un Tēvs, kas pār visiem, ar visiem un iekš visiem" (Ef. 4: 3-6).

Kristus Baznīcas misija

Kristus baznīcas pamatzdevums ir misija, jo Dievs grib "lai visi cilvēki tiek izglābti un nāk pie patiesības atziņas" (1. Tim. 2:4). Ir tikai viens vidutājs starp Dievu un cilvēkiem, tādēļ lielākais mīlestības darbs, ko varam veikt, ir parādīt citiem Viņu, kas ir ceļš, patiesība un dzīvība. Jēzus mums ir pavēlējis: "Eita pa visu pasauli un pasludiniet Evaņģēliju visai radībai" (Mk. 16:15). Mateja evaņģēlija 28. nodaļā, kurā mēs saņemam misijas uzdevumu, varam lasīt, ka Kristus klātbūtne baznīcā uzliek mums pienākumu nest citiem ļaudīm prieka vēsti par mūžīgo dzīvību Viņā. "Eita un darait par mācekļiem visas tautas.. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam." Evaņģelizācija saņem spēku no Svētā Gara, kas aicina cilvēkus un modina viņos ticību. Kristiešiem, kas iepazīnuši savu Pestītāju, rūp arī citu cilvēku pestīšana. Dieva Gars iededzina misijas uguni mūsu sirdīs, un mums ir jālūdz, lai Tas Kungs dotu mums iespēju liecināt cilvēkiem, kurus satiekam ik dienas, par to cerību, kas nekad nepievil.

Baznīca ir visā pasaulē

Pastāvīgas misijas rezultātā baznīca izplatās visā pasaulē gan pie kristītiem un vēlāk atkritušiem cilvēkiem, gan pie pagāniem. Tai jābūt visur un starp visdažādākajiem cilvēkiem. "Jo arī mēs visi esam vienā Garā kristīti par vienu miesu, gan jūdi, gan grieķi, gan vergi, gan brīvie; un mēs visi esam dzirdināti ar vienu Garu. Jo arī miesa nesastāv no viena, bet no daudziem locekļiem" (1. Kor. 12:13-14). Kur ir Kristus baznīca? Tā atrodas visur, kur Dieva vārds tiek pasludināts tīri un skaidri un kur svētie sakramenti tiek pārvaldīti saskaņā ar Kristus vārdiem un iedibinājumu. Kur atrodas žēlastības līdzekļi, tur darbojas arī Svētais Gars, kas dod mums ticību. Kristus baznīca nav cilvēku veidota organizācija, bet gan Svētā Gara darbs caur sludināšanu. Jēzus saka: "Jo, kur divi vai trīs sapulcējušies manā vārdā, tur Es esmu viņu vidū" (Mt. 18:20).

Kalpošana baznīcā

Pāvils raksta: "Bet kā lai piesauc, kam nav ticējuši? Un kā lai tic tam, par ko nav dzirdējuši? Bet kā lai dzird, kad nav, kas sludina? Un kā lai sludina, kad nav sūtīti?" (Rom. 10:14-15). "Lai mēs šo ticību iegūtu, ir iedibināts garīgais amats Evaņģēlija mācīšanai un sakramentu izdalīšanai" (Augsburgas tic.apl., V)#. Kristus ir iestādījis Evaņģēlija sludinātāja amatu, ko sauc arī par garīgo amatu. Kalpošanas amats aizsākās tad, kad Kristus izraudzīja divpadsmit vīrus par apustuļiem. Jēzus sacīja: "Kā Tēvs mani sūtījis, tā Es jūs sūtu" (Jņ. 20:21). Apustuļu vairs nav, bet Dieva atklāsme ir saglabājusī viņu vārdus un autoritatīvo mācību Jaunajā Derībā. Apustuliskais amats jau no paša sākuma rada turpinājumu, kad apustuļi nozīmēja pirmo draudžu vadītājus. "Viņš arī devis citus par apustuļiem, citus par praviešiem, citus par evaņģēlistiem, citus par ganiem un mācītājiem" (Ef. 4:11). Kad Tits apmeklēja Krētu, viņš saņēma no Pāvila pavēli katrā pilsētā iecelt bīskapus un mācītājus. Svētais Gars caur apustuļi saka: "Tādēļ es tevi atstāju Krētā, lai tu nokārtotu to, kas vēl atlika, un katrā pilsētā ieceltu prezbiterus, tā kā es tev liku darīt. Tiem jābūt nevainojamiem vienas sievas vīriem, kam bērni ticīgi, nevis palaidņi vai nepaklausīgi" (Tit. 1: 5-6). Katrai kristīgai baznīcai vajadzīgs viens gans, kurš saglabā tās vienību un ved to pareizajā virzienā. Svētais Gars aicina piemērotus vīrus būt par draudžu vadītājiem, piesaistot baznīcas uzmanību iespējamiem mācītāja amata kandidātiem un iededzot šajos cilvēkos ilgas sludināt Dieva vārdu un ganīt dvēseles.

Kad lasām pastorālās vēstules Timotejam un Titam, saprotam, cik ārkārtīgi svarīgi apustuļiem bija nodot nākamajām paaudzēm pareizu un neizmainītu mācību. Stingrās prasības, kādas Bībele izvirza draudžu ganiem, ir pamatotas rūpēs par dvēseļu mūžīgo dzīvību. Apustulis Jēkabs raksta: "Netopiet, mani brāļi, daudzi par mācītājiem, zinādami, ka mēs nāksim grūtākā tiesā" (Jēk. 3:1). Nedrīkst uzticēt šādu milzīgu atbildību jaunatgrieztajam, tā kā viņam reiz būs jādod norēķins par citu cilvēku dvēselēm.

Sievietes Dievs grib pasargāt no pienākuma nest mācītāja amata smagumu un atbildību. Mācības krišana tajās baznīcās, kuras sāk ordinēt sievietes, pierāda, ka tas, kas sāk sagrozīt Kristus iedibināto kārtību, drīz vien izkropļo arī Viņa vēsti. Jēzus sūtnis apustulis Pāvils skaidri un gaiši saka: "Taču mācīt es sievai nepieļauju" (1.Tim. 2:12). Timoteja vēstules konteksts mums ļauj saprast, ka aizliegums mācīt attiecas uz mācītāja amatu. Bet tas, protams, neattiecas uz svētdienas skolas skolotājām (2. Tim. 1:5; 3:15). Pirmā vēstule korintiešiem (1. Kor. 14:33–38) pauž līdzīgu aizliegumu sievietēm sludināt dievkalpojumā, bet ar paskaidrojumu: "Kas sevi tur par pravieti vai gara cilvēku, tam jāatzīst, ka tas, ko es jums rakstu, ir Tā Kunga pavēle" (sal. arī Jņ.atkl. 2:20; 22:18). Apustulis tāpat uzskata šo aizliegumu par tik svarīgu, ka izmanto atslēgu varu pret ikvienu, kas neatzīst Tā Kunga kārtību. Aizliegumu sievietēm bez Dieva atļaujas Rakstos uzņemt mācītāja amatu daudzi mēģina atcelt, sakot, ka "Tā Kunga vēsts" ir dota situācijā, kad apustuļi vēl nepazīna sievietes mācītājas, bet viņi aizmirst, ka pasaulē, kas bija ap senbaznīcu, bija gan priesterienes, gan sievietes – gnostiķu apvienību vadītājas.

Vīrietis un sieviete ir radīti, lai viens otru papildinātu. Kad Pāvils raksta, ka vienīgi vīrieši ir aicināti sludinātāja amatā, viņš atsaucas uz Dieva radīšanas kārtību. Mārtiņš Luters darbā "Par konsilium un baznīcu" ir pret sieviešu vadību, balstoties uz to, ka Raksti visur to aizliedz un ka tas ir pretrunā ar radīšanas kārtību. Hermanis Zase grāmatā "Corpus Christi" raksta: "Kam bija uzticēta publiskā Evaņģēlija sludināšana un Sakramentu pārvaldīšana? Tas Kungs šim nolūkam ir iedibinājis mācītāja amatu, vienlaikus nenoniecinojot visu ticīgo vispārējās priesteriskās tiesības un pienākumus ..Baznīca kopš seniem laikiem ir atradusi Jaunajā Derībā

mācību, ka mācītāja kalpošanu var veikt tikai vīrietis, nononiecinošs sieviešu dažādo kalpošanu baznīcā.”

Sievietes baznīcā ir vajadzīgas! Starp Jēzus mācekļiem arī bija grupa sieviešu, kurām bija liela nozīme senbaznīcas darbā. Bet Tas Kungs viņām ir devis citus uzdevumus. Viens no ekseģētiski vajākajiem argumentiem par labu sievietes mācītājas amatam ir tas, ka pirmās Lieldienu liecinieces bija sievietes. Tie, kas izmanto šo argumentu, neredz atšķirību starp visu ticīgo garīgo priesterību un publisko kalpošanas amatu. Katrs kristietis ir aicināts liecināt par Augšāmcelto, bet tas ir pavisam kas cits nekā būt draudzes ganam. Līdzīgā veidā maldū mācītāji mēģina izraut no konteksta arī citas Rakstu vietas. Piemēram, patvaļīgi tiek tulkota Vēstule galatiešiem: “Tur nav ne jūda, ne grieķa, nav ne kalpa, nedz svabadā, tur nav ne vīra, nedz sievas, jo jūs visi esat viens Kristū Jēzū” (Gal. 3:28). Šis teksts skaidro, ka visiem ir tiesības kļūt par Dieva bērniem, bet nevis norāda, kuri var saņemt aicinājumu kļūt par draudzes mācītājiem.

Kā ar mīlestību palīdzēt tām sievietēm, kas sajaukušas aicinājumu kļūt par kristietiem ar aicinājumu mācītāja amatā? Kad cilvēki ir pret sieviešu ordināciju mācītāja amatā kā pret kaut ko tādu, kas ir pretrunā ar Jaunās Derības kārtību, viņi dažkārt tiek pārprasti, kaut arī viņus vadītu patiesas rūpes par šo sieviešu mūžīgo dzīvību. Kad cilvēks apzināti pretojas Dieva gribai, tas noved pie liktenīgām sekām. Dažas sievietes to ir sapratušas un atstājušas mācītāja amatu. Tādēļ ir svarīgi neievest nevienu maldos un nepiedalīties dievkalpojumā, ko vada sieviete mācītāja. Cilvēkiem, kas pieļāvuši kļūdas, nepieciešamas aizlūgšanas un daudz mīlestības. Kristietim jābūt pacietīgam. Viņa liecība nedrīkst būt divdomīga, bet tās pamatā jābūt mīlestībai. Galīgais lēmums pieder Kristum.

Daudzas nelaiņas, kas šķēļ un posta baznīcu, ir izskaidrojamas ar to, ka cilvēki sagroza Rakstu vārdu, tādējādi nostājoties pret Rakstu Autoru, baznīcas Kungu. Tas gluži dabiski noved pie tā, ka kalpošanas amata būtība tiek izkropļota, jo tai tiek dots cits skaidrojums un tā tiek padarīta par ko citu, nevis gana amatu. Cik daudzi mācītāji, kas sākuši iziet uz kompromisu ar Dieva vārdu, ir gatavi mirt par savām avīm, lai tās aizsargātu pret čūskas kārdinājumu: “Vai tad tiešām Dievs ir teicis?” Kā tas, kas pats darbojas pret Dieva vēsti, spēs pievērst citus Dieva likumam un ticībai Kristum? Bet Dieva vārds ir patiesība, tādēļ tas mums var palīdzēt pret maldū garu. Dieva vārda kalpi saņem spēku un palīdzību būt uzticīgiem no sava Kunga, kad tie vērsas pie Viņa lūgšanās. Svētais Gars darbojas caur tiem, kurus Viņš pats ir aicinājis un izraudzījis.

Baznīca ir vispārēja

Kristus baznīca ir cēlusies no paša Pestītāja. Visas dāvanas mēs saņemam caur savu draudzi. Tas, ka baznīca ir vispārēja, nozīmē, ka tā ir katoliska, ja izmantojam vārdu no grieķu teksta oriģināla. Šo vārdu nedrīkst jaukt ar jēdzienu “Romas katoļu baznīca”. Vārdam “katolisks” ir ļoti dziļa nozīme, un tas apzīmē Gara darbību visu kristiešu apvienošanai. Baznīca tiek saukta par mūsu māti, un tas ir tās katolisma dēļ, jo tā saista un apvieno visus kristiešus vienā ģimenē.

Viens no baznīcas tēviem, Kirils no Jeruzalemes, savā katehismā raksta: “Baznīca tiek saukta par katolisku tāpēc, ka tā ir izplatīta pa visu zemi, no vienas pasaules malas līdz otrai, un tāpēc, ka tā ir visaptveroša un nepārtraukti sludina visu to mācību, ko cilvēkiem ir nepieciešams zināt, un vēl tāpēc, ka tā audzina visus cilvēkus, valdniekus un padotos, mācītos un neizglītos, patiesi bīties Dievu, un beidzot tāpēc, ka tai ir zāles un izdziedināšana no visa veida miesas un dvēseles grēkiem, tāpat tai ir visa veida tikumi, lai kā arī tos nesauktu, vārdos vai darbos, un visa veida garīgas dāvanas.”

Tātad, ja mēs Ticības apliecībā apliecinām, ka baznīca aptver visu pasauli, tad Bībeles pareizā izpratnē tas nozīmē, ka tai pieder glābjošā patiesība, ka tai jābūt par māti visām pasaules tautām un ka baznīcas sūtītā žēlastība ir pietiekama, lai cilvēki iegūtu mieru ar Dievu, turklāt Svētais Gars dod kristiešiem dāvanas, kas kalpo viņu un citu celšmei. Tas nozīmē, ka patiesā katoliskā baznīcā neizturas nevērīgi pret Tā Kunga dotajiem žēlastības līdzekļiem un dāvanām: Dieva vārdu, Kristību, Svēto Vakarēdienu, atslēgu varu, liturģiju, diakoniju un martīriju. Vārdā “katolisks” ir ietverts arī viss Dieva plāns cilvēces glābšanai.

Daļai sektu trūkst svarīgu katolisma pazīmju, piemēram, tās noliedz sakramentu īstumu vai attiecas pret tiem nevērīgi.

Tāpat jēdziens "katolisks" nozīmē, ka baznīca aptver visus laikus. Vienmēr tās centrā ir Jēzus Kristus un ticība Viņam. Pirms Viņa piedzimšanas uz zemes cilvēki tika attaisnoti ticībā apsoliņumam par Mesiju. Kad Viņš ieradās šajā pasaulē, viņi tiek glābti, ja tic, ka Jēzus ir Kristus. Tādēļ baznīcu neietekmē laika gars. Viss, kas vajadzīgs, mums jau ir mūsu Pestītājā. Tādēļ baznīca ir aicināta "turpināt cīņu par to ticību, kas svētiem reiz uzticēta" (Jūd. 3). "Katolisks" nenozīmē, ka cilvēki pēc vairākuma lēmuma vai kādas augsti stāvošas amatpersonas izteikuma var kaut ko pielikt vai atņemt no bibliskās mācības. Vārda izcelsme meklējama divos grieķu valodas vārdos "kat holen", kas nozīmē – "atbilstoši veselumam", "saskaņā ar veselumu". Patiesai katoliskai mācībai tāpat jāietver visa Rakstu vēsts, pilnīgā mācība bez izņēmumiem. Lerinas Vincents ir definējis jēdzienu "katolisks" kā tādu, kas ir vienmēr, visur un ko atzīst visi kristieši. Viens no pēcreformācijas vadošajiem teologiem, Mārtiņš Hemnics, attīsta šo domu, sakot, ka tam, kurš pretendē uz katolismu, jābalstās apustuļu vārdos un piemērā. Tādējādi katolisks konsenss nevar tikt balstīts uz vairākuma lēmumu draudzes sapulcē, bet gan tam vienmēr jābūt pakārtotam baznīcas Kungam un tam, ko Viņš ir teicis caur saviem apustuļiem. Nedrīkst atdalīt galvu – Kristu no ķermeņa – baznīcas. Ja cilvēki atkāpjas no šāda patiesa katolisma pamatpazīmēm, viņi kļūst par sektu bez senās baznīcas mācības kontinuitātes. Ja cilvēki negrib pakļauties Dieva vārdam, nelīdz, ka viņus joprojām pārvalda institūcija, kas vēsturiski ir bijusi katoliska. Svētais Gars nedarbojas pret sevi pašu.

Baznīcas vispārīgais raksturs nozīmē arī to, ka tā vērsas pie visiem cilvēkiem. Dievs grib, lai neviens nepaliktu ārpusē. Ikviens ir laipni gaidīts, jo Tas Kungs vēlas, lai visi cilvēki iegūtu zināšanas par patiesību un tiktu pestīti. Sludināšanai jābūt pieejamai visdažādākajiem cilvēkiem. Vienlaicīgi ir svarīgi, lai baznīcas atvērtība pamatotos tās būtības nemainībā un spējā pretoties ārējām ietekmēm. Atvērtību nevar uztvert arī kā pielaidīgu attieksmi pret tiem, kas nomaldījušies (Jes. 3). Tas attiecas īpaši uz tiem, kuriem mācītājs izdala Svēto Vakarēdienu. Draudzes aizlūgšanas un iecietība pret vājajiem un nevarīgajiem ir vajadzīga, lai cilvēki nāktu klausīties Dieva vārdu un atgrieztos. Tik ilgi, kamēr Dzīvības Kungs ir pacietīgs, mēs nedrīkstam zaudēt cerību, bet ticēt, ka Dievs var un grib izmainīt arī to sirdis, kuri pašlaik ir aizvērti Evaņģēlijam. Līdzībā par nezālēm un kviešiem Jēzus saka: "Nē, ka jūs, nezāli ravēdami, neizplūcat reizē arī kviešus. Lai aug abi kopā līdz pļaujamam laikam" (Mt. 13:29-30).

Baznīca ir svēta

Kādēļ baznīca sauc par "svēto biedrību"? Baznīca ir svēta, jo Dievs ir svēts, par spīti tam, ka tās locekļi ir grēcinieki. Draudze ir svēta caur Kristu, kas ir baznīcas galva un Kungs. Tā ir svēto biedrība arī tajā nozīmē, ka līdzekļi, caur kuriem darbojas Svētais Gars – vārds, Kristība un Svētais Vakarēdiens, ir svēti. Cilvēki, kas atteikušies no šīs pasaules pretestības Dievam par labu jaunai dzīvei sadraudzībā ar savu Pestītāju, ir patiesie Kristus baznīcas locekļi. Vārds "baznīca" ietver nozīmi "būt izredzētam un atdalītam no lielā ceļa, kas ved pazušanā". Apustulis raksta: "Bet jūs neesat miesā, bet garā, tik tiešām, ka Dieva Gars mīt jūsos. Bet, ja kādam nav Kristus Gara, tas nepieder Viņam" (Rom. 8:9). Tas, kam patīk grēks, nevar būt daļa no Kristus miesas, baznīcas. Kristiešos mājā Svētais Gars, tādēļ mūsu miesa ir Svētā Gara templis. Tāpat baznīca ir dzīvs templis, un tādēļ starp pasauli un baznīcu vienmēr būs pretruna. Ja dzīve baznīcā neatšķiras no pasaulīga dzīvesveida, tad tā ir baznīcas kļūda. Diemžēl vēsture liecina, ka baznīcas vārds daudzkārt ir ticis lietots situācijās, kas ir pretrunā gan ar Kristus vārdiem, gan mīlestību. Tas notiek tad, ja cilvēki atkāpjas no tās pamata – apustuliskās mācības vai arī ļauj pasaulīgiem cilvēkiem iekļūt baznīcas hierarhijā. Bet ir rakstīts: "Taču stiprais Dieva pamats pastāv ar šādu zīmogu: Tas Kungs pazīst savējos, un: lai atturas no netaisnības ikviens, kas daudzina Tā Kunga vārdu" (2. Tim. 2:19).

Mūsdienās ir liels kārdinājums mēģināt iegūt popularitāti starp tiem, kas nevēlas zināt patiesību, bet apustulis Jēkabs saka: "Šīs pasaules draudzība ir Dieva ienaidība" (Jēk. 4:4). Jēzus saka: "Kad pasaule jūs ienīst, ziniet, viņa mani papriekš ir ienīdusi. Ja jūs būtu no pasaules, pasaule mīlētu tos, kas viņai pieder. Bet, tā kā jūs neesat no pasaules, bet Es jūs esmu izredzējis no pasaules, tad pasaule jūs ienīst" (Jņ. 15:18-19). Tāpat ciešanas ir viena no Kristus baznīcas pazīmēm.

Pēdējais laiks un dvēseles glābšana

Pastarajā dienā Svētais Gars kopā ar Tēvu un Dēlu cels augšām visus mirušos. Ikviens, kas ticībā Jēzum Kristum ir saņēmis grēku piedošanu, drīkstēs ieiet mūžīgajā priekā debesu valstībā. "Un, ja jūsos mājo tā Gars, kas Jēzu uzmodinājis no miroņiem, tad Viņš, kas Kristu Jēzu uzmodinājis no miroņiem, arī jūsu mirstīgās miesas darīs dzīvas ar savu Garu, kas ir jūsos" (Rom. 8:11).

Bet pirms pastarās dienas mūsu dvēseles tiek šķirtas no miesas caur nāvi. Tie, kas saņēmuši pestīšanu, nonāks pie Dieva. Jēzus teica laupītājam, kurš nožēloja savus grēkus: "Patiesi Es tev saku: šodien tu būsi ar mani paradīzē" (Lk. 23:43). Tie, kuri nav pieņēmuši žēlastību un Evaņģēliju, ar bēdām gaida tiesu. "Kas tic Dēlam, tam ir mūžīgā dzīvība. Bet, kas Dēlam neklausa, tas dzīvības neredzēs, bet Dieva dusmība paliek uz viņa" (Jņ. 3:36). Ar nāvi dvēsele ieiet mūžībā, un tad nekas vairs nevar tikt mainīts vai labots. Kad Kristus pēc nāves uzņems sev uzticīgās dvēseles paradīzē, tās kļūs arī brīvas no visām grēcīgajām iekārēm.

Miesas augšāmcelšanās

Visi mirušie tiks augšāmcelti pastarajā dienā, un to dvēseles savienosies ar miesu. "Nebrīnieties par to! Jo nāk stunda, kad visi, kas ir kapos, dzirdēs Viņa balsi un nāks ārā" (Jņ. 5:28). Bet kā gan iznīcināta miesa var augšāmcelties? Apustulis Pāvils to izskaidro Pirmajā vēstulē korintiešiem 15. nodaļā, salīdzinādams ķermeni ar sēklas graudu. Tas tiek sēts zemē un izaug par augu. Pastarajā dienā Dievs uzceļ pārvērstu ķermeni. Tas, kurš sēts kropļīgs, augšāmcelsies visā lieliskumā.

No Bībeles saprotam, ka pēc augšāmcelšanās mēs atpazīsim viens otru (Mt. 8:11; Lk. 13, 16). Visi, gan ticīgie, gan neticīgie, tiks uzcelti pastarajā dienā. Neticīgie augšāmcelsies mūžīgam sodam, jo viņi nav vaicājuši pēc Dieva gribas un nav uzņēmuši sevi Pestītāju. No augšāmcelšanas neizbēgs neviens; mēs visi stāsimies Kristus tiesas priekšā, bet tam, kurš nomiris ticībā Kristum, nav ko baidīties. Kristiešu ķermeņi būs līdzīgi Jēzus augšāmceltajai miesai. "Mūsu piederība ir debesīs, no kurienes mēs arī gaidām Pestītāju, Kungu Jēzu Kristu, kas pārvērtīs mūsu zemības miesu līdzīgu savai apskaidrotai miesai ar spēku, kurā Viņš arī spēj sev pakļaut visas lietas" (Fil. 3:20-21).

Apustulis Jānis savā atklāsmē stāsta par pirmo augšāmcelšanos. Tie, kas ticējuši Jēzum, pēc pirmās augšāmcelšanās varēs kopā ar viņu valdīt tūkstoš gadus. Mums nav īpaši skaidrs, ko tieši tas nozīmē. Pēc tam notiks otrā augšāmcelšanās pēdējai tiesai, kad tie, kas nav ierakstīti dzīvības grāmatā, tiks iemesti uguns jūrā, tas ir, ellē (Jņ.atkl. 20). Mūsu pirmo augšāmcelšanos var saprast kā pilnīgu atbrīvošanos no grēka šajā dzīvē, lai dzīvotu garīgu dzīvi ar Kristu. Tātad cilvēks tiek augšāmcelts no garīgās nāves. Pār tiem, kuri augšāmcelti pirmoreiz, otrajai jeb mūžīgajai nāvei nav nekādas varas.

Mūžīgā dzīvība

No sākuma nebija nāves. Tā ienāca pasaulē caur Ādama un Ievas krišanu grēkā. Tādējādi cilvēkam ir dabiski dzīvot mūžīgi. Viņš ir mūžīga būtne, jo Dievs ir ielicis mūžību viņa krūtīs. Mēs visi sevi nesam ilgas pēc dzīvības, ko nāve nevarētu dzēst. Kad kristīgā vēsts runā par mūžīgo dzīvību, mēs domājam pilnīgo sadraudzību ar To Kungu debesīs. "Jo tagadējās grūtības, kas ir vieglas, dod mums neizsakāmi lielu mūžīgu godību, ja mēs neņemam vērā to, kas ir redzams, bet to, kas nav redzams. Jo redzamais ir laicīgs, bet neredzamais mūžīgs" (2. Kor. 4:17-18).

Dieva bērni mūžībā piedzīvos mieru, prieku un godību tik brīnišķīgā veidā, ka tagad mēs to nespējam aptvert. Bet mēs varam sagaidīt, ka to, "ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl" (1. Kor. 2:9). Svētie būs Dieva mīlestības un klātbūtnes apņēmīti. Ikviens varēs runāt ar Dievu, dzirdēt Viņa balsi un redzēt Viņu. "Mīļie, tagad mēs esam Dieva bērni, un vēl nav atklājies, kas mēs būsim. Mēs zinām, ka, kad tas atklāsies, mēs būsim Viņam līdzīgi, jo mēs redzēsim Viņu, kāds Viņš ir" (1. Jņ. 3:2).

Svētlaimībā ir gluži dabiski kalpot un slavēt Debesu Tēvu, jo neviens tajā nav uzņemts ar varu. Tie, kas nokļūs debesīs, nebūs pretojušies Svētā Gara aicinājumam ticēt Kristum. Visi cilvēki debesīs būs šķīstīti un attaisnoti caur Jēzus asinīm. "Bet mēs gaidām pēc Viņa

apsolījuma jaunas debesis un jaunu zemi, kur taisnība mājā” (2. Pēt. 3:13). Mūsu, cilvēku, radīšanas mērķis un jēga ir tā, lai mēs varētu godāt Trīsvienīgo Svēto Viņu paša valstībā. Cilvēki un eņģeļi dziedās: “Svēts, svēts, svēts ir Tas Kungs Cebaots, visa zeme ir pilna Viņa godības” (Jes. 6:3). Apustulis Jānis atklāsmē redzēja lielu pulku balti tērptu ļaužu: “Pēc tam es redzēju, un raugi: liels pulks, ko saskaitīt neviens nevarēja, no visām tautām, no ciltīm, tautībām un valodām stāvēja goda krēsla priekšā un Jēra priekšā, apģērbti baltās drēbēs un ar palmu zariem rokās un sauca skaņā balsī: “Pestīšana pieder mūsu Dievam, kas sēd goda krēslā, un Jēram”” (Jņ.atkl. 7:9-10). Mūsu pestīšana ir liels brīnums. Būtu neiespējami, ja Kristus nelautu sevi nokaut kā upura jēru. Bet ar Svētā Gara palīdzību ikviens var piedzīvot apbrīnojamo debesu prieku. Ikvienam, kurš tic Dieva Dēlam, ir daļa Dieva valstībā. Kristiešiem mūžīgā dzīve sākas jau šeit, uz zemes, bet sasniedz pilnību tikai debesīs. “Bet šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu” (Jņ. 17:3).

Lūgšana

“Un notiks, pirms viņi sauc, Es viņiem jau atbildēšu, un, kamēr viņi vēl runā, Es viņus jau uzklausišu” (Jes. 65:24). Ir svarīgi vienmēr lūgt To Kungu. Dievs savā vārdā ir apsolījis uzklausi tavu lūgšanu Jēzus dēļ. Nekas tā neiepriecina Dievu kā tas, ka tu atver savu sirdi un dalies ar Viņu savās visdziļākajās domās. Protams, Viņš zina visas mūsu vajadzības, bet caur lūgšanu Dieva dotie debesu spēki var nākt lūdzējam palīgā. Bībelē ir daudz tādu piemēru, kad cilvēki, kuri grūtībās saukuši pēc Dieva palīga, ir saņēmuši atbildi.

Tomēr, neskatoties uz to, mums bieži vien rodas jautājumi: “Kas ir lūgšana? Kā es varu zināt, ka lūdzu pareizi? Kāda lūgšana tiek uzklausi? No kurienes cilvēks saņem spēku lūgšanai? Vai slimais var izvesēties, ja par viņu aizlūdz? Vai manām aizlūgšanām ir kāda nozīme, lai citi pievērstos ticībai?” Bez lūgšanas nav kristīgas dzīves. Bez lūgšanas nav nekāda kontakta ar Dievu. Bez lūgšanas nav grēku piedošanas, un bez grēku piedošanas neviens nevar nonākt debesīs. Tātad lūgšana – tā ir kristīgās dzīves kodols.

Kas ir lūgšana?

Svētais Gars pamodina mūsos vēlmi runāt ar Dievu un Viņu redzēt: tas ir lūgšanas noslēpums. Lūgšanu ierosina ilgas pieklūt tuvāk Radītāja personībai. Baznīctēvs Augustīns lūdza: “Mūsu sirds nezina miera, līdz tā atrod mieru Tevī.” Lūgšana ir daudz kas dziļāks nekā tikai pārejošas jūtas. Tā ir kristieša saruna ar Dievu. Tā ir dvēseles elpošana. Lūgšanā vientuļais atrod klausītāju, cietējs – kādu, kas parūpējas par viņu, un laimīgais – kādu, kuram pateikties. Mūsu Kungs savā dievišķajā gudrībā vienmēr rīkojas tā, kā mums ir vislabāk.

Kādēļ mums jālūdz?

Tā Kunga rūpes par mums ir vērstas uz to, lai mums patiešām būtu labi. Tādēļ Viņš aicina mūs lūgt un paust savu vēlmi pēc palīdzības. Tas Kungs saka: “Kad jūs mani tad piesauksiet, Es jums atbildēšu, un, kad jūs nāksit un mani pielūgsit, Es jūs paklausīšu. Kad jūs mani meklēsiet, jūs mani atradīsiet. Ja jūs no visas sirds mani meklēsiet” (Jer. 29:12-13). Cilvēkam ir vajadzīga saruna ar savu Radītāju. Pat tad, ja tu esi pārtraucis lūgt, tavas Kristības Dievs joprojām gaida aiz tavas sirds durvīm. Dieva nolūks, dodot mums dzīvību, ir Viņa slavēšana un pielūgšana. “Lūdziet, tad jūs dabūsit, ka jūsu prieks būs pilnīgs” (Jņ. 16:24). Lūgšana ir vajadzīga arī tādēļ, lai mēs atvērtu savu dvēseli Dieva žēlastībai un mīlestībai. Pēc grēkākrišanas cilvēks ir nocietinājies pret Dieva gribu. Mūsu atsvešinātība no Dieva ir par iemeslu tam, ka mums ir grūti lūgties, bet Svētais Gars, lūgšanas Gars, palīdz visiem, kas Viņu neatstumj. Nav jābrīnās, ka mūsdienās cilvēku starpā valda nedrošība un bailes, jo tikai nedaudzi meklē drošību tur, kur tā patiešām ir atrodama. Vienīgi Dievs var dot patiesu iekšēju mieru un prieku. Psalmists slavē Dievu: “Esi man par klinti, kur patverties, par stipro pili, kas lai mani pasargātu, Tu, kas esi solījis man palīdzēt, jo mana pils esi Tu” (Ps. 71:3).

Lūgšana kalpo Tā Kunga godināšanai. Viņu pielūdzot, mēs apliecinām, cik varens, visspēcīgs un labs ir Dievs. Brīnumi notiek arī mūsdienās. Jēzus izdziedināja aklo, lai kļūtu redzama Dieva godība. Tad, kad mēs pārstājam paļauties uz savām spējām un nododam sevi Dieva rokās, tiek atbrīvoti debesu spēki. Vai tu gribi, lai vēl vairāk cilvēku tavā draudzē uzņemtu Jēzu? Esi pazemīgs Dieva priekšā un tici, ka Viņš var darīt brīnumus. Ja mēs neuzdrīkstēsimies ticēt, ka arī mūsdienās Jēzus ar savu vārdu var un grib darīt brīnumus,

svētības nebūs. Tici lūgšanas spēkam, paļaujies uz vārda iedarbību, un akmenscietās sirdis kļūs par dzīviem akmeņiem Dieva draudzē. Kad mēs it visu ieliekam Dieva rokās, nekas nav neiespējams.

Kā mums jālūdz?

Vienmēr tuvojies Dievam ar pazemīgu sirdi. Ja tu domā par to, cik varens un visspēcīgs ir visuma Kungs, tu labprāt noliec galvu Viņa priekšā. Tā kā Viņš ir svēts un taisns, tad iespējams, ka tu jutīsi, ka lūdzot ir gluži dabiski nokrist uz ceļiem. Atceries, ka Jēzum bija jāmirst par taviem grēkiem, lai tu varētu tuvoties Dieva tronim. "Jo mēs zemojamies Tava vaiga priekšā ar savām lūgšanām, balstīdamies ne uz savu taisnību, bet cerēdami un paļaudamies uz Tavu lielo žēlastību" (Daņ. 9:18). Tu vari lūgt visu, ko vēlies, taču vienmēr piebilstot: "Ja tā, Kungs, ir Tava griba." Šī piebilde nozīmē, ka varam atteikties no tā, kas mums pašiem šķiet svarīgs. Ērtības, naudu, augstu amatu un popularitāti var atstāt otrajā plānā, lai mūsu dzīvē varētu valdīt Tas Kungs. Arī mūsu Kungs Jēzus pakļāvās Dievam: "Ne kā Es gribu, bet kā Tu gribi" (Mt. 26:39). Tā var būt grūta lūgšana, bet šāda lūgšana dod bagātīgu svētību. Kas var būt labāks par Dieva labo gribu?

Mūsu Kungs grib, lai mēs darītu Viņam zināmas mūsu vēlmes (Fil. 4:6). Mēs droši varam nākt pie Viņa un saņemt to, ko Viņš no savas žēlastības mums dod. Tu esi Dieva bērns un vari pilnībā uzticēties savam Pestītājam un izstāstīt visu, kas tevi nomāc vai iepriecina. Nekas nav par sīku vai par lielu – tu vari Viņam uzticēt jebko. Saņemot Dieva palīdzību, neaizmirsti pateikties Viņam par to (Ef. 5:20). Tava padevība silda Viņa sirdi. Pateikties nozīmē dod Dievam godu. Apzināšanās, ka tas, vai lūgšana tiek vai netiek uzklausīta, nav atkarīgs no manis paša, ir liels mierinājums. Lūgt nav grūtāk kā atvērt savu dvēseli Jēzum, lai Viņš varētu ienākt mūsu grūtībās ar savu spēku.

Lūgšana tiek uzklausīta Jēzus dēļ

Satikties ar Dievu var ar Kristus palīdzību (Jņ. 14:6). Mēs nepelnām, ka mūsu lūgšanas tiktu uzklausītas, tas ir vienīgi Jēzus nopelns. Ja tu atzīsti savus grēkus un kaunies par savu dzīvi, tev jādodas pie Jēzus. Ticībā Viņam tu saņem Viņa taisnību un vari stāties Svētā priekšā, ar saviem grēkiem neizraisot Dieva dusmas. Apustulis raksta: "Kam Dēls ir, tam ir dzīvība, kam Dieva Dēla nav, tam nav dzīvības" (1. Jņ. 5:12). Cilvēks tāpat nevar sasniegt Dievu nevienā citā ceļā kā vien caur Jēzu Kristu. Viņš saka: "Ja Jūs paliekat manī un mani vārdi paliek jūsu, jūs varēsiet lūgt, ko gribat, tas jums notiks" (Jņ. 15:7). Lūgšana Jēzus vārdā nozīmē, ka tu gribi dzīvot sadraudzībā ar Viņu un saskaņā ar Viņa gribu. Tu vari paļauties uz Jēzu, jo Viņš tev dara labu un aicina tevi darīt labu. Ir pareizi beigt lūgšanu, sakot: "Jēzus Kristus vārdā." Pestītājs to apstiprina: "Ja jūs Tēvam ko lūgsiet, Viņš jums to dos manā vārdā" (Jņ. 16:23).

Gars palīdz lūgt

Dievs ir lūgšanas iniciators, aicinot tevi salikt rokas. Kristus saka: "Redzi, Es stāvu durvju priekšā un klauzīnu. Ja kas dzird manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar mani" (Jņ.atkl. 3:20). Svētais Gars dod mums spēju lūgties. Atziņa, ka tas, vai Dievs uzklausīs tavu lūgšanu vai ne, nav atkarīgs no skaistiem vārdiem vai perfektiem formulējumiem, ir liels mierinājums. Tā kā Jēzus ir kļuvis mūsu brālis, Dievs ir mūsu Tēvs, un mēs – Viņa bērni. Raksti saka: "Jūs esat saņēmuši dievbērniības Garu, kas mums liek saukt: Aba, Tēvs!" (Rom. 8:15). Tev ir tiesības saukt pasaules Radītāju par savu mīļo Tēvu.

Var pienākt brīdis, kad tu jūti, ka tava lūgšana kļūst izklaidīga. Lūdz Dievam palīdzību pret to, kas traucē. Grēcīgas atmiņas un uzmācīgas domas, kas traucē lūgt, rada atziņu par mūsu pašu bezpalīdzību. Bez Svētā Gara palīdzības, paši saviem spēkiem mēs nekādi nevaram uzturēt attiecības ar Dievu. Kad mums pietrūkst vārdu, tad Svētais Gars lūdz mūsu vietā un aiznes mūsu nopūtas pie Dieva. Tas ir lūgšanas Gars, kas palīdz ne tikai izrunāt vārdus, bet arī lūgt no sirds gan mājās, gan baznīcā. Dievkalpojums ir pildīts lūgšanām un dziesmām, kas vēršas pie Dieva, un nevar teikt, ka liturģija ir nedzīva vai bez jēgas. Tā tas nav, ja tu lūdzies kopā ar visiem. Liturģijas patiesā būtība ir lūgšanas kopība ar Dievu. Dievkalpojums var kļūt par tavu tikšanos ar Viņu, kurā Tas Kungs dod mums vārdu un sakramentus, bet mēs atbildam ar lūgšanām un dziesmām.

Dieva apsolījums uz klausīt mūsu lūgšanas

“Un šī palāvība mums ir uz Viņu, ka Viņš klausā mūs, ja ko lūdzam pēc Viņa prāta. Ja zinām, ka Viņš mūs klausā, ko vien lūdzam, tad zinām, ka saņemam to, ko esam no Viņa lūguši” (1. Jņ. 5:14-15).

Vai es vienmēr saņemu to, ko lūdzu? Kad pienāk laiks, Tas Kungs dod mums to, ko esam lūguši, vai arī ko labāku un mums vēl piemērotāku. Ja Viņš izpilda mūsu lūgšanu, tad tas notiek aiz mīlestības. Ja ne, – tad arī tas notiek aiz mīlestības. Cilvēkam dažreiz ir grūti gūt pilnīgu priekšstatu par situāciju, kurā viņš atrodas. Viņš ne vienmēr redz, kā ir labāk, īpaši garīgos jautājumos. “Jo manas domas nav jūsu domas, un jūsu ceļi nav mani ceļi,” saka Tas Kungs” (Jes. 55:8). Dievs dzird ikvienu lūgšanu, bet cilvēkam, kas savā dzīvē negrib sekot Tā Kunga vadībai, var rasties lielas grūtības, it īpaši situācijās, kad cilvēks stāv izvēles priekšā. Tad daudzi gan jautā: “Ko Dievs grib darīt ar manu dzīvi?”, bet pēc tam neapstājas un neieklausās Viņa atbildē. Ja Tas Kungs rada tevī ilgas veikt kādu īpašu uzdevumu, piemēram, studijās, darbā vai baznīcā, tad tev ar Bībeles Dieva vārdu jāpārbauda, vai tavas jūtas atbilst Dieva gribas atklāsmei. Kad Dievs aicina, cilvēks nevar pretoties. Tu saki, ka vēlies Dieva vadību savā dzīvē, bet vai tu patiešām gribi, lai Dievs tevi vada, vai tomēr domā, ka vari vadīt savu dzīvi pats? Lūdz To Kungu, lai Viņš skaidri norāda, kāds ir Viņa nolūks.

Neatlaidība lūgšanā

Vai mums ir jāturpina lūgties arī tad, ja šķiet, ka atbildes joprojām nav? Nepadodies, esi neatlaidīgs savās lūgšanās! Ja tavi tuvinieki un draugi negrib dzīvot sadraudzībā ar Dievu, nepārstāj aizlūgt par viņiem! Tik ilgi, kamēr vien viņi dzīvo, ir cerība. Ļauj Tam Kungam uz klausīt tavas rūpes par tiem, kas nomaldījušies. Jēzus saka: “Lūdziet, tad jums taps dots, meklējiet, tad jūs atradīsiet, klauvējiet, tad jums taps atvērts. Jo ikkatrs, kas lūdz, dabū, kas meklē, atrod, un, kas klauvē, tam atvērs” (Lk. 11:9-10). Neatlaidīgi lūdz par atmodu un gudrību tiem, kas ieņem atbildīgus amatus baznīcā un valstī. Dievs var pārvērst tavas ilgas īstenībā. Ābrahāms ir bibliks piemērs tam, kā aizlūgšana var izmainīt Dieva rīcību (1. Moz. 18).

Ja cilvēka dzīve ir pretrunā ar sava Radītāja gribu, viņam jānododas pie Viņa lūgšanā un jāmēģina saprast, kas viņa dzīvē ir nepareizs. Nekavējies ar lūgšanu pēc grēku piedošanas; grēks šķir tevi no Viņa. Ja tu nenokļūsi debesīs, mīlošais Tēvs sēros tevis dēļ. Pravielis Jesaja aicina: “Meklējiet To Kungu, kamēr Viņš ir atrodams, piesauciet Viņu, kamēr Viņš ir tuvu! Bezdievis lai atstāj savu ceļu un ļaunprātis savas domas un lai atgriežas pie Tā Kunga, ka Tas par viņu apžēlojas, un pie mūsu Dieva, jo Viņš ir bagāts žēlastībā” (Jes. 55:6-7). Ja jūs šodien dzirdat Tā Kunga vārdus, neapcietiniet savas sirdis. Tas, kas rīkojas pret sirdsapziņu, nekad nevar iegūt mieru, kādu tikai godīgs kristietis spēj izjust. Kad tu lūdz Jēzu, tu atver savu dvēseli Viņa piedošanai, un Viņš palīdz izlabot tavas kļūdas. Kristus atbrīvo tevi no dzīves tumsā un dod tīru sirdsapziņu. Viņa mīlestība sniedz patiesu prieku.

Ja tu esi kristietis, pārbaudi sevi, vai tu joprojām lūdz ar atvērtu un modru garu vai arī vienkārši mehāniski. Kristus māceklim lūgšana ir pareizas garīgas dzīves pazīme. Aizlūgšanas par visiem līdzcivēkiem, ne tikai par tiem, kuri tev patīk, pildīs tavu sirdi ar kristīgu mīlestību. Ietver aizlūgšanās savus ienaidniekus un rūpējies par tiem! Kā to var sasniegt? Smelies jaunus spēkus, katru dienu regulāri un uzcītīgi meklējot Dievu ar saliktām rokām un atvērtu Bībeli. Ja gribi iegūt stiprāku ticību, lielāku mīlestību pret savu tuvāko, drošāku ticību glābšanai, tu to saņemsi, ja ļausi Dieva vārdam būt galvenajā vietā gan ikdienā, gan svētdienā. Lūgšana un Bībeles lasīšana ir cieši saistītas, un tās ir pamats, uz kā celt kristieša attiecības ar Dievu. Vadība, mierinājums un skaidrība, ko tikai Dieva vārda gaisma cilvēkam var dot, mudina viņu lūgties atkal un atkal. To, ko tu lasi, piemēro pats sev, lūdzies par apsolījumu piepildīšanu vai pasargāšanu no tā, no kā lasītais brīdina. Jo tu biežāk klausīsies savā Kungā, jo vairāk tev atradīsies, ko Viņam lūgt. Tādējādi rodas mijiedarbība starp Svētā Gara darbu caur vārdu un lūgšanu.

Kad grēku nasta tevi tik ļoti nospiež, ka ticības augli šķiet neaizsniedzami, tu vienmēr drīkstī nākt Jēzus priekšā. Liec savas neveiksmes un nolaidību pie Viņa kājām, un tu saņemsi piedošanu bez jebkādiem nosacījumiem. Izsūdzi Kristus savas grūtības, un tu redzēsi, kā Viņš sadziedē tavas brūces. Kad tu atsakies no visiem saviem sasniegumiem, tad vari ieraudzīt Kristus nāves vērtību mūsu grēku dēļ. Kristū tu saņem mieru ar Dievu un vari drosmīgi uzlūkot mūsu Debesu Tēvu un nākt viņa priekšā bez kauna jūtām. Kad tu lūdz

Dievu, tu atbildi uz Viņa mīlestību pret tevi. Nekad neaizmirsti Viņa apsolījumu: "Un piesauc mani bēdu laikā, tad Es izglābšu tevi, un tev būs mani godāt" (Ps. 50:15).

Svētā lūgšana

Pirmā starp lūgšanām ir tā, ko Jēzus pats ir mācījis saviem mācekļiem. Kad mēs lūdzam ar Viņa vārdiem, mēs zinām, ka lūdzam pareizi un ka saņemsim to, kas ir nepieciešams. Šī parauglūgšana nedrīkst kļūt automātiska vai arī tikt atkārtota bez izpratnes. Tieši otrādi – mums jāmeditē par katru vārdu, līdz tā kļūst par sirds dziļāko sarunu ar Dievu.

Uzrunas vārdi Mūsu Tēvs debesīs!

Kas tas ir?

Dievs grib mūs mīļi aicināt, lai ticam, ka Viņš ir mūsu īstenais Tēvs un mēs – Viņa īstenie bērni, lai droši un pašārvīgi Viņu lūdzam, kā mīļi bērni lūdz savu mīļo tēvu.

"Redziet, kādu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka tiekam saukti Dieva bērni, un mēs tādi arī esam" (1. Jņ. 3:1). Debesu Tēvs uzklausa savus bērnus. Viņš zina, kā viņus sauc, un zina, kuri tie ir. Tas Kungs izprot ikviena personību un redz, kas katram ir vajadzīgs. Kad cilvēks ir grēkojis, var gadīties, ka viņš pat neuzdrīkstas piesaukt Dieva vārdu un domā, ka tad viņš nav tiesīgs lūgt Dievu. Bet Jēzus ir mācījis, ka mēs drīkstam lūgt aiz žēlastības, Viņa Dēla dēļ. Kristus, kurš ir mūsu brālis, atver ceļu atpakaļ pie Dieva. Pestītāja krusta ciešanas mūsu grēku dēļ ļauj mums patiesi ticēt, ka Dievs grib būt mūsu Tēvs. Tas Kungs saka: "Jo pats Tēvs jūs mīl, tāpēc ka jūs mani esat mīlējuši un esat nākuši pie ticības, ka Es esmu izgājis no Tēva" (Jņ. 16:27). Tādēļ mums nevajag baidīties runāt ar Viņu. Mēs atveram savu dvēseli nevis kādam bargam diktatoram, bet gan Tēvam, kurš aiz mīlestības pret mums ir upurējis savu Dēlu. Viņš vēl labu saviem bērniem (Mt. 7:11).

Vecajā Derībā ticīgie jūdi drīkstēja saukt Dievu par "Kungu", un viņi bija Viņa izredzētie kalpi. Taču Jaunajā Derībā Jēzus mūs māca uzrunāt Dievu: "Tēvs." Tas ir vēl daudzkārt labāk. Ģimenē bērns stāv daudz tuvāk tēvam nekā algots kalpotājs. Mesija lūdz Tēvu savā Augstā Priestera aizlūgšanā: "Taisnais Tēvs! Pasaule Tevi nav atzinusi, bet Es Tevi esmu atzinis, un šie ir atzinuši, ka Tu mani esi sūtījis. Un Es viņiem esmu darījis zināmu Tavu vārdu un darīšu to zināmu, lai mīlestība, ar ko Tu mani esi mīlējis, būtu viņos un arī Es būtu viņos" (Jņ. 17:25-26). Tas, ka mēs drīkstam lūgt mūsu Debesu Tēvu, ir aicinājums uzdrošināties nākt pie Viņa bez bailēm. Īsts tēvs sēro, ja viņa bērns dzīvē nomaldījies nepareizā ceļā, bet uzņem viņu atpakaļ, ja tas atgriežas. Lūkas evaņģēlija 15. nodaļā Jēzus stāsta labi zināmo līdzību par pazudušo dēlu. Viņš bija priekšlaikus pieprasījis savu lielo mantojuma daļu un izšķērdējis to, dzīvodams pasaulīgu dzīvi. Beidzot viņš bija spiests dzīvot starp cūkām. Viņš izjuta savu nevērtību un kaunu tik smagi, ka pat iedomāties nevarēja to, cik ļoti, viņam atgriežoties mājās, tēvs viņu apdāvinās. Tātad Svētā lūgšana iesākas ar to, ka mēs vērsamies pie Viņa, kas savā labsirdībā mums ir devis dzīvību, cerību un nenovērtējamo dāvanu saukties par Viņa bērniem.

Debesu Tēvs

Kad mēs lūdzam Tēvu, tas nenozīmē, ka mēs salīdzinām Dievu ar tēvu, bet gan atzīstam, ka Viņš ir visa patiesais izcelsmes avots. Apustulis Pāvils saka: "Tādēļ es loku savus ceļus Tēva priekšā, no kā ikviena cilts debesīs un virs zemes dabū savu vārdu" (Ef. 3: 14-15). Tādēļ feminisma teoloģija, kas projicē dzimumu vienlīdzības cīņu teoloģijā, ir rupja maldu mācība. (Feminisms, tāpat kā sociālisms, balstās uz teoriju, ka problēmas sabiedrībā rodas no netaisnības tās ārējās, normējošajās struktūrās, nevis no paša cilvēka iekšējā ļaunuma. Tāpat kā sociālisti sašķel sabiedrību, nostādot šķiru pret šķiru, vai nacionālsociālisti – rasi pret rasi, tā arī feministi šķel ģimeni un draudzi, nostādot dzimumu pret dzimumu.) Šī marksistiski "iekrāsotā" teoloģija nav apmierināta ar to, ko saka Dieva vārds, proti, ka abi, gan vīrietis, gan sieviete, no Dieva ir saņēmuši unikālu cilvēcisku vērtību. Priekšnosacījums tam, ka šādas maldu mācības var izplatīties kristietības aizsegā, ir ideja, ka Bībeles Dievs nav vienīgais un patiesais Dievs, bet gan ikviens var izfantazēt pats savu "dieva tēlu", kas atbilst viņa individuālajām vēlmēm, šajā gadījumā – sievišķu vai divdzimumu dievu. Lai varētu pierādīt,

ka viņu subjektīvās idejas un sajūtas var vērtēt augstāk par Rakstiem, viņi apgalvo, ka Dieva vārds ir tikai cilvēku domas par Dievu. Taču ar šādu pieeju cilvēks ir novērsies no kristīgās ticības un aizmirsis, ka Ādams tika radīts pēc Dieva tēla un līdzības un nevis otrādi. Feminisma teologus satracina fakts, ka Dievs nav atklājis sevi kā māti, un tādēļ viņi grib atņemt kristiešiem tiesības pielūgt to Dievu, kā vārdā viņi ir kristīti: Tēvu, Dēlu un Svēto Garu. Tas ir Trīsvienīgā Dieva vārds. Dievs ir atklājis sevi caur saviem vārdiem, un sveši vārdi, kas ir pretrunā ar Dieva atklāsmi, ir vienīgi personīgi priekšstati par Dievu, patvaļīgi radīti elki. Patiešām, Rakstos Dievs salīdzina savu mīlestību pret mums ar rūpīgas mātes mīlestību, bet ir liela atšķirība starp līdzību un dievietes mātes pielūgšanu. Jesajas grāmatā, 66. nodaļā, rakstīts: "Kā māte iepriecina savus bērnus, tā Es jūs iepriecināšu" (Jes. 66:13). Jēzus saka spītīgajai tautai: "Cik reižu Es gribēju sapulcināt ap sevi tavus bērnus, kā vista sapulcina savus cāļiņus apakš saviem spārniem, bet jūs negribējāt" (Mt. 23:37). Šie Jēzus vārdi salīdzina Tā Kunga mīlestību pret savu tautu ar vistas rūpēm par saviem cāļiņiem. Līdzības jēga ir nevis tā, ka Jēzus būtu vista, bet gan tas, ka Viņš vēlas, lai tauta saprastu, ka Dievs to mīl un grib, lai tā atgrieztos.

Ikviena patiesā kristietis izjūt uzticību pret savu Debesu Tēvu un tādēļ grib paklausīt Viņa atklāsmi. Ir neiespējami noliegt, ka Jēzus savā cilvēciskajā dabā ir vīrietis un jūds. Kristus pats lieto vārdu "Viņš", runājot kā par Tēvu, tā par Svēto Garu (Jņ. 14). Vienīgais patiesais Dievs sevi ir atklājis vēsturē, Bībelē un Kristū. Tas, kas ir redzējis Jēzu, ir redzējis Dievu (Jņ. 14). Dievs nav princips vai ideja, bet gan dzīva būtne ar noteiktām personas īpašībām. Viņš uzrunā mūs caur savu vārdu un uzklausa mūsu lūgšanas. Mums būtu jābūt nebeidzami pateicīgiem par Viņa atklāsmi. Jēzus pats mums ir mācījis, pie kā vērsties savās lūgšanās – pie mūsu Tēva debesīs. Pie Tā Kunga ir drošība. Jēzus saka: "Es jūs neatstāšu bāreņus, bet nāksu pie jums" (Jņ. 14:18).

Svētajā lūgšanā mēs sakām "mūsu Tēvs". Visiem Jēzus mācekļiem ir viens Tēvs, un tie ietver viens otru un citus cilvēkus šajā lūgšanā. Kristus saka: "Jaunu bausli Es jums dodu, ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis, lai arī jūs tāpat cits citu mīlētu. No tam visi pazīs, ka jūs esat mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā" (Jņ. 13: 34-35). Kad lūdzam, mīlestībā domājam arī par citiem, ne tikai paši par sevi. "Tad nu es pamācu tevi vispirms turēt lūgšanas, pielūgšanas, aizlūgšanas, pateicības lūgšanas par visiem cilvēkiem" (1. Tim. 2:1). Kā kristīgiem brāļiem un māsām mums jālūdz kopā vienam ar otru un vienam par otru. Būt kristietim nozīmē būt draudzes daļai, ja vien tas ir iespējams. Privāta reliģiozitāte nepieder pie normālas un veselīgas kristīgas dzīves. Vienam māceklim ir vajadzīga dievkalpojuma brālība ar citiem Kristum ticīgajiem. Kristīga ģimene kopīgi lūdz un dzied ikdienas svētbrīdī. Tomēr kopīgais nevar aizstāt tos klusos brīžus, kad mums vajag būt vieniem ar Dievu. Mēs lūdzam "mūsu Tēvs debesīs", tādējādi uzsverot, ka mēs lūdzam To, kam patiešām ir vara uzklaust mūsu lūgšanu un atbildēt uz mūsu vēlmēm. Dievs deva ķēniņam Salamanam vairāk, nekā viņš lūdza (1. Kēn. 3:11-14). Ir labi pajauties un cerēt uz To Kungu, jo Viņu nesasaista mūsu pasaulīgie ierobežojumi. "Mūsu Dievs ir debesīs, ko Viņš grib, to visu Viņš dara" (Ps. 115:3).

Pirmā lūgšana

Svētīts lai top Tavs vārds.

Kas tas ir?

Dieva vārds gan pats par sevi ir svēts, bet mēs lūdzam šajā lūgšanā, lai tas arī mums būtu svēts.

Kā tas notiek?

Kad Dieva vārdu patiesi un skaidri māca un mēs arī kā Dieva bērni pēc tā svēti dzīvojam. To palīdz mums, mīļais Debesu Tēvs! Bet, kas citādi māca un dzīvo, nekā Dieva vārds māca, tas Dieva vārdu zaimo mūsu vidū; no tā pasargā mūs, Debesu Tēvs!

Tieši tāpat kā desmit baušļi iesākumā runā par mūsu attiecībām ar Dievu, tā arī Jēzus mācītā "Mūsu Tēvs" lūgšana sākas ar lūgumu, lai Tā Kunga vārds mūsu vidū tiktu godināts un lai mēs mīlētu Viņu pilnīgi un nedalīti. "Ne mums, Kungs, ne mums, bet savam vārdam dod

godu savas žēlastības un uzticības dēļ” (Ps. 115:1). Dieva vārds ir visa tā apkopojums, caur ko Viņš mums ir ļāvis sevi iepazīt.

Dieva vārds tiek svētīts baznīcā, ja Viņa vārdi tiek sludināti tīri un skaidri un ja mēs kā Dieva bērni dzīvojam pēc Viņa gribas. “Kam atklājies mans vārds, tas lai to pasludina pēc patiesības!” (Jer. 23:28). Sludināšanai jābūt tīrai no maldu mācībām, tai jābūt saskaņā ar Bībeli. Tas ir vissvarīgākais. Kā gan citādi lai cilvēkus uzved uz pestīšanas ceļa? Mācību nedrīkst sajaukt ar cilvēciskām domām vai personīgiem pieņēmumiem. Vārds ir jāsludina tik skaidri, lai visi klātesošie to saprastu. Vēstij jābūt viegli uztveramai un nepārprotamai. Taču vienlaicīgi arī jāatzīst, ka mūsu aprobežotais prāts nevar izprast bezgalīgā Dieva būtību. Nevienu no Bībeles patiesībām nedrīkst apiet vai noklusēt. Jāsludina visa mācība pilnībā, lai draudze būtu sagatavota garīgiem pārbaudījumiem. Gan Bauslība, gan Evanģēlijs ir būtiski sludināšanā, lai pievērstu cilvēkus ticībai, pasargātu ticībā un palīdzētu tiem dzīvot svētīgu dzīvi. Bez Dieva Bauslības, kas modina atziņu par saviem grēkiem, klausītāji nemeklēs Pestītāju. Tomēr tikai un vienīgi Bauslības sludināšana var radīt bezcerību un izmisumu, un pastāv liels risks, ka cilvēks atgriežas atpakaļ pasaulīgajā dzīvē vai sāk liekuļot un izlikties, ka dzīvo pilnīgā saskaņā ar Bauslību.

Jaunajā Derībā kristieši atkal un atkal tiek aicināti nenovērsties no apustuļu mācības. Taču patiesa ticība nes arī augļus. “Bet esiet vārda darītāji un ne tikai klausītāji, paši sevi maldinādami” (Jēk. 1:22). Ticīgā cilvēka dzīve ir pasaules “bībele”. Jēzus saka: “Sveci iededzinājis, neviens to neliek zem pūra, bet lukturī; tad tā spīd visiem, kas ir namā. Tāpat lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir debesis” (Mt. 5: 15-16). Tas Kungs tiek pagodināts, kad Dieva mīlestība caur Viņa mācekļiem plūst uz līdzcilvēkiem.

Tas, kas dzīvo un māca pretrunā ar Bībeli, apgāna Dieva vārdu. Sātans mēģina aizvilināt mūs projām no Dieva vārda, sakot: “Vai tad tiešām Dievs ir teicis?” (1. Moz. 3:1). Dvēseļu ienaidnieks var izmantot maldu mācītājus, kas atklāti vai slēpti sludina nepareizu mācību. Daļa viltus praviešu atklāti atzīst, ka viņi nemāca saskaņā ar Rakstiem. Vilki avju drēbēs sajauc patiesību ar meliem, lai vieglāk ievestu ticīgos maldos. Apustulis Pāvils brīdina, ka tie darbosies “izrādīdami ārēju svētbijību, bet tās spēku noliedzdami” (2. Tim. 3:5). Jēzus vārdi, vērsti pret maldīgām reliģiozām autoritātēm, ir spēkā arī šodien: “Tā jūs atceļat Dieva vārdus savu likumu dēļ. Jūs liekuļi! Jesaja ir pareizi par jums pravietojis, sacīdams: šī tauta godā mani ar savām lūpām, bet viņu sirds ir tālu nost no manis. Bet velti tie mani godā, sludinādami mācības, kas ir cilvēku likumi” (Mt. 15: 6-9).

Bet liekuļi var būt arī starp tādiem ļaudīm, kuri patiesi tur cieņā Bībeli. Pāvils raksta: “Sacīdams, ka nebūs pārkāpt laulību, pats to pārkāp? Ar riebumu novērzdamies no elkiem, aplaupi viņu tempļus? Tu lepojies ar Bauslību, bet pats pulgo Dievu, Bauslību pārkāpdams. Kā rakstīts: jūsu dēļ Dieva vārds tiek zaimots citu tautu starpā!” (Rom. 2: 22-24). Kad lūdzam: “Svētīts lai top Tavs vārds,” mēs vēlamies, lai Svētais Gars mums palīdz dzīvot tā, kā Viņš to māca savos Rakstos. Mēs lūdzam pēc patiesas mīlestības uz Dieva vārdu, lai mūsu sirdīs valdītu Kristus tīrās jūtas. Tad Viņa vārds būs atdalīts no visiem citiem vārdiem.

Otrā lūgšana **Lai nāk Tava valstība.**

Kas tas ir?
Dieva valstība nāk gan pati bez mūsu lūgšanas, bet mēs lūdzam šajā lūgšanā, lai tā nāk arī pie mums.

Kā tas notiek?
Kad Debesu Tēvs mums dod savu Svēto Garu, ka Viņa svētajiem vārdiem ar Viņa žēlastību ticam un dievbijīgi dzīvojam šeit, laikā, un tur, mūžībā.

Pastāv trīs Dieva valstības veidi. Pirmā, visspēcības valstība, nozīmē, ka Radītājs uztur visumu un visu dzīvo. Otrā ir žēlastības valstība šeit, uz zemes, kur Tas Kungs caur savu vārdu un sakramentiem sniedz cilvēkiem žēlastību, lai tie varētu sagatavoties pilnības valstības saņemšanai. Trešajā, godības valstībā, Debesu Valdnieks dod saviem bērniem

mūžīgo dzīvību. Šīs valstības eksistē arī tad, ja mēs par tām nelūdzam, bet mūsu lūgšanas ir vajadzīgas, lai sagatavotu ceļu Dieva valdīšanai mūsos un citos.

Otrajā lūgšanā mēs lūdzam, lai Dieva valstība ienāktu mūsu sirdīs. "Bet dzenieties priekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības" (Mt. 6:33). Mēs lūdzam, lai Svētais Gars iemājo mūsu sirdī un mēs varētu pieaugt ticībā un lai žēlastības līdzekļi dziedētu mūsu dvēseli un no jauna pildītu to ar spēku dzīvot svētu dzīvi. Tos, kuri pieder Kristus valstībai, var atpazīt pēc viņu dievbijīgās dzīves un vēlmes paklausīt savam Kungam. Dieva valstība ir "taisnība, miers un prieks Svētajā Garā" (Rom. 14:17). Jo biežāk tu satiecies ar savu Pestītāju lūgšanās un Bībeles studijās, jo vairāk tavu personību caurstrāvo debesu valstības gaisma. Vēloties iegūt glābšanu ticībā Kristum, mēs dzīvojam cerībā uz apsolījumu par grēku piedošanu un svētīlaimību. Pat tad, ja kristieši sastopas ar grūtībām un pretestību šajā dzīvē, viņi var būt pārliecināti, ka tad, kad būs nonākuši godības valstībā, viņi svinēs uzvaru, kuras augļus varēs baudīt mūžīgi.

Prieks, klausoties Kristū, ir tik liels, ka mēs vēlamies, lai arī citi varētu kļūt līdzdalīgi tajā, ko no Viņa saņemam. Mēs tāpat vienlaicīgi lūdzam, lai Dieva valstība nāk arī pie mūsu tuvajiem un mīļajiem cilvēkiem, pie draugiem, kaimiņiem un nedraugiem. "Lai nāk Tava valstība" ir lūgšana, lai Svētais Gars aicina mūsu līdzcilvēkus meklēt To Kungu. Mēs lūdzam, lai mums būtu izdevība liecināt par Kristu un pastāstīt par mūsu cerību. Lūgšana attiecas arī uz draudzi, lai starp tās locekļiem valdītu patiesa ticība un sadraudzība un lai pasaulīgais cilvēks varētu teikt: "Skat, kā kristieši mīl viens otru. Viņu Kungam jāklūst arī par manējo!" Šī misijas lūgšana ietver arī misijas darbā kalpojošos. Mums jālūdz par misionāriem tā, kā to māca apustulis Pāvils: "Beidzot, brāļi, lūdziet par mums, lai mūsu Kunga vārds turpina savu gaitu un manto godu tāpat kā pie jums" (2. Tes. 3:1). Baznīca ir aicināta sludināt Evaņģēliju tik ilgi, kamēr vien pastāv kāda tauta vai cilvēku grupa, kas nav dzirdējusi par Kristu. Pagāni var atbrīvoties no maldu tumsas, ja izdzird vēsti par To, kurš viņu dēļ ir atdevis savu dzīvību. Pēc augšāmcelšanās Jēzus sacīja: "Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes. Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas" (Mt. 28:18-19).

Kristus uzvara pār nāvi nozīmē arī uzvaru pār ļauno. Sākot ar pirmajām Lieldienām, tumsas valstība atkāpjas. Sātans joprojām mums draud, bet viņa dienas jau ir skaitītas. Dieva valstība iet plašumā, kad jauni cilvēki tiek kristīti žēlastības valstībā – Kristus baznīcā. Katru reizi, kad kāds grēcinieks atgriežas, šai valstībai pievienojas jauna dvēsele. Otrajā lūgšanā mēs tāpat lūdzam, lai pasaulē izplatītos un nostiprinātos patiesa ticība.

Trešā lūgšana

Tavs prāts lai notiek kā debesīs, tā arī virs zemes.

Kas tas ir?

Dieva labais un žēlīgais prāts gan notiek bez mūsu lūgšanas, bet mēs lūdzam šajā lūgšanā, lai tas notiek arī pie mums.

Kā tas notiek?

Kad Dievs lauž ikvienu ļauno nodomu un gribu un nedod vaļu tiem, kas mums Dieva vārdu neļauj turēt svētu, nedz Viņa valstībai nākt, proti, velnam, pasaulei un mūsu miesas prātam, bet – mūs stiprina un uztur nešaubīgus Viņa vārdos un ticībā līdz pat mūsu galam. Tas ir Viņa žēlīgais un labais prāts.

Dievs uztur kārtību savā radībā pat tad, ja mēs par to nelūdzam. Viņš ierobežo ļauno un izplata labo. Kad Viņš radīja zemi un visu dzīvo radību, Viņš redzēja, ka tā ir laba. Viņa griba notika, un neviens to nevarēja aizkavēt. Iesākumā cilvēkam bija dabiski un viegli sekot Dieva gribai. Bet pirmie cilvēki, kļūstot grēkā, izpostīja šo sākotnējo pilnību. Viņu griba kļuva ļauna, jo viņi rīkojās pret Dieva bausli. Rīkoties pret Dieva gribu ir cilvēka lielākā nelaime, jo grēks apbēdina Svēto Garu, un mēs kļūstam parādnieki Dieva priekšā, kam seko mūžīgais sods. Bet galu galā Tas Kungs svinēs uzvaru. Pastarajā dienā būs par vēlu atgriezties. Tad visi, kas rīkojušies pret Viņa gribu, tiks atstumti uz visiem laikiem. Dievs grib, lai visi cilvēki tiktu izglābti un nonāktu pie patiesības atziņas, tādēļ Viņš ar savu vārdu ved mūs pie atziņas par žēlastību Kristū. Viņš ir grēku piedošana, kas mums vajadzīga, lai nonāktu debesīs. Tur valda

Tā Kunga griba, kurai neviens nepretojas. Eņģeļi un svētie, kas miruši ticībā, dzīvo pilnīgā harmonijā ar Dievu. Viņi slavē Viņu, pakļaujas un kalpo Viņam. Mūžības valstībā cilvēks ir pilnīgi uzticīgs godības Kēniņam. Eņģeļu un svēto kalpošana Dieva priekšā ir bez grēka. Tur, kur visi seko Dieva gribai, ir milzīgs prieks, jo neviens nedara ļaunu. Mums, dzīvojot zemes dzīvi, bieži jālūdz, lai notiek Dieva prāts un šeit, uz zemes, būtu redzams kaut niecīgs debesu valstības atspulgs.

Dieva griba

Kristus pats pilnībā pakļāvās savam Tēvam, kad Ģetzemanē lūdza: "Tomēr ne mans, bet Tavs prāts lai notiek" (Lk. 22:42). Tā kā cilvēks šajā dzīvē nekad nevar būt pilnīgs, mēs nekad nedrīkstam būt apmierināti ar to, kādi esam. Kad Dieva vārds mūsu sirdī rada vēlmi sekot Kristum, mēs kļūstam daudz pilnīgāki un svētāki Viņā. Tā Kunga žēlastība dara mūs par svēto un eņģeļu līdzstrādniekiem. Dzīvot, nesavtīgi kalpojot Dievam, ir daudz vairāk vērts nekā iegūt visaugstāko stāvokli sabiedrībā. Cilvēciskais gods ātri vien izzūd, bet Dieva atalgojums ir mūžīgs. Trešajā "Mūsu Tēvs" lūgšanā mēs lūdzam, lai ļaunā vara tiktu salauzta un lai Debesu Tēva labā griba valdītu mūsos, mūsu ģimenē, starp mūsu radiem un draugiem, draudzē un sabiedrībā. Tāpat mēs lūdzam spēku sekot Dieva baušļiem, kā arī pacietību visdažādākajās situācijās. Mēs lūdzam, lai Dievs dod mums garīgo rūdījumu, lai mēs būtu gatavi ar pacietību panest ciešanas mūsu ticības dēļ.

Patiesi uzticības piemērs ir pirmais baznīcas patriarhs. Kad Tas Kungs apstiprināja savu derību ar Ābrahāmu, Viņš pieprasīja bezierunu pakļaušanos (1. Moz. 17:1). Ābrahāma paklausība tika pārbaudīta, liekot viņam upurēt savu dēlu Īzāku. Ābrahāms uzticējās Dieva labestībai un paklausīja. Bet viņam nenācās upurēt savu dēlu. Jaunajā Derībā mēs rodam atbildi, kādēļ Dievs tik smagi pārbaudīja Ābrahāmu. Debesu Tēvs upurēja savu vienpiedzimušo Dēlu mūsu dēļ (Rom. 8:32). Upuri, ko Ābrahāmam nevajadzēja nest, upurēja Dievs pats. Dieva ceļi ir varenāki un daudz labāki, nekā mēs varam iedomāties. Ābrahāma ticība Dievam ir drošs pierādījums tam, ka Dievs vēl labu. Bieži vien mēs esam īsredzīgi un ieraugām tikai to, kas ir mums patīkams, bet ticība, kas paļaujas uz Dieva bezgalīgo žēlsirdību, vienmēr uzdrošinās sekot Viņa gribai.

Dieva vadība

Lūgšana "Tavs prāts lai notiek" pauž lūgumu pēc Dieva vadības. Mēs lūdzam Tā Kunga palīdzību izvēles priekšā, lai Viņš savā visredzībā atvērtu tos ceļus, pa kuriem mums jāiet, un aizvērtu tos, no kuriem mums labāk izvairīties. Daudziem ir grūti pievienoties šai lūgšanai, jo tie labprāt grib iet paši savus ceļus. Bet tas, kas ir pazemīgs sava Radītāja priekšā, lūdz Viņam rādīt pareizo ceļu, kas vienmēr izrādās tas labākais. Dievs redz daudz vairāk un tālāk nekā mēs. Ja izvēles priekšā jūtamies nedroši, ir labāk nogaidīt, līdz skaidrāk saprotam Tā Kunga gribu, jo viss, kas nenotiek ticībā, ir grēks (Rom. 14:23). Kā es varu saņemt palīdzību, lai savā dzīvē izdarītu pareizo izvēli? Mēs varam labāk saprast Dieva gribu, ja lūdzam Viņa palīdzību pareizā ceļa meklējumos, mācāmies izprast Viņa vārdu un bieži jautājam pēc padoma Tam, kurš zina vislabāk par visiem.

Šķēršļi Dieva gribai

Eksistē garīgi spēki, kas cenšas aizkavēt Dieva gribas piepildīšanos. Mūsu garīgie ienaidnieki ir velns, pasaule un mūsu pašu miesa. Tie kopīgi darbojas, lai kavētu mūs sekot Dieva vārdam un nākt pie ticības. Velns jeb Lucifers ir pirmais eņģelis, kurš atkrita no Dieva. Viņš ar viltu un kārdināšanu vienmēr cenšas attālināt mūs no Tā Kunga. Vārds "velns" cēlies no grieķu vārda diabolos, kas nozīmē "izpostītājs". Viņš rada plaisu starp cilvēku un viņa Radītāju, lai pēc tam apsūdzētu viņu Dieva priekšā. Sātans nozīmē "pretinieks", jo viņš ir dvēseles ienaidnieks. Čūska kārdināja pirmos cilvēkus nepaklausīt Dieva gribai, un grēka sekas mēs izjūtam līdz pat šodienai (1. Moz. 3, Jņ.atkl. 20). Velns izraisa mūsos ļaunas domas un izplata nevēlēšanos uzklaut Dieva vārdu un apmeklēt dievkalpojumu. Viņš mēģina radīt šķēršļus un dažādus attaisnojumus, lai atturētu mūs doties uz baznīcu. Viņš grib izaicināt mūs uz kompromisu, lai pēc tam ievestu grēkā: "Nemaz nav tik bīstami mazliet novirzīties sāņus, gan jau vēl spaspēšu laboties." Kad ir panākta cilvēka krišana, Sātans turpina viņu maldināt: "Man vairs nekas nevar palīdzēt. Tagad vairs nav vērts atgriezties pie Dieva." Šo maldu mērķis ir, cik iespējams, attālināt mūs no Kristus. Sātans izplata naidu, greisirdību un nemīlestību. Un tas viņam dažreiz izdodas arī starp dievbijīgiem cilvēkiem.

Otrs tavas dvēseles bieds ir pasaule – tie neatgriezti cilvēki, kas dzīvo un māca pret Dieva vārdu. Velns valda pār pasauli. Kristietim pasaule var būt grūts pārbaudījums, jo pasaulīgais visbiežāk ir pārsvarā. Ir daudz tādu, kas pavedina citus uz netiklību, narkomāniju un noziegumiem. Cik gan bieži notiek tā, ka grēcinieks vēlas, lai citi sekotu viņam grēkā! Daudzi jūtas labāk, ja nav vieni ar savu grēku, jo tādējādi viņiem izdodas apklusināt sirdsapziņas balsi. Ar saviem zaimojošajiem vārdiem pasaule izplata neticību un Dieva noliegšanu. Pat tās piemērs – vienaldzība pret Dievu – var kalpot par grēkā krišanas iemeslu. Tumsas spēki atrod savu sabiedroto arī mūsu pašu miesā. "Jo miesas tieksme ir naidā ar Dievu" (Rom. 8:7). Mūsu caur grēkā krišanu samaitātā daba ir visbīstamākais dvēseles ienaidnieks, jo tā pastāvīgi aktīvā vai pasīvā veidā atrodas mūsos. Šī iekšējā nosliece darīt ļaunu tiek pārmantota no paaudzes uz paaudzi. Iedzimtais grēks pretojas Dieva vārdam. Grēcīgā samaitātība ir dzīvs spēks, kas nes augļus ļaunos darbos. Vecais cilvēks mūsos atrodas zem lāsta, jo viņam trūkst Dieva gaismas, garīgās skaidrības un patiesības. Tas, kas ar Dieva baušļiem godīgi izmeklē savu dvēseli, ierauga tikai tumsu, aklumu un melus. Pārbaudot sevi ir jāatzīst, ka savā dziļākajā būtībā mēs varam būt izpalīdzīgi, laipni utt., vienīgi paturot prātā, cik daudz labuma tas nesīs mums pašiem. Pat tos darbus, kas ārēji izskatās labi, mūsu samaitātā miesa pārvērš par grēku. Mūsu iekšējais ļaunums top redzams, jo mēs visu darām tikai sava labuma dēļ, bet Dievam tas nav vajadzīgs. Viņš grib, lai mēs mīļētu Viņu no brīvas gribas, un patiesā mīlestība mūsu sirdīs iedegas tikai tad, kad Evaņģēlijs pievērš mūsu skatienu Tam, kurš mīlēja mūs līdz pat krusta nāvei.

Dieva prāts nāk pie mums

Garīgie ienaidnieki ir stiprāki nekā cilvēks, bet Dievs ir visstiprākais. Ar Tā Kunga spēku un palīdzību mēs uzvaram. Tā Kunga griba valda mūsu dzīvē, kad Viņš savā visspēcībā apslāpē mūsu miesīgās vēlmes un palīdz mums pretoties un uzvarēt velna un pasaules ļaunos kārdinājumus. Ir tikai viens patiesais Dievs, un Viņam ir visa vara iznīcināt ļaunumu, un arī šajā žēlastības laikā Viņš ierobežo tumsas spēkus. Pat tad, ja kāds ir dziļi kritis grēkā, Tas Kungs savā žēlastībā var viņu atkal pievērst sev. Piemēram, velns pavedināja ķēniņu Dāvidu uz smagiem grēkiem, bet Tas Kungs atgriezta viņu un uzturēja ticībā līdz mūža beigām (2. Sam. 11–12). Svētajam Garam katru dienu jāaicina kristietis, lai viņš nenoietu no ceļa. Dieva Gars stiprina Jēzus mācekļus un pasargā viņus uzticībā Dievam caur savu vārdu. Ar žēlastības līdzekļiem Viņš no jauna modina mūsos ticību un atjauno sadraudzību ar Pestītāju, lai varētu mūs ievest mūžīgajā dzīvē. Apustulis Pēteris raksta: "Kas Dieva spēkā tiek atpasargāti ticībā pestīšanai, kas ir sagatavota, lai atklātos pēdējā laikā" (1. Pēt. 1:5).

Ceturta lūgšana

Mūsu dienišķo maizi dod mums šodien.

Kas tas ir?

Dievs gan dod dienišķo maizi bez mūsu lūgšanas, arī visiem ļauniem cilvēkiem; bet mēs lūdzam šajā lūgšanā, lai Viņš mums to māca atzīt un ar pateicību saņemt mūsu dienišķo maizi.

Kas tad ir dienišķā maize?

Viss, kas nepieciešams uzturam un dzīves vajadzībām: ēdiens, dzēriens, drēbes, apavi, māja, sēta, lauki, lopi, nauda, manta, dievbijīgs laulāts draugs, dievbijīgi bērni, dievbijīga saime, dievbijīgi un uzticami priekšnieki, laba valdība, labs laiks, miers, veselība, kārtība, gods, labi draugi, uzticami kaimiņi un tā joprojām.

Ceturtajā lūgšanā mēs lūdzam visu, kas nepieciešams mūsu eksistencei uz zemes. Mēs lūdzam Dieva gādību mūsu ikdienas dzīvē. To lietu saraksts, ko ietver vārdi "dienišķā maize", ir nebeidzams. Jēzus māca, ka mēs drīkstam lūgt arī par to, kas skar mūsu dzīves visikdienišķākos aspektus. Vispirms Tas Kungs dod mums to, kas vajadzīgs dzīvības uzturēšanai, un pēc tam Viņš dāvā arī prieku, piemēram, caur citiem cilvēkiem. Tā kā mēs visi tik daudz ko saņemam no mūsu Radītāja, mūsu pienākums ir atzīt Viņa dāvanas un par tām pateikties. Tādēļ pirms ēšanas mēs vienmēr lūdzam galda lūgšanu. Tas, kas saprot, cik daudz dāvanu Dievs viņam dod katru dienu, vienmēr ir apmierināts, pat tad, ja pastāv neatrisinātas problēmas. Tas, ka mēs lūdzam dienišķo maizi, tas ir, maizi šodienai, nozīmē, ka mums jābūt apmierinātiem tieši ar šo ikdienas nepieciešamību. Mēs nelūdzam

pārpilnību. "Nabadzību un bagātību nepiešķir man! Bet ļauj man baudīt manu dienišķo maizi" (Sal.pam. 30:8). Tie, kas saņem lielas dāvanas, nedrīkst kļūt augstprātīgi, un tie, kuri saņem mazāk, nedrīkst būt nenovīdīgi. Pateicība pret mūsu Debesu Tēvu nozīmē vienmēr būt apmierinātam ar to, kas ir. Mūsu ticība parādās situācijā, kad mēs varam pateikties Dievam pat tad, ja esam nabadzīgi. Dienišķā maize nav pašsaprotamas tiesības, bet gan Dieva dāvana. Mūsu enerģija, spēks un iespējas strādāt ir Dieva doti. Dievs dod cilvēkam visu, kas tam nepieciešams, pat tad, ja cilvēks uzskata, ka ēdiens uz galda ir viņa paša nopelns. "Viņš liek savai saulei uzlēkt pār ļauniem un labiem un liek lietum līt pār taisniem un netaisniem" (Mt. 5:45). Dievs mums izrāda apbrīnojamu pacietību, bet nevajag aizmirst, ka Viņa laipnība un rūpes ir aicinājums uz ticību un atgriešanos, kamēr nav par vēlu.

Aizlūgšanā mēs ietveram arī visus tos pasaulē, kuri cieš trūkumu kara, katastrofu vai vientuļības dēļ. Mēs lūdzam, lai varētu dalīties savā maizē ar tiem, kam tā nepieciešama. Mēs lūdzam, lai mūsu acis atvērtos un ieraudzītu līdzcilvēku vajadzības. Kādēļ gan bagātie bieži vien ir nelaimīgi un nespēj priecāties par dzīvi? Tas, kuru vada mantkārīgi nolūki, ir materiālo lietu vergs. Šī verdzība izpaužas nenovīdībā, skopumā un bailēs par to, ka manta varētu nonākt kāda cita rokās. Tā vietā, lai piesaistītu sevi iznīcīgajam, mums jāiepriecina citi ar tām dāvanām, kas mums uzticētas. Cilvēku egoisms un cietsirdība daudziem liek ciest badu. Ja radības resursi tiktu izmantoti saskaņā ar Dieva gribu, visiem būtu pietiekami. Bībele stāsta par cilvēkiem, kas, izpaužot savu pateicību, ar prieku atdeva desmito tiesu no saviem ienākumiem Tam Kungam. Devīgā mājas vienmēr ir svētītas, un Tā Kunga dāvanas daudzkārt pārsniedz dotā vērtību.

Radītājs ļauj saulei spīdēt un labībai augt. Mēs varētu strādāt no visa spēka, bet tomēr nespētu nopelnīt sev uzturu, ja zeme būtu neauglīga. Pateicoties Debesu Tēvam par visu labo, ko Viņš mums dod, mēs saņemam lielu prieku un novērtējam dzīvības dāvanas. Lūdzot mūsu maizi, mēs vēlamies, kaut būtu spējīgi paši sevi nodrošināt un nebūtu spiesti dzīvot uz citu rēķina. Tas, kas visu saņem ar prieku kā Dieva dāvanu, saņem arī svētību. Pat tad, ja mēs dabūjam sev nepieciešamo bez lūgšanas, mūsu ieguvumam nav Dieva svētības. Ar pateicību mums jāsaņem dienišķā maize no Tā Kunga rokas.

Vārdi "dod mums šodien" nozīmē, ka mums nevajag lieki raizēties. "Tāpēc nezūdieties nākamā rīta dēļ, jo rītdiena pati par sevi zūdisies. Ikvienai dienai pietiek pašai savu bēdu" (Mt. 6:34). Daudzkārt mēs lūdzam, lai Dievs uzņemas rūpes par mūsu problēmām, bet, tiklīdz esam pārstājuši lūgt, mūsos atkal mostas nemiers. Tas Kungs nevēlas neko vairāk kā mūsu palāvību uz Viņu. Viņš nekad nepieviļ. Nevajag raizēties par nākotni, bet gan koncentrēties uz to, kas jādara pašlaik. Jādomā par to, ko darām šobrīd, un jā rūpējas par cilvēkiem, kamēr tie ir dzīvi. Mēs nezinām, vai rīt būsīm dzīvi. Tomēr mums jāizmanto mūsu saprāts un jāplāno dzīve un izglītība tā, ka paši neciešam no sava slinkuma. Ja cilvēks ir uzcītīgs sava darba darītājs un izvairās no nevēlības, viņš nebūs pakļauts nevajadzīgām ekonomiskām problēmām. Mūsu nauda un manta ir Dieva. Tādēļ mums tā jāpārvalda un jālieto ar apdomu. Tas, ka mums ikdienā jā saskaras ar pasaulīgām rūpēm, dod mums iespēju ieraudzīt Dieva uzticamo un apbrīnojamo palīdzību. Pārbaudījumi stiprina ticību, ka Dieva žēlastība ir jauna katru rītu. Neuzticēties Dieva palīdzībai ir neticība. Ja Tas Kungs ir palīdzējis agrāk, neticēt Viņa palīdzībai nākotnē ir nepateicība. Es pagodinu savu Tēvu, ja nenesu rūpes sevi, bet tajās dalos ar Viņu. "Visu savu zūdišanos metiet uz Viņu, jo Viņš gādā par jums" (1. Pēt. 5:7).

Piektā lūgšana

Un piedod mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādnikiem.

Kas tas ir?

Mēs lūdzam šajā lūgšanā, lai Debesu Tēvs neuzlūko mūsu grēkus un to dēļ mūsu lūgšanu nenoraida, jo mēs neesam cienīgi saņemt, ko lūdzam, nedz esam to pelnījuši, bet lai Viņš no žēlastības visu to dod, jo mēs ik dienas daudz grēkojam un esam pelnījuši vienīgi sodu. Tad arī mēs patiesi no sirds gribam piedot un ar prieku labu darīt tiem, kas grēko pret mums.

Piektajā lūgšanā mēs atzīstam Dieva priekšā mūsu lielo grēku parādu, kas Viņam ir skaidri redzams. Psalmists raksta: "Mani pārkāpumi nav Tev apslēpti" (Ps. 69:6). Dievs redz un dzird visu. Grēkot nozīmē nedot Dievam to, kas Viņam pienākas, tas ir, kalpot Viņam ar visu savu

dzīvi. Sods par mūsu nepaklausību ir ļoti smags, un visas mūžības nepietiek, lai to atmaksātu. Grēks iznīcina mūsu sadraudzību ar To Kungu, tādēļ tas ir jānožēlo un no tā jāatsakās. Mēs neesam vērti saņemt neko no tā, ko lūdzam, bet pilnīgi paļaujamies uz žēlastību Jēzus Kristus dēļ. Pazudušais dēls savam tēvam teica: "Tēvs, es esmu grēkojis pret debesīm un pret tevi, es neesmu vairs cienīgs, ka mani sauc par tavu dēlu" (Lk. 15:21). Bet tēvs saviem kalpotājiem sacīja: "Atnesiet ātri vislabākās drēbes un apģērbiet to, mauciet viņam pirkstā gredzenu un kurpes kājās" (Lk. 15:22).

Mēs tāpat lūdzam, lai mūsu Debesu Tēvs aiz žēlastības piedod mums visu ļaunu, ko esam domājuši, darījuši un sacījuši. Mēs lūdzam, lai Viņš mūs neatstumj, bet gan pieņem Jēzus Kristus dēļ. Dāvids nožēlā nāca pie Tā Kunga un lūdza grēku piedošanu, kad bija pārkāpis laulību ar Batsebu: "Apžēlojies par mani, ak, Dievs, savā žēlastībā, izdzēs manus pārkāpumus savā lielajā apžēlošanā! Mazgā mani pavisam tīru no manas noziedzības un šķīstī mani no maniem grēkiem" (Ps. 51:3 – 4). Bez patiesas atgriešanās mēs nekad neiegūsim mieru ar Dievu. Tādēļ ir liels atvieglojums katru dievkalpojumu sākt ar grēksūdzi.

Mums tāpat jālūdz piedošana ne tikai tad, kad esam izdarījuši kādu lielu grēku. Katru dienu mēs pieļaujam kļūdas un aizmirstam darīt labu. Grēks tā izkropļo mūsu gribu un saprātu, ka pat darot labu, mums ir zemiskas domas. Dieva priekšā neviens dzīvais nav attaisnots (Ps. 143:2). "Ja Tu, Kungs, gribi noziegumus pielīdzināt, kas gan, ak, Kungs, lai pastāv?" (Ps. 130:3). Jāpievērš uzmanība tam, ka lūgšana "piedod mums mūsu parādus" seko tūlīt pēc "mūsu dienīško maizi dod mums šodien". Tieši tāpat kā mums ir nepieciešama mūsu dienīškā maize, mums ik dienas vajag saņemt arī piedošanu par saviem grēkiem. Jēzus mācīja, ka šī lūgšana ir jālūdz katru dienu, un tas nozīmē, ka katru dienu mums arī jāizsūdz savi grēki. Iedzimtais grēks cilvēka sirdī liek Kristum mācīt saviem sekotājiem atkal un atkal vērsties pie sava Tēva debesīs. Daudziem, kas dzīvojuši pasaulīgu dzīvi un vēlāk kļuvuši kristieši, šis pirmais lēmums ir ļoti svarīgs. Bet, kad smagākie grēki ir atstāti, viņi ievēro, ka laboties kļūst arvien grūtāk un grūtāk. Viņi ir saskārušies ar savu ļauno dabu. Jaunajā Derībā mēs lasām, ka arī Jēzus mācekļi, kaut arī jau sākuši sekot savam Mācītājam, joprojām vēl grēkoja, būdami greisirdīgi (Mt. 20:20), atriebīgi (Lk. 9:54), baidīdamies no cilvēkiem (Mt. 26:26), būdami sarūgtināti (Ap.d. 15:38) un liekuļi (Gal. 2:11). Dienīškā grēksūdze – lūgšana pēc piedošanas un atgādinājums par Evaņģēlija apsolījumu – ir priekšnosacījums, lai kristietis pieaugtu ticībā, cerībā un mīlestībā.

Ko mēs apsolām, sakot "kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem"? Kad Kristus māca "Mūsu Tēvs" lūgšanu, Viņš uzsver samierināšanās un savstarpējā miera nozīmi. Viņš saka: "Jo, kad jūs cilvēkiem viņu noziegumus piedosit, tad jums jūsu Debesu Tēvs arīrdzan piedos. Bet, ja jūs cilvēkiem viņu noziegumus nepiedodat, tad jūsu Debesu Tēvs jums jūsu noziegumus arīrdzan nepiedos" (Mt. 6:14–15). Dievs ļoti nopietni attiecas pret to, vai mēs paši esam spējīgi piedot un būt pacietīgi. Pat tad, kad cilvēki mūs sāpīgi ievaino, mums jālūdz, lai Tas Kungs dotu spēku pārvarēt šīs sāpes. Šajā lūgšanā mēs lūdzam augstsirdību, lai citu cilvēku netaisnīgo rīcību varētu atstāt pagātnei un aizmirst. Ne vienmēr ir viegli piedot. Mēs varam būt spiesti bieži sastapt cilvēku, kurš laiku pa laikam mūs sāpina. Ja cilvēks pastāvīgi jūtas nospiests un vilies, satiekot kādu noteiktu personu, viņš var kļūt depresīvs un bezcerīgs. Bet Raksti vairākas reizes dažādi atgādina, cik svarīgi ir piedot mūsu līdzcivīkiem. Protams, var būt arī tā, ka daži cilvēki ir savstarpēji nesaderīgi, bet Dievs var palīdzēt pārvarēt arī šādas grūtības. Kristietim jābūt modram, lai nekas neizrunāts negulētu sirdī un nerūgtu, bet gan lai viņš censtos saglabāt draudzīgas attiecības tiktāl, ciktāl tas ir atkarīgs no viņa. Apustulis Pāvils saka: "Un neapbēdināt Dieva Svēto Garu, ar ko esat apzīmogoti atpestīšanas dienai. Katrs rūgtums, ātrsirdība, dusmas, bāršanās un zaimi, vispār katra ļaunprātība lai ir tālu no jums. Bet esiet cits pret citu laipni un žēlsirdīgi; piedodiet cits citam, kā arī Dievs Kristū jums ir piedēvis" (Ef. 4: 30–32). Mēs nedrīkstam pagurt mūsu lūgšanās Dievam pēc Viņa palīdzības piedot ik dienas, bet gan jālūdz tikmēr, kamēr iegūstam sirdsmieru. Tas Kungs, kas, par spīti tam, ka mēs bieži Viņu pieviļam, mums piedod katru dienu, aicina parādīt tādu pašu žēlsirdību pret citiem. Ikviens, kas dzīvo no Dieva mīlestības, grib sniegt to tālāk citiem cilvēkiem.

Sestā lūgšana

Un neieved mūs kārdināšanā.

Kas tas ir?

Dievs gan nevienu nekārdina, bet mēs lūdzam šajā lūgšanā, lai Dievs mūs sargā un uztur, ka velns un mūsu miesa mūs nepievil, nedz ievēd neticībā, izmisumā vai citā lielā kaunā un netikumā, un, kaut arī tie mums uzmācas, mēs tomēr beigās uzvaram un virsroku paturam.

Tas Kungs pārbauda cilvēka ticību un pacietību, bet Viņš nevienu nekārdina. Dievs ir svēts un nevar darīt neko tādu, kas aptraipa Viņu vai mūs. Jaunās Derības oriģināltekstā mēs atrodam vārdu peirasman, kam ir divējāda nozīme – kārdinājums un pārbaudījums. Mēs nelūdzam, lai Dievs mūs pasargātu no pārbaudījumiem, jo tie mums ir vajadzīgi. Dievs pārbauda mūs, lai augtu un nostiprinātos mūsu pašāvēība uz Viņu. Savā gaišredzībā Viņš rada grūtības mūsu ceļā, lai mēs pieaugtu mīlestībā, pazemībā un pacietībā. Pārbaudījumi sagatavo kristieti uzņemties lielāku atbildību nākotnē. Mūsu pieredze un pārdzīvojumi var nākt arī citiem par svētību. Dievs var pieļaut ļaunajam mūs kārdināt zināmu laiku, lai redzētu, vai esam uzticīgi Viņa vārdam.

Taču kārdinājumi vienmēr nāk no dvēseles ienaidniekiem – velna, pasaules un mūsu pašu cilvēciskās dabas. Tumsas spēki grib pievilt un pavadināt mūs uz nepaklausību Dieva baušļiem. Pirmām kārtām tā ir garīgā cīņa par mūsu dvēselēm. Sātans cenšas aizvilināt mūs no Dieva, mazinot grēka nozīmi un dodot tam dažādus attaisnojumus. Apustulis Pēteris aicina: "Esiet skaidrā prātā, esiet modrīgi! Jūsu pretinieks velns staigā apkārt, kā lauva rūkdams, un meklē, ko tas varētu aprīt. Tam turieties pretī stipri ticībā, zinādami, ka tās pašas ciešanas ir uzliktas jūsu brāļiem pasaulē" (1. Pēt. 5:8–9).

Apkārtējā pasaule ir pilna ar kārdinājumiem. Ar savu spītīgo nevēlēšanos pakļauties Dieva gribai pasaule var veicināt Jēzus mācekļa krišanu grēkā. "Noziedzīgais gan vilina savu tuvāko, bet neaizved viņu ne uz kādu labu ceļu" (Sal.pam. 16:29). Pasaule ir daudz bīstamāka tad, ja tā apbrīno un laipni sagaida kristieti, nekā tad, ja to nolād un atstumj. Tādēļ mums jābūt ļoti uzmanīgiem, izvēloties cilvēkus, ar kuriem saejamies. Mums jādzīvo pasaulē, bet ne no pasaules. Nevajag pašam sevi pakļaut kārdinājumam, izvēloties sliktu sabiedrību, skatoties nepiemērotas filmas, lasot nevērtīgu literatūru utt. Tas, kas daudz lasa par kādu grēku, agrāk vai vēlāk pats nonāk tā varā.

Apustulis Jēkabs raksta: "Svētīgs tas vīrs, kas pastāv kārdināšanā, jo, norūdījumu sasniedzis, tas saņems dzīvības vainagu, ko Viņš ir apsolījis tiem, kas Viņu mīl. Neviens, kas tiek kārdināts, lai nesaka: Dievs mani kārdina, – jo ļaunām kārdināšanām Dievs nav pieejams, un pats Viņš nevienu nekārdina. Bet katru kārdina viņa paša kārība, to vilinādama un valdzinādama. Pēc tam kārība, kad tā ieņēmusies, dzemdē grēku, bet grēks padarīts dzemdē nāvi" (Jēk. 1:12–15). Grēka vara ir liela un var izraisīt liktenīgas sekas, ja laikā netiek apturēta. Kārdinājumu vajag iznīcināt jau sākumā, pirms tam izdodas paverdzināt cilvēku. Ja cilvēks jau pašā sākumā cīnās ar ļaunām domām, tad viņš neļauj kārdinājumam nostiprināties. Nedrīkst pieļaut domām piesaistīties pie kaut kā tāda, kas jau agrāk bijis par iemeslu krišanai grēkā. Ikvienam ir savas īpašas vājības, kuras ienaidnieks nekavējas izmantot. Mums var būt nosliece uz kādu grēku, vai arī tas mums ir kļuvis par ieradumu. Ir svarīgi ik dienas nonāvēt sevī veco cilvēku un apspiest viņu, lai tas nesāktu valdīt mūsos. Cīņa pret velnu, pasauli un mūsu iedzimto grēku pieder pie dzīves rūgtās īstenības. Garīgie ienaidnieki cenšas iedvest mums neticību, melīgu ticību un izmisumu. Neticība negrib ticēt, ka Radītājs vēl mums visu to labāko. Tā pūlas mūs maldināt, ka Jēzus Kristus nav Dievs un pasaules glābējs. Neticība – tā ir Bībeles Dieva vārda un apsolījumu nepieņemšana. Melīga ticība ir maldu ticība tam, ka cilvēks var kļūt svēts bez atgriešanās no grēkiem. Tā ir iedomāta ticība, bez vēlēšanās laboties. Cilvēks iestāsta sev, ka var būt kristietis, nemaz nemēģinot klausīt Dieva baušļiem. Taču, ja kāds ir sācis grēkot, tas noved pie atkārtotiem pārkāpumiem pret Dieva gribu. Kad Lutērs runā par netikumiem, viņš domā grēkus, kas kļuvuši par ieradumu.

Kad velns ir panācis kāda cilvēka krišanu grēkā, viņš cenšas to ievest izmisumā. Viņš atņem cerību, ka Dievs grib glābt grēcinieku. Ļaunais grib paturēt viņu naidā ar Dievu, lai viņš izjustu rūgtumu pret savu Radītāju. Iedvešot, ka Dievs ir cilvēku atstājis, viņš grib piespiest cilvēku pagriezt Dievam muguru pavisam. Izmisuma brīžos cilvēks domā, ka viņa grēks ir tik liels, ka nevar tikt piedots, vai arī ka atkārtota krišana grēkā ir grēks pret Svēto Garu, kas nevar tikt piedots. Bet tas, kam ir šādas raizes, negrēko pret Dieva Garu.

Sestajā lūgšanā mēs lūdzam, lai Dievs savā žēlastībā pasargā mūs no kārdinājumiem, bet, ja mēs tomēr tiekam kārdināti, lūdzam, lai Viņš dod spēku cīnīties un galu galā uzvarēt. Apustulis Pāvils saka: "Dievs ir uzticīgs, Viņš neļaus jūs pārbaudīt pāri par jūsu spējām, bet darīs pārbaudījumam tādu galu, ka varat panest" (1. Kor. 10:13). Mēs varam sagaidīt Dieva palīdzību, ja bieži lūdzam Dieva palīdzību uzvarēt kārdinājumu. Bet, ja cilvēks rīkojas pret Bībeli vai savu sirdsapziņu, tad pats sevi pakļauj kārdināšanai. Cilvēks paliek viens ar savu paša bezspēcību. Mēs nedrīkstam pārbaudīt Dieva pacietību un izaicinām to, ja neticam Viņa apsolījumiem un nebīstamies Viņa dusmu. Atgrūst Dieva apsolījumus ir bīstami. Mums turpreti jābūt pateicīgiem, ka Viņš pasargā mūs no pārbaudījumiem, kas ir pāri mūsu spēkiem, un jāpriecājas par Viņa dotajiem ieročiem garīgajai cīņai (Ef. 6: 10–18). Īstie ieroči ir Dieva vārds, lūgšana un Svētais Vakarēdiens. Kad Jēzus tuksnesī tika kārdināts, Viņš cīnījās ar vārda zobenu: "Stāv rakstīts." Kristus ir uzvarējis mūsu vietā, pastāvot visās kārdināšanās. Viņa spēkā ikviens var uzvarēt grēku savā dzīvē.

Septītā lūgšana

Bet atpestī mūs no ļauna.

Kas tas ir?

Mēs lūdzam šajā lūgšanā, visu apkopodami, lai Debesu Tēvs mūs atpestī no dažāda ļaunuma, kas apdraud miesu un dvēseli, mantu un godu, un beidzot, kad mūsu pēdējā stunda nāk, lai dod mums svētīgu galu un no šīs bēdu pasaules mūs žēlīgi ņem pie sevis debesīs.

Septītajā lūgšanā mēs lūdzam, lai mūsu Debesu Tēvs pasargā mūs no visa ļaunuma un briesmām gan miesai, gan dvēselei. Mēs lūdzam, lai Viņš mūs pasargā no nelaimes un krišanas grēkā. Mēs vēlamies, lai Viņš mums palīdzētu izkļūt no grūtībām. "Kad viņš mani piesauks, tad Es viņu paklausīšu; Es viņam esmu klāt bēdās, Es viņu izrašu no tām un ceļšu godā" (Ps. 91:15).

Bīstamajā pasaulē Dievs rūpējas par savējiem un vērš visu par labu. Mēs nelūdzam, lai varētu izbēgt no visa ļauna, jo tā šajā pasaulē ir ikdienišķa parādība. Kristietis nav pasargāts no visām ciešanām, bet Dievs tās var izmatot kaut kam labam. Cilvēkam nenāktu par labu, ja viņa dzīvē nebūtu nekādu grūtību. Dažreiz Dievs caur ciešanām atgriež nomaldījušos dvēseli. Viņš redz labāko ceļu, lai mēs iegūtu mūžīgo dzīvību. Ir labi, ja ciešanas pievērš cilvēku Dieva vārdam tā, ka Svētais Gars var dot viņam patiesu ticību Jēzum. Rakstos ir daudz solījumu palīdzēt ikvienam, kas sarežģījumos vēršas pie Tā Kunga.

Dažreiz kāda problēma vai slimība var mūs mocīt visu dzīvi, bet tad tā ir Radītāja mums neizprotamā griba. Nav viegli, ja ciešanas ir ilglaicīgas, bet Tas Kungs ir solījis mums palīdzēt tās izturēt. Dievs remdē, mierina un dod saviem bērniem cerību. Apustulis Pāvils pats pārdzīvoja līdzīgas grūtības: "Lai es nepaaugstinātos īpašo atklāsmju dēļ, man ir dots dzelonis miesā, sātana eņģelis, lai tas sistu mani, ka netopu iedomīgs. Tādēļ es To Kungu trīs reizes esmu lūdzis, lai tas no manis atkāptos. Un Viņš ir sacījis: "Tev pietiek ar manu žēlastību; jo mans spēks nespēkā varens parādās." Tad nu daudz labāk lielīšos ar savu nespēku, lai Kristus spēks nāktu pār mani" (2. Kor. 12: 7–9).

Apustulim bija jācieš Dieva vārda dēļ, un viņš par to priecājās. Tas notika Kristus vārda dēļ. Evaņģēlijam ir vieglāk izplatīties, ja tā sludinātāji ir pasaules un tās melīgās reliģiozitātes izsmieti. Tā arī Dieva draudzes vajātājs Sauls vēlāk kļuva par Kristus sekotāju Pāvilu (Ap.d. 9). Kristus patiesā baznīca svin uzvaru tad, ja tā ir vāja. Kad Pestītājs Ģetzemanes dārzā lūdza Dievu pasargāt Viņu no ciešanām, Viņš piebilda: "Tomēr ne mans, bet Tavs prāts lai notiek." Jēzus krusta nāve bija Viņa uzvara, jo Viņš varēja teikt: "Tas ir piepildīts." Ciešanas ir viena no zīmēm, kas atšķir baznīcu no pasaules. Tas Kungs ikvienam ticīgajam dod pacietību un izturību cīņā par to ticību, kas reiz tika nodota svētajiem (Jūd. 3).

Kad mēs uz visiem laikiem būsim atbrīvoti no ļaunā? Ja pastāvēsim ticībā Kristum līdz mūža galam, Viņš dos mums svētīgu nāvi un uzņems mūžīgajā priekā debesu valstībā. "Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis" (Jņ.atkl. 21:4).

Svētās lūgšanas beigās mēs slavējam Dieva ķēnišķīgo varu laiku beigās: "Jo Tev pieder valstība, spēks un gods mūžīgi mūžos." Ar šiem vārdiem mēs pateicamies Dievam, ka viņš uzklausa visu, ko mēs Viņam lūdzam. Mēs atzīstam, ka mūsu Debesu Tēvs gan var, gan grib uz klausīt mūsu lūgšanas. Šī stingrā pārliecība ir balstīta salīdzināšanās upurī, ko Jēzus priekš mums ir nopelnījis. Dievs dod mums visu, ko Viņam lūdzam, jo Viņam ir griba un spēks to darīt. Dievs savā būtībā ir visspēcīgs. Dažreiz var šķist, ka vara ir Dieva vārda pretinieku pusē, bet viņu vara ir ļoti ierobežota. Baznīcas pretinieki var iespaidot un iedvest bailes, bet tas ir uz īsu laiku, bet universa Kungs dzīvo un valda visos laikos. Dažreiz Tas Kungs izmanto savu spēku slēpti, tā ka mēs ar savu aprobežoto cilvēcisko skatienu to neredzam. To, ko Viņš neizdara tūlīt, jo tam nav bijis labuma, Viņš paveic tad, kad Viņa laiks ir pienācis. Sava goda dēļ Viņš uzklausa katru patiesu lūgšanu. "Bet Viņam, kas, darbodamies mūsos ar savu brīnišķo varu, spēj darīt daudz vairāk par visu, ko lūdzam vai saprotam, lai ir gods draudzē un Kristū Jēzū uz audžu audzēm mūžu mūžos" (Ef. 3: 20–21). Laika beigās Dieva majestāte būs redzama visiem.

Āmen

Kas tas ir?

Lai es būtu drošs, ka tāda lūgšana patīk Debesu Tēvam un Viņš to uzklausa, jo Viņš pats mums pavēlējis tā lūgt un solījis mūs uz klausīt. Āmen, āmen – tas ir: patiesi, patiesi tam būs tā notikt.

Āmen nozīmē: ticami un patiesi. Āmen norāda, ka mēs lūdzam ticībā, ka Dievs uzklausa mūsu lūgšanas. Ja kristietis vairākas reizes ir atkāpies no Dieva vārda un kritīs grēkā, viņam var uzmākties šaubas, ka Dievs viņa lūgšanas neuzklausa. Protams, neviens no mums nav pelnījis, lai Dievs uz klausītu mūsu lūgšanas, bet Jēzus ir piepildījis visu mūsu vietā, un Viņa dēļ mēs varam cerēt, ka Tas Kungs dzird, ko mēs lūdzam. Šo atziņu mums vajag uzņemt ticībā.

Dieva žēlastības līdzekļi

Svētā Kristība

Mēs bieži vien nemaz nespējam iedomāties, cik svarīgs notikums mūsu dzīvē ir Kristība! Dievs piedod mūsu grēkus un dod mūžīgās dzīvības dāvanu. Kristībā mēs kļūstam Debesu Tēva bērni un saņemam debesu mantojuma tiesības. Mēs nedrīkstam mazināt Kristības nozīmi, padarot to tikai par simbolisku darbību, ko kristieši veic, lai izrādītu savu paklausību Dievam. Kristība stāsta par to, ko Kristus ar savu šķīsto dzīvi, nevainīgajām ciešanām un vietniecisko nāvi ir darījis mūsu dēļ. Mēs kļūstam līdzdalīgi Jēzus nāvē un augšāmcelšanās. Kad mēs Kristībā nomirstam kopā ar Viņu, nomirst arī vecais cilvēks mūsos, un mēs saņemam grēku piedošanu. Jēzus uzvara pār nāvi tiek nodota mums, un mēs iegūstam jaunu dzīvi, dzimst jauns cilvēks – kristietis. Dievs dāvā mums līdzdalību mūžīgajā valstībā. Tas Kungs ir pestījis cilvēku, un Viņš dod pestīšanu Kristībā. Tas ir Dievs, kas darbojas caur saviem žēlastības līdzekļiem, nevis mēs. Mēs esam nevērtīgi grēcinieki, kas var tikai saņemt šo lielo dāvanu. Lai izprastu Kristības nozīmi, tā jāaplūko bibliskā kontekstā. Lutera "Mazajā katehismā" izskaidro Kristības pamataspektus un saistībā ar Bībeles tekstiem uzdod vairākus svarīgus jautājumus. Viņš apkopo gan Jaunās, gan Vecās Derības mācību īsās, bet kodolīgās atbildēs. Kad mēs saprotam Kristības sakramenta nozīmi, mēs atzīstam, ka būt uzņemtam šajā jaunajā derībā ir milzīgi liela dāvana.

Kristības sakraments I

Kas ir Kristība?

Kristība nav tikai ūdens vien, bet tāds ūdens, kas Dieva pavēlē ietverts un ar Dieva vārdu savienots.

Kurš tad ir šis Dieva vārds?

Mūsu Kungs Jēzus Kristus Mateja evaņģēlija pēdējā nodaļā saka: "Ejiet pa visu pasauli un

dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā” (Mt. 28:19).

Kristība ir sakraments, svēta darbība, ko veic Dievs. Dieva vārds dara ūdeni par Kristību. Jēzus iestādīja Kristību īsi pirms savas uzkāpšanas debesīs. Tas tāpat ir Kristus pats, kurš ir pavēlējis, ka mums jākristī Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā. Svarīgākais ir, lai Kristība notiktu ar tiem vārdiem, kurus ir teicis Jēzus. Tādējādi nav būtiski, vai cilvēks tiek kristīts, iegremdējot visu ķermeni ūdenī vai uzlejot ūdeni uz galvas. Neviens nevar apgalvot, ka Kristība, kas notiek tuksnešainā apvidū, ūdens trūkuma dēļ ir nelegitīma tāpēc, ka kristāmajam ūdens tiek uzliets vai uzslacīts tikai uz galvas.

Jaunajā Derībā tiek lietots vārds baptizein, kas apzīmē ne tikai iegremdēšanos ūdenī, bet gan dažāda veida mazgāšanos (sal. Lk. 11:18). Kristība nozīmē ne tikai nāvi un apglabāšanu kopā ar Kristu (Rom. 6:4), bet arī mazgāšanos tīram no grēkiem (Ap.d. 22:16), Svētā Gara izliešanos (Tit. 3:5–6) un aplacīšanos ar Kristus asinīm (Ebr. 9:19; Ebr. 10:22; 1. Kor. 10:2). Visi trīs kristību veidi atbilst Kristības saturam.

Cieņa pret žēlastības līdzekli

Draudzē sakramentu pārvaldīšana vienmēr ir mācītāja uzdevums. Taču ārkārtas situācijās ir pieļaujamas kristības, ko veic kristīts lajs. Piemēram, situācijā, ja cilvēks var nomirt, pirms atnāk mācītājs. Bet vai tas nozīmē, ka nekristīts bērns aiziet pazūšanā? Nē, nevis žēlastības līdzekļu trūkums pelna sodu, bet gan nevērīga attieksme pret tiem. Tas Kungs savā vispēcībā var glābt cilvēku. Kristīgiem vecākiem jāatceras, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu (Rom. 8:28). Tas nenozīmē, ka var bez iemesla atlikt kristības, tādējādi riskējot, ka bērns var nomirt nekristīts. Dievs ir saistījis mūs ar sakramentiem, bet Viņš pats nav tiem piesaistīts.

Nesaraujama derība

Trīsvienīgais Dievs Kristībā ir klātesošs un noslēdz ar kristāmo derību. Tas Kungs nekad nepārkāpj savu derību, bet savā Kristībā apsola rūpēties par mums, pestīt un uzturēt ticībā. Kristība nozīmē, ka Debesu Tēvs atver mums savas rokas. Mēs kļūstam Viņa bērni, un mums pieder viss, ko Viņš dod šajā dzīvē un mūžībā. Kristībā mēs saņemam arī aizsardzību pret dvēseles ienaidnieku.

Kristības sakraments II

Ko dod jeb kāds labums ir no Kristības?
Tā piedod grēkus, pestī no nāves un velna un dod mūžīgo svētlaimi visiem tiem, kas tic, kā Dieva apsolījuma vārdi saka.

Kuri tad ir šie Dieva vārdi un apsolījumi?
Mūsu Kungs Jēzus Kristus Marka evaņģēlija pēdējā nodaļā saka: “Kas tic un top kristīts, tas tiks izglābts, bet, kas netic, tiks pazudināts” (Mk. 16:16).

Kristībā mēs saņemam arī Dieva žēlastību un mīlestību. Viss, ko Kristus nopelnījis, kļūst mūsu, kad mēs caur Kristību ieejam Dieva valstībā. Apustulis Pāvils saka: “Kristus ir mīlējis savu draudzi, pats nododamies viņas labā, lai to darītu svētu, šķīstot ar mazgāšanu ūdenī caur vārdu” (Ef. 5:25–26).

Kristībā darbojas Dievs. Mēs vienīgi piedalāmies. Pēc Jēzus pavēles mēs ļaujam Tam Kungam darboties uz mums caur sakramentu. Mēs saņemam grēku piedošanu un kļūstam bezgrēcīgi Jēzus Kristus nopelna dēļ.

Kristībā mēs tiekam izrauti no tumsas varas un ievesti Dieva valstībā. Pirms kristībām mācītājs pēc senas tradīcijas lūdz eksorcistisku lūgšanu: “Atbrīvo (kristāmā vārds) no tumsas varas.” Dažreiz arī pats kristāmais Dieva priekšā atsakās no velna. Kad Kristībā Dievs kļūst par cilvēka Tēvu, sātans zaudē savu varu.

Kristībā Dievs ir galvenā persona, jo Viņš glābj no nāves un dod mūžīgo dzīvību. Visu turpmāko dzīvi Viņš grib darboties cilvēka dvēselē, uzturēt ticību un palīdzēt cīņā pret

kārdinājumiem. Kristībā Dievs ierakstīja mūsu vārdus dzīvības grāmatā un apsolīja savu palīdzību, lai mēs varētu nokļūt debesīs. Tādējādi Kristība ir viena no visdārgākajām dāvanām, ko mēs savā dzīvē saņemam.

Dievs dod ticību caur žēlastības līdzekļiem

Žēlastības līdzekļu mērķis ir sniegt grēku piedošanu, modināt ticību un stiprināt pašāvēību uz Kristu. Bet vai vispirms cilvēkam nebūtu jātic Kristības patiesumam? Kad Jēzus Marka evaņģēlija 16. nodaļā saka, ka tas, kas tic un tiek kristīts, tiks izglābts, šie vārdi tiek teikti misijas situācijā, kad neviens nevarēja tikt kristīts, pirms nebija dzirdējis Evaņģēliju un ieguvis ticību. Lai cilvēks tiktu glābts mūžīgajai dzīvei, galvenais nav notikumu secība, bet gan Kristības un ticības nedalāmā saistība (sal. Mt. 28, kur secība ir pretēja).

Kad tiek kristīts mazs bērns, Svētais Gars dod tam neapzinātu ticību un pašāvēību. Izlemt, kad bērns iegūst apzinātu ticību, nav mūsu uzdevums. Modernajā domāšanā pastāv tendence traktēt ticību kā kaut ko tādu, ko ir iespējams psiholoģiski un racionāli izmērīt. Kristība dod mums ticības sēklu, kura vēlāk aug un attīstās. Kristībā Dieva Gars iemājo cilvēka sirdī, bet turpmākajā dzīvē ticības uguns ir jāuztur, saglabājot saikni ar Jēzu. Neviens cilvēks pats no sevis nespēj iegūt ticību, jo līdz ar krišanu grēkā viņa griba un saprāts ir samaitāti.

Grēcīgā samaitātība

Kopš pirmie cilvēki krita grēkā, mēs visi piedzimstam ar iedzimtu vēlmi pretoties mūsu Radītājam un darīt ļaunu viens otram. Šī novēršanās no Dieva tiek saukta par iedzimto grēku, jo tā seko no paaudzes paaudzē tik ilgi, cik ilgi mēs dzīvojam uz zemes. "Jo cilvēka tieksmes ir ļaunas no mazām dienām" (1. Moz. 8:21). Kopš Ādama un Ievas grēkā krišanas, cilvēki sevi nes ļaunumu. "Kad Dievs redzēja, ka cilvēku ļaunums augtin auga zemes virsū un ka viņu sirdsprāta tieksmes ik dienas vērsās uz ļaunu, tad Dievam kļuva žēl, ka Viņš cilvēku zemes virsū bija radījis, un Viņš savā sirdī ļoti noskuma" (1. Moz. 6:5-6).

Raksti saka: "Jo, kā ar viena cilvēka nepaklausību neskaitāmi kļuvi grēcinieki, tāpat ar viena cilvēka paklausību neskaitāmi kļuvi taisnoti (Rom. 5:19). Bībelē Kristus tiek saukts par otro Ādamu, kurš ieguvis piedošanu par [cilvēku] nepaklausību un atjaunojis sadraudzību starp cilvēkiem un Dievu. Tomēr tikai mūžībā mēs būsīm brīvi no ļaunām vēlmēm domās, vārdos un darbos. Kristība neatsvabina no iedzimtā grēka, bet mēs saņemam piedošanu par to. Šī piedošana ir nepieciešama visiem, arī pavisam maziem bērniem. Jebkurš, kam ir mazi bērni, var apliecināt, ka pat pavisam mazs bērns var darīt otram pāri, ja tas grib spēlēties ar to pašu mantīnu. Arī dievbijīgiem cilvēkiem bieži tiek atgādināts viņu grēcīgums. Cilvēks sevi nes ļaunumu. Dažiem ir vajadzīgs vairāk laika nekā citiem, lai to atklātu, bet egoisms mājā katra cilvēka sirdī. Apustulis Pāvils liecina par šīm mokām: "Jo es pats nesaprotu, ko daru; jo nevis to, ko gribu, es daru, bet, ko ienīstu, to es daru. Bet, ja es to daru, ko negribu, es piebalsoju Bauslībai un atzīstu, ka tā ir laba. Bet tad jau vairs es tas neesmu, kas dara ļaunu, bet manī mītošais grēks. Jo es zinu, ka manī, tas ir, manā dabīgajā miesā, nemīt nekas labs. Labu gribēt man ir dots, bet labu darīt ne" (Rom. 7:15-18). Ikviens, kas tiek kristīts, saņem Svēto Garu, kas apkaro mūsu miesu. Vēstulē romiešiem, 8. nodaļā, Pāvils to izskaidro: "Miesas tieksme ved nāvē, bet Gara tieksme – uz dzīvību un mieru. Jo miesas tieksme ir naidā ar Dievu; tā neklausa Dieva bauslībai, jo tā to nespēj" (Rom. 8:6-7).

Neatgrieztajā cilvēkā doma par iedzimto grēku modina pretestību, jo ir taču daudz patīkamāk domāt, ka patiesībā cilvēka iekšējā būtība ir laba. Ņemot vērā to, cik daudz ļauna cilvēki viens otram var nodarīt, apbrīnojami, ka kāds var sevi uzskatīt par pilnīgi nevainīgu cilvēku. Vienīgi tad, kad cilvēks līdzīgi apustulim Pāvilam, pilnībā atzīst savu grēcīgo dabu, viņš var saprast, kādēļ viņam ir nepieciešams Pestītājs. Žēlastība paliek neizprotama līdz brīdim, kad cilvēks pirmo reizi apzinās, ka "no sirds iziet ļaunas domas, slepkavība, laulības pārkāpšana, nešķīstība, zādzība, nepatiesa liecība, zaimi" (Mt. 15:19). Atziņa, ka mēs visi savā būtībā esam grēcinieki, ir izaicinājums kultūrai, kurā cilvēki uz Dieva troņa mēģina nosēdināt sevi. Atkritis cilvēks pielūdz seksu, naudu, narkotikas un varu, nevis godina Radītāju, kurš devis viņam dzīvību. Dzīvot tā, it kā Tas Kungs neeksistētu, nozīmē dzīvot tukšu un bezjēdzīgu dzīvi. Cilvēki cenšas pārvarēt izjūtu, ka viss materiālais ir iznīcīgs. Daži mēģina atvairīt nopietno domu par mūžību, mezdamiem nemitīgā darbā. Ar labiem darbiem cilvēks var radīt sev sava taisnīguma izjūtu. Mūsu grēcīgajam saprātam ir daudz patīkamāk domāt, ka cilvēks visu izpelnās pats, nevis atzīt savu pilnīgo atkarību no Dieva piedošanas.

Kristībā tiek dots Svētais Gars

Kristus uzsver cilvēka nespēju darīt labu un Dieva Gara darbības nepieciešamību cilvēkā: "Ja kāds neatdzimst ūdenī un Garā, netikt tam Dieva valstībā! Kas no miesas dzimis, ir miesa, un, kas no Gara dzimis, ir gars" (Jņ. 3:5-6). Kristībā mēs piedzimstam no jauna un kā dāvanu saņemam Svēto Garu. Par spīti tam, ka paši ar savu spēku nevaram nākt pie ticības, mēs to iegūstam, ja vien nepretojamies Evaņģēlijam.

Ticība ir tas pats, kas nākšana pie Kristus. Tai pašā nozīmē viens Jaunās Derības pants runā par nākšanu pie Kristus, bet cits – pie ticības. Jēzus ir devis lielu solījumu gan bērniem, gan pieaugušajiem: "Katrš, ko Tēvs man dod, nāk pie manis, un, kas nāk pie manis, to Es tiešām neatstumšu" (Jņ. 6:37). Vai ir iespējama vēl lielāka Dieva žēlastības izpausme kā tā, ka bērns var saņemt visu jaunās derības svētību bez jebkādiem saviem nopelniem? Kristībā bērns tiek uzņemts Dieva valstībā. Bērns nepretojas Dievam apzināti kā pieaugušais. Taču visu turpmāko dzīvi Dieva vārdam jāmāca mūs ticēt Kristum un paļauties uz Viņu. Tas, kas nevēlas lasīt Bībeli un piedalīties dievkalpojumā, ātri attālinās no Tā Kunga. Tas, kas attaisno grēku savā vai kāda cita dzīvē, ir atkritis no sava kristību Dieva. Ja kāds ir novērsies no Jēzus, tam vairs nav līdzdalības Dieva valstībā, un viņš reiz atradīsies ārpus tās. Grēka alga ir mūžīgā nāve.

Tas Kungs nenožēlo savu aicinājumu

Dievs negrib, lai kāds no Viņa bērniem ietu pazušanā, bet tie, kuri netic, tiks sodīti. Neticība Radītājam, kas devis dzīvību, un Viņa noliegšana ir lielākais grēks. Bet, cik vien ilgi pastāvēs dzīve uz zemes, Svētais Gars aicinās ikvienu nomaldījušos. Dievs nenožēlo, ka ir aicinājis kristītos. Kristus var aicināt jebkuru, neraugoties, vai viņš ir kristīts vai ne, bet, ja cilvēka vārds reiz ir ierakstīts dzīvības grāmatā, viņš vienmēr ir aicināts dzīvot savā Kristības derībā. Evaņģēlijos mēs varam lasīt, ka Kristus vispirms vērsās pie tiem, kas caur apgraizīšanu jau piederēja pie Dieva tautas, tas ir, jūdiem. Kad Jēzus apmeklēja muitnieku Čaķeju, Viņš teica: "Šodien šim namam pestīšana notikusi, tāpēc ka arī šis ir Ābrahāma dēls. Jo Cilvēka Dēls ir nācis meklēt un glābt pazudušo" (Lk. 19:9-10). Neskatoties uz to, ka pasaulīgu dzīvi dzīvojošiem vecākiem ne vienmēr ir nopietna attieksme pret bērna Kristību, bērnam ir labāk, ja viņš tiek kristīts.

Kristības sakraments III

Kā ūdens var darīt tādas lielas lietas?

Ūdens to gan nedara, bet Dieva vārdi, kas kopā ar ūdeni, un ticība, kas uzticas šiem Dieva vārdiem ūdenī. Jo bez Dieva vārdiem ūdens ir tikai ūdens un nav Kristība, bet ar Dieva vārdiem tas ir Kristība, proti: žēlastības pilns dzīvības ūdens un mazgāšana atdzimšanai Svētajā Garā, kā Svētais Pāvils Vēstulē Titam, trešajā nodaļā, saka: "Dievs mūs izglāba nevis taisnības darbu dēļ, ko mēs būtu darījuši, bet pēc savas žēlsirdības, ar mazgāšanu atdzimšanai un atjaunošanos Svētajā Garā, ko Viņš bagātīgi pār mums izlējis caur Jēzu Kristu, mūsu Pestītāju, lai, Viņa žēlastībā taisnoti, mēs kļūtu cerētās mūžīgās dzīvības mantinieki. Šis vārds ir paties" (Tit. 3:5-8).

Lai Kristība varētu notikt, ir nepieciešams ūdens. "Kristīt" nozīmē iegremdēt un mazgāt. Parasts ūdens tikai nomazgā mūsu ārējos netīrumus, bet Kristība šķīsta mūs no grēkiem. Jēzus iestādīšanas vārdi padara ūdeni par Kristību: "Es kristu tevi Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā." Mēs tiekam kristīti Dieva vārdā. Protams, Kristībā mēs nesaņemam savu vārdu, tas parasti jau tiek dots iepriekš, bet mēs iegūstam vārdu "izglābts kristietis". Tātad, lai Kristība notiktu, nepieciešams ūdens un Dieva vārds vai, kā saka apustulis: "Ar mazgāšanu ūdenī caur vārdu" (Ef. 5:26). Dieva vārdam piemīt spēks radīt, pārveidot un dot dzīvību. Baznīcēvs Svētais Augustīns par to izsakās šādi: "Kad Dieva vārds tiek savienots ar elementu, darbība kļūst par sakramentu." No kaut kā redzama, pasaulīga rodas neredzamais, transcendentais. Evaņģēliski luteriskās ticības apliecības uzsver, ka Kristībā notiek kaut kas patiesi brīnumains: "Jo Dievs pats piešķir Kristībai savu godu, spēku un varu. Tādēļ šis nav tikai dabīgs ūdens vien, bet dievišķs, debešķīgs, svēts un svētīgs ūdens; kādiem vien vārdiem vēl varētu to slavēt – tas viss Dieva vārda dēļ, kas ir debešķīgs, svēts vārds, kura slavu neviens nespēj izteikt, jo šis vārds spēj visu un tajā ir viss, kas Dievam pieder. Tieši šeit ir Kristības būtība"(M. Luters "Lielais katehisms").#

Kristība Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā

Vai tas, ka Bībele raksta par Kristību "Jēzus Kristus vārdā", nav pretrunā ar mācību, ka mums jātiek kristītiem Trīsvienīgā Dieva vārdā? Taču vārdi par Kristību Jēzus vārdā nozīmē to, ka mēs tiekam kristīti Kristū (Gal. 3:27). Pestīšanas dāvanu, ko saņemam, kristījoties Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, mēs iegūstam, pateicoties Kristus vietnieciskajai nāvei (Ef. 5:26). Tas, kas atzīst Kristus vārdu, atzīst arī Svēto Trīsvienību. Kad kristieši noliecas Kristus priekšā, vienlaicīgi viņi godina arī Tēvu un Svēto Garu (Fil. 2:10-11; 1. Kor. 12:3).

Nav nekāda nozīme tam, kādā valodā iestādīšanas vārdi tiek pārtulkoti. Svarīgākais ir izrunāto vārdu saturs. Lai notiktu Kristība, ir jāseko Jēzus pavēlei un jākristī Dieva vārdā. Nevar, piemēram, kādu kristīt Radītāja, Atbrīvotāja un Dzīvības Devēja vārdā, jo tie nav Dieva vārdi, bet gan Viņa darbību aprakstoši apzīmētāji. Patiesa Kristība var notikt vienīgi pēc tiem iestādīšanas vārdiem, kurus Kristus pats ir mums devis. Tādēļ kristietis uzsver, ka mēs tiekam kristīti patiesā Dieva vārdā: Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā.

Kristības sakraments IV

Ko nozīmē tāda ūdens Kristība?

Tā nozīmē, ka mūsos vecajam Ādamam ar visiem grēkiem un ļaunajām kāribām ik dienas ir jātop noslīcinātam un jāmirst sirdssatriektībā un grēku nožēlā, bet jaunajam cilvēkam, kas taisnībā un šķīstībā Dieva priekšā dzīvo mūžīgi, ik dienas jāceļas augšā.

Kur tas rakstīts?

Svētais Pāvils Vēstulē romiešiem, sestajā nodaļā saka: "Mēs līdz ar Viņu [Kristu] Kristībā esam aprakti nāvē, lai, tāpat kā Kristus sava Tēva godības spēkā uzcelts no mirušajiem, arī mēs dzīvotu atjaunotā dzīvē" (Rom. 6:4).

Agrīnajā baznīcā kristības notika, pagremdējot kristāmo zem ūdens. Šī darbība simbolizēja vecā cilvēka apslāpēšanu un nogalināšanu. Šāda simbolika tiek lietota arī Bībelē, kad tā apraksta, kā mūsos tiek nonāvēts vecais Ādams. Kad kristāmais kāpa ārā no ūdens, tā bija zīme, ka ir piedzimis jauns cilvēks, Dieva bērns. Mēs kļūstam līdzdalīgi Jēzus nāvē, augšāmcelšanā un Viņa uzvarā pār nāves un tumsas varu. Kristība nozīmē jaunas dzīves sākumu Dieva valstībā.

Radīšanā cilvēks saņēma līdzību ar Dievu, bet tā tika izkropļota grēkā krišanas dēļ. Kristībā mēs iegūstam atjaunotu dievlīdzību Kristū. Dzīvojot Svētajā Garā, mēs atkal varam kļūt par Dieva attēlu. Būt kristītam tāpat nozīmē dzīvot kā Jēzus māceklim: paklausīt Dieva baušļiem, mēģināt līdzināties savam Pestītājam un mīlēt savu tuvāko. Jaunajam cilvēkam ir jāatdzimst atkal un atkal. Tas var notikt tikai, pastāvīgi, ik dienas no jauna atgriežoties no grēkiem. Grēcīgās samaitātības dēļ centieni laboties bieži vien beidzas ar neveiksmi, bet mēs no jauna varam nākt ar savu grēku pie Kristus. Dzīvot ticībā nozīmē cīnīties ar kārdinājumiem visu dzīvi. Spēku šajā garīgajā cīņā mēs saņemam, lūdzot un lasot Dieva vārdu, lai tas mums bieži atgādinātu, ka mūsu Debesu Tēvs mūs nekad nenodod. Viņš neko nevēlas vairāk kā piedot. Tādēļ tam, kas ir atkritis, nevajag vēlreiz kristīties, bet, lai tiktu izglābts, atgriezties pie savas Kristības. Kristībā saņemtie apsolījumi no Dieva puses ir nesatricināmi. Dievs meklē savus bērnus, lai tie atkal pievērstos Viņam (Mt. 9; Lk. 15).

Dzīvot Kristībā

Kas vajadzīgs kristītam bērnam, lai viņš turpinātu dzīvot Kristības žēlastībā? Nepieciešams vecāku, krustvecāku un draudzes piemērs, aizlūgšanas un izglītošana. Lai Kristībā dzimusi garīgā dzīve attīstītos, tai jāsaņem barība un aprūpe. Kad jaunietis vēlāk pats uzņemas atbildību par savu dzīvi, ir svarīgi, lai viņš iesvētes mācībā apgūtu kristīgās ticības pamatpatiesības. Iesvēte ir iespēja apstiprināt savu Kristības derību. Jaunieši no sirds sola savā dzīvē paļauties uz To Kungu, un tā ir iesvētes jēga. Spēku dzīvot kā Jēzus mācekļiem viņi saņem Svētajā Vakarēdienā.

Dzīvot atgriezta kristieša dzīvi nozīmē arī to, ka mēs ik dienas no jauna vērsamies pie sava Radītāja. Nepietiek tikai ar pirmo atgriešanu. Ikviens godīgs cilvēks, kas garāku laiku sprīdi ir mēģinājis dzīvot pēc Dieva gribas, var apliecināt, cik tas ir neiespējami pat tad, ja reiz ir ticis "pieņemts lēmums". Par spīti tam, ka kādā dzīves izšķirošā mirklī cilvēks ir licis "visu savu dzīvi Dieva rokās," viņš no jauna grēkos un pārkāps Dieva gribu. Tāpēc, lai izvairītos no

liekulības, mums katru dienu jāatzīst savos grēkos un jāatgriežas pie žēlastības, ko saņēmām Kristībā. Dieva žēlastība ir jauna ik rītu. Kristum pastāvīgi jādarbojas cilvēkā, lai viņu veidotu un viņš varētu iegūt arvien lielāku dievlīdzību. Tad, kad cilvēks atzīst savu pilnīgo atkarību no Kristus žēlastības, viņš pieaug mīlestībā pret Dievu un līdzcilvēkiem. Savas grēcīgās dabas noliegšana noved pie tā, ka cilvēks iedomājas, ka ir kaut kas vairāk, nekā viņš ir, un ka Dieva nozīme pestīšanā ir pasīvāka, nekā tā ir patiesībā.

Ne tikai apliecināšana

Bet, piemēram, Vasarsvētku draudzes pieprasa, lai kristības būtu liecība visas draudzes, radu un draugu priekšā, ka cilvēks "ir ticis glābts" (atgriezts) un grib sekot Jēzus pēdās. Jaunatgrieztam kristietim šāda atklāta savas ticības apliecināšana var būt noderīga, bet tā var notikt arī citādā veidā, nevis caur otrreizēju Kristību. Sādu uzskatu problēma ir tā, ka, uzsverot tikai vienu Kristības aspektu – apliecināšanu –, tiek aizmirsta tās būtība, ka Kristība ir Dieva dāvana, caur kuru Tas Kungs uzņem vai "adoptē" mūs par saviem bērniem. Dieva vārds neaicina uz atkārtotu Kristību, bet gan uz atkārtotu atgriešanos no grēkiem.

Kuri drīkst tikt kristīti?

Visi cilvēki pasaulē ir aicināti saņemt Kristību un ticību. Misijas situācijā, kristījot pieaugušos, pirms kristībām tiem jāapgūst kristīgās mācības pamati. Ja tiek kristīti pieauguši cilvēki, viņiem jāapliecina sava ticība. (Ap.d. 2:41; Ap.d. 8:36). Iespējams, ka arī pieaugušam kristāmajam ir krustvecāki. Dažās draudzēs tiek praktizēta senbaznīcas kristību kārtība ar katehēzes skolu, kura pēc kristāmā ticības un dzīves pārbaudes noslēdzas ar kristībām naktī pirms Lieldienām.

Jautājums par bērnu tiesībām uz Kristību tiek diskutēts jau kopš 16. gs., kad notika pirmie pārkrīstīšanas gadījumi. Nav nekādu vēsturisku liecību par to, ka senbaznīcā būtu praktizēta atkārtota Kristība. Līdz laikam, kad sāka izplatīties anabaptistu idejas, baznīcā valdīja vienots uzskats par bērnu Kristību. Gan evaņģēliski luteriskā, gan Romas katoļu, gan pareizticīgo baznīca krista bērnus. Dažreiz diskusija par šo jautājumu starp baznīcām un baptistiem uzliesmo no jauna. Sāpīgi, ka nevienprātība šajā jautājumā ir izraisījusi šķelšanos kristīgajā pasaulē.

Jaunā un Vecā Derība

Lasot Jauno Derību, mēs nedrīkstam aizmirst, ka tā sarakstīta misijas apstākļos. Pieaugušie, par kuru kristībām stāsta Bībele, nevarēja tikt kristīti kā mazi bērni, jo pirms tam tie bija bijuši pagāni bez iespējas tikt kristītiem. Ja bērni būtu jāizslēdz no to vidus, kuri caur Kristību tiek uzņemti Dieva draudzē, varētu secināt, ka Jaunā Derība ir sliktāka nekā Vecā Derība, ko Dievs noslēdza ar jūdiem. Vecajā Derībā bērnus draudzē uzņēma astotajā dienā pēc dzimšanas. Pieaugušo Kristības atbalstītājs, iespējams, uzskatītu šo salīdzinājumu par neizdevušos, bet apustulis Pāvils runā par apgraizīšanu un Kristību vienā un tajā pašā kontekstā: "Viņā jūs arī esat apgraizīti, ne cilvēku rokām, bet Kristū apgraizīti, un tā tikuši vaļā no savas grēcīgās dabas, Kristībā līdz ar Viņu aprakti un Viņā līdzīgi uzmodināti, ticēdami Dieva spēkam, kas Viņu uzmodinājis no mironiem" (Kol. 2:11-12). Šis nepārprotamais Bībeles teksts izšķir daudzus ar Kristību saistītus jautājumus. Apustulis māca, ka nevis cilvēki darbojas Kristībā, bet gan Kristus un ka nevis mēs "novelkam" savu grēcīgo dabu, bet gan tā tiek "novilkta un apglabāta" kopā ar Viņu Kristībā. Viss notiek Kristus nāves un augšāmcelšanās rezultātā un nav atkarīgs no cilvēka ticības spēka un dievbijības. Kristība ir vienīgi žēlastība, un Dievs ir uzticīgs tai derībai, ko noslēdzis ar tevi Kristībā.

Bērnu Kristība Bībelē ir pašsaprotama

Jaunajā Derībā vairākkārt tiek runāts par to, ka daudzi tika kristīti "ar visu savu namu" (1. Kor. 1:16; Ap.d. 10:47; Ap.d. 16:33). Nams ietver visu ģimeni, kurā arī bērni ir pilntiesīgi ģimenes locekļi. Turklāt no dažādiem jūdu vēstures avotiem ir zināms, ka bērnu kristības tika praktizētas, lai prozelītus vai nejūdus uzņemtu jūdu ticības kopienā. Tas tika darīts vismaz simts gadu pirms Kristus. Ja Kristus uzskatītu, ka kristīt drīkst tikai pieaugušos, Viņš, labi zinādams par šo ieražu, būtu to skaidri aizliedzis. Bet Viņš to nedarīja! Gluži pretēji, Viņš pavēlēja kristīt visas tautas un darīt tās par saviem mācekļiem (Mt. 28). Pie tautas pieder arī bērni. Pat tad, ja jūdiskajām prozelītu kristībām nepiemīt tas pats teoloģiskais saturs, kas Kristībai, nedrīkst ignorēt faktu, ka senbaznīcā bija gluži dabiski, ka caur Kristību par kristiešiem kļuva visa ģimene. Visi apustuļi bija jūdi, un viņi noteikti brīdinātu no bērnu

kristīšanas, ja tas nebūtu bijis pareizi. Nebija vajadzīgs dot īpašu pavēli kristīt bērnus, jo tas tika uzskatīts par pašsaprotamu.

Apustuļa Pētera Vasarsvētku sprediķis noslēdzas ar aicinājumu kristīt kā pieaugušos, tā bērnus, jo apsoliņums attiecas uz visiem. "Atgriezieties no grēkiem un liecieties kristīties ikviens Jēzus Kristus vārdā, lai jūs dabūtu grēku piedošanu un saņemtu Svētā Gara dāvanu. Jo šis solījums dots jums un jūsu bērniem, un visiem, kas vēl ir tālu, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, pieaicinās" (Ap.d. 2:38-39). Mēs jau iepriekš esam konstatējuši, ka atgriešana un Kristība ir Dieva darbs un tādēļ var notikt arī ar bērnu. Rakstos atrodamas vairākas skaidras norādes uz bērnu Kristību. Dievs glābj cilvēku aiz nepelnītas žēlastības Kristus dēļ. Zīdaiņa Kristība ir skaidrs pierādījums tam, ka cilvēks nevar sagatavoties Dieva žēlastības saņemšanai. Tam Kungam pieder viss gods par mūsu pestīšanu, jo cilvēciskā ticība vai lēmums neko nevar pielikt tai pilnīgajai dāvanai, ko mēs saņemam Kristībā. Taču vienlaicīgi katrs kristietis ir aicināts censties dzīvot sadraudzībā ar Kristu un ik dienas saņemt grēku piedošanu ticībā. Cilvēkam jāizmanto Kristībā saņemtais debesu mantojums.

Kristība aizsargā pret apsēstību

Kristība bērnam nenodara nekādu ļaunumu, gluži otrādi – tā nes svētību. Misionāri, kas kalpojuši starp pagāniem, var liecināt, ka šie cilvēki daudz biežāk cieš no ļauno garu apsēstības nekā tie, kuri dzīvo tajās zemēs, kur lielākā daļa ir kristīti bērni. Kad tiek pasludināta Evaņģēlija vēsts un pagāni vēlas pieņemt Kristību, tumsas vara atkāpjas no šiem ļaudīm. Grēka verdzība un bailes no gariem atstājas, kad cilvēki caur Kristību ieiet gaismas valstībā. Tas parāda, ka Kristība tiešām ir sakraments, svētdarbība, ko veic Dievs. Kristīts cilvēks ir pasargāts no velna varas daudz lielākā mērā nekā nekristīts. Kristībā Dievs pasludina, ka šis cilvēks pieder Viņam un ka Viņš ir uzņēmis viņu žēlastības valstībā. Taču no grēkiem neatgriezies cilvēks nevar sevi mierināt ar domu, ka viņš nonāks debesīs vienīgi tāpēc, ka ir kristīts.

Ticība ir Dieva dāvana

Ja tiek noraidīta bērnu Kristība, tas bieži vien ir saistīts ar nepareizu ticības izpratni. Ticība tādējādi tiek traktēta kā kaut kas tāds, ko cilvēks var iegūt ar savu paša spēku. Bet Dieva vārds saka, ka ticība ir dāvana, tādēļ šādu lēmumu pret bērnu kristīšanu pieņemt nevar. Ticība nekad nav mūsu nopelns. "Jo no žēlastības jūs esat pestīti ticībā, un tas nav no jums, tā ir Dieva dāvana" (Ef. 2:8). Dieva Gars rada ticību caur sludināšanu, Kristus vārda spēkā (Rom. 10:17). Kristības iestādīšanas vārdi ir Jēzus vārdi, tādēļ caur Kristību mēs saņemam arī ticību. Neviens pats no sevis nevar nolemt ticēt vai ne. Ticību var salīdzināt ar tukšu plaukstu, kas ņem pretī to, ko Tas Kungs dod. Dažu cilvēku neticība visbiežāk ir izskaidrojama ar to, ka viņi ir teikuši "nē" Dieva aicinājumam. Tā Kunga aicinājums tika atraidīts, un ticība neradās. Ticības ierosinātājs vienmēr ir Tas Kungs. Viņam pieder viss gods par to, ka mēs ticam. Šo slavu mēs nevaram pieskaitīt mūsu pašu nopelniem.

"Laidiet bērniņus pie manis"

Kam ir visvieglāk iekļūt debesu valstībā? Jēzus saka: "Ja jūs neatgriežaties un netopat kā bērni, tad jūs nenāksit debesu valstībā" (Mt. 18:3). Kad mācekļi bērnus aprāja un raidīja prom no Jēzus, Viņš teica: "Laidiet bērniņus pie manis, neliedziet tiem, jo tādiem pieder Dieva valstība. Patiesi Es jums saku: kas Dieva valstību nedabū kā bērniņš, tas nenāks tur iekšā" (Mk. 10:14-15). Otrreizēju Kristību piekritēji iebilst, sakot, ka "bērni jau pieder Dieva valstībai". Taču Jēzus tā nesaka. Pestītājs saka, ka bērniņiem ir jāļauj nākt pie Viņa, jo viņiem pieder Dieva valstība, un tas šajā kontekstā nozīmē, ka bērniem ar savu bērnišķīgo palāvību jānāk pie Kristus, lai kļūtu par Dieva valstības mantiniekiem. Jēzus saka pieaugušajiem: "Laidiet bērniņus pie manis." Mācekļi domāja, ka mazuļi tikai nevajadzīgi apgrūtinā viņu Mācītāju, bet Kristus parādīja, ka arī mazi bērni drīkst saņemt Dieva valstību, kura tiek dota tiem, kas nāk pie Jēzus. Ticība savā dziļākajā būtībā ir savienība ar Dievu. Šo savienību Jēzus grib dāvēt visiem, arī pašiem mazākajiem bērniem. Tā laika Israēlā šo svētību un dāvanu Kristus deva bērniem, viņus svētījot, pirms Viņš iedibināja Kristību (Mt. 28:18-20).

Baptisti uzstāj, ka bērni nav darījuši nekā ļauna un tādēļ ir bezgrēcīgi, bet viņi aizmirst, ka grēks sastāv ne tikai no izdarītā grēka, bet arī no mūsu samaitātās dabas vai vecā cilvēka, ko mēs mantojam no grēkā kritušā Ādama. Tie, kas kristī pieaugušos, vienlaicīgi noliedz, ka bērnam nepieciešama pestīšana no iedzimtā grēka. Neviens nenonāk Dieva valstībā caur

piedzimšanu, bet gan caur Kristību un ticību. Tādā gadījumā baptistu arguments, ka bērni jau pieder Dieva valstībai, nozīmē, ka visi pagāni, kamēr nav pieauguši, tiek pestīti, bet kaut ko tādu mēs apgalvot nevaram (Ef. 2:12). Jēzus saka: "Neviens netiek pie Tēva kā vien caur mani" (Jņ. 14:6). Mēs nezinām, kas pēc nāves notiek ar tiem cilvēkiem, kuri nav dzirdējuši Evaņģēliju. Dieva vārds neapsola, ka viņi tiek glābti, tādēļ atbilde uz šo jautājumu paliek tikai un vienīgi Dieva ziņā (Rom. 11:33). Šī neziņa atgādina, cik svarīga baznīcai ir Kristus pavēle misionēt un kristīt.

Baznīca visā pasaulē vienmēr ir kristijusi bērnus

Baptistu teologs var iebilst, ka arī senbaznīcā bija bērnu kristīšanas pretinieki, piemēram, Tertuliāns. Viņš apgalvoja, ka Dieva žēlastību var saņemt tikai vienu reizi mūžā, tādēļ ar kristībām ir jānogaida līdz nāves gultai. Tomēr šāds uzskats nesakrīt ar baptistu attieksmi pret Kristību. Kad pieaugušo Kristības piekritēji atsaucas uz baznīctēvu Tertuliānu, viņi nonāk strupceļā. Tertuliāna argumenti pret bērnu kristīšanu drīzāk liecina par to, ka viņa laikā pastāvēja šāda prakse. Liecības par bērnu kristīšanu sastopamas daudzos vēsturiskos avotos. Baznīctēvi 3. gs. liecina, ka bērni tikuši kristīti arī apustuļu laikā. Piemēram, baznīctēvs Origēns (dzimis ap 185. gadu) izskaidro, ka "no apustuļiem baznīca ir pārņēmusi tradīciju, ka Kristība tiek dota arī maziem bērniem". Bīskaps Romas Ipolits Traditio Apostolica apraksta 3.gs. liturģiju, kurā ietverta arī bērnu Kristība. Ir vairāki piemēri, kas rāda, ka bērnu kristīšana ir bijusi pašsaprotama kopš baznīcas sākumiem. Baptisti var iebilst, ka mums jāvadās nevis pēc baznīctēvu uzskatiem, bet gan pēc Bībeles. Pirmajā mirklī tas var izklausīties labi, bet aiz šī apgalvojuma slēpjas nepareizs Bībeles skaidrojums.

Bībele izlabo tradīciju, nevis atceļ to

Attiecībā uz Bībeles skaidrošanu eksistē divas maldīgas pieejas: Romas katoļu un reformēto. Kad Lutērs izvīzēja priekšplānā Bībeli kā lielāko autoritāti ticības jautājumos, viņš to darīja, balstoties uz tās liecību, ka visi Raksti ir Dieva iedvesmoti (2. Tim. 3:16) un vada pie ticības Kristum. Tas nozīmē, ka ne sinode, ne pāvesti vai bīskapi nevar nostādīt savu viedokli augstāk par Bībeles patiesību. Neviena tai nevar ne ko pielikt, ne atņemt. Kad Lutērs reformēja baznīcu, viņš atteicās no visa, kas bija pretrunā ar kanoniskajiem Rakstiem: indulgencēm, svēto pielūgšanas, attaisnošanas ar labajiem darbiem utt. Tomēr viņš nebija revolucionārs, bet gan paturēja savā mācībā to, kas bija saskaņā ar Bībeli. Reformētie un anabaptisti atmeta visu, kam nebija pamatojuma Bībelē, taču luterāņi balstījās arī baznīcas tradīcijā, kuras saknes meklējamas senbaznīcā. Senbaznīcas kontinuitātes princips nebūt nenozīmē, ka cilvēku viedoklis tiek vērtēts augstāk nekā Svētie Raksti. Gluži pretēji – samazinās baznīcas šķelšanās iespēja jaunu Bībeles interpretāciju dēļ. Baznīctēvu liecības ir ceļvedis tiktāl, ciktāl tās nav pretrunā ar Rakstiem. Tas, ka tika atmesta kristīgās baznīcas vēsturiskā Bībeles interpretācija līdz 16.gs., bija par iemeslu baptistiskā viedokļa izveidei. Lutērs neredz nekādu iemeslu mācīt pret baznīcas tradīciju, ja vien Dieva vārds neprasa labojumus. Ir pareizi turēties pie tās mācības par Kristību, kas ir mācīta vienmēr, visur un visā baznīcā.

Dievs ir mūsu Tēvs

Būt Dieva bērniem ir visvērtīgākais, ko mēs šajā pasaulē varam iegūt. Citas bagātības vai tituli mums agrāk vai vēlāk tiks atņemti, bet Dieva bērna statuss, ja esam to ieguvuši, sekos mums līdz nāvē un pēc tam mūžīgajā dzīvē. Viss paiet, bet Tā Kunga mīlestība paliek. Kā Viņa bērni mēs vienmēr varam sagaidīt no Viņa visu to labāko. Mēs varam paļauties uz Jēzus rūpju pilno apsoliņumu saistībā ar kristību pavēli: "Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam."

Grēksūdze

Dievkalpojumā un privātajā dvēselkopšanā tiek praktizēta grēksūdze un saņemta Dieva piedošana. Grēku nožēlošana dievkalpojumā tiek saukta par kopīgo grēksūdzi. Kad cilvēks runā ar mācītāju vienatnē un atzīstas savos grēkos, tad tā ir privātā grēksūdze vai bikts.

Kā izsūdzēt grēkus

Kas ir bikts?

Bikts ietver divas lietas: pirmkārt, ka izsūdzam grēkus un, otrkārt, ka no biktstēva saņemam

absolūciju jeb grēku piedošanu kā no paša Dieva, turklāt nešaubāties, bet stipri ticam, ka tādējādi mūsu grēki ir piedoti Dieva priekšā.

Privātajā grēksūdzē grēku atzišanai un piedošanas saņemšanai parasti seko padomdošana un vadīšana ticībā. Dzīvot kā Kristus māceklim nozīmē ar sāpēm lūgt piedošanu par saviem grēkiem un gribēt laboties. Būt kristietim – tas ir dzīvot nožēlā un ik dienas atgriezties no grēkiem. Tādēļ Mārtiņš Luters nodaļu par grēksūdzi "Mazajā katehismā" ievietojis starp nodaļām par Kristību un Svēto Vakarēdienu. 19. gs. dažās valstīs šī nodaļa no katehisma ir tikusi izņemta, taču tā pieder pie oriģināla. Katehisma saīsināšanas iemesls, iespējams, meklējams racionālisma ideju ietekmē. Pat ja grēksūdze var tikt noturēta atsevišķi, tomēr tā ir saistīta gan ar Kristību, gan Svēto Vakarēdienu. Ja cilvēks ir atkritis no savas Kristības, tad, nožēlojot grēksūdzē visu, ko viņš darījis pret Dieva baušļiem domās, vārdos un darbos un ticot absolūcijas solījumam, viņa kristību derība tiek atjaunota. Svētais Vakarēdiens ir redzamais apstiprinājums tam, ka cilvēkam pieder Dieva žēlastība un viņš var būt pārliecināts, ka viņa grēki ir piedoti.

Grēksūdze "Mazā katehisma" oriģinālā atrodas pirms nodaļas par Svēto Vakarēdienu, jo katram, kas vēlas saņemt Kristus miesu un asinis, jābūt pienācīgi sagatavotam. Sagatavošanās jeb grēksūdze būtu jāveic pirms došanās pie Svētā Vakarēdiena. Ir svarīgi, lai Vakarēdiena dalībnieki saņemtu nepieciešamo palīdzību savas sirdsapziņas izmeklēšanai. Nožēlot grēkus nozīmē apmainīt savu grēku pret Kristus taisnību. Šī svētīgā apmaiņa notiek tad, kad Jēzus ņem cilvēka nesvētumu un pretī sniedz savu svētumu. Ticīgajam ir liels atvieglojums dievkalpojuma sākumā atstāt savu grēku nastu un saņemt apstiprinājumu, ka Jēzus žēlastība atkal ir uzvedusi viņu uz pareizā ceļa.

Kad mācītājs pasludina grēku piedošanu, viņš to dara Kristus uzdevumā. Pestītājs ir devis baznīcai atslēgu varu, un tas nozīmē, ka draudzes gans var atlaist vai paturēt cilvēka grēkus. Jēzus sacīja apustulim Pēterim: "Un es tev došu debesu valstības atslēgas; un, ko tu siesi virs zemes, tas būs siets arī debesīs; un, ko tu atraisīsi virs zemes, tam jābūt atraisītam arī debesīs" (Mt. 16:19). Atslēgu vara var tikt lietota arī sprediķī, aicinājumā uz grēksūdzi vai grēksūdzes sagatavošanas vārdos. Tā var tikt izteikta pēc kādas konkrētas formulas vai saviem vārdiem. Svarīgākais ir, lai tam, kas negrib atzīt un nožēlot savus grēkus, būtu skaidrs, ka nenožēlotie pārkāpumi netiek piedoti un šķir viņu no Dieva. Nebrīdināt cilvēku, kas kā akls dodas pazušanā, nav mīlestības darbs. Cilvēku, kas nenožēlo savus grēkus, vajag brīdināt no Dieva baušļa pārkāpšanas sekām: tā viņš pats sevi izslēdz no debesīm. Brīdinājuma nozīme ir atmodināt un aicināt uz labošanu, bet tā mērķis – izlīgšana ar To Kungu.

Kristietim, kas izjūt grēka stipro varu un šaubās, vai viņš var saņemt piedošanu, ir nepieciešams skaidrs apstiprinājums, ka Jēzus ir miris un augšāmcēlies arī viņa dēļ, lai arī cik smagi nebūtu viņa izdarītie grēki. Absolūcija vēsta, ka Dievs piedod ikvienam, kurš grib saņemt piedošanu, un atjauno sadraudzību ar viņu. Dieva vārda apsolījums liecina, ka Debesu Tēvs atkal ir uzņēmis cilvēku savā valstībā. Arī laji viens otram var atgādināt par šiem apsolījumiem.

Pēc augšāmcēlšanās no mirušajiem Kristus apustuļiem sacīja: "Nemiet Svēto Garu! Kam jūs grēkus piedosit, tiem tie būs piedoti, kam jūs tos paturēsiet, tiem tie paliks" (Jņ. 20: 22-23). Kungs Kristus deva debesu valstības atslēgas saviem sūtņiem, lai viņi tās lietotu, nosodot maldu mācības un bezdievīgu dzīvesveidu draudzē. Pie atslēgu varas pieder arī izslēgšana, kas nozīmē, ka tiem, kuri nevēlas sekot draudzei kristīgajā mācībā, tiek aizliegts saņemt Svēto Vakarēdienu. Atslēgu vara dod arī spēcīgu apstiprinājumu, ka Dievs patiesi piedod tiem, kas nožēlo savus grēkus. Grēksūdze piemēro Bībeles apsolījumus katram atsevišķam cilvēkam, lai viņš paļautos uz Jēzus žēlastību un to, ka Dieva mīlestība ir arī viņam. Privātā grēksūdze var palīdzēt atrast izeju no sarežģītas situācijas un izgaismot turpmāko ticības ceļu.

Kad būtu jādodas pie bikts? Privāta bikts ar savu dvēselkopēju ir vajadzīga, ja cilvēks vairākkārtīgi ir lūdzis grēku piedošanu, bet viņa sirdsapziņa nav ieguvusi mieru. Kad cilvēks jūt, ka kāds grēks nav ticis īsti apzināts un piedots, tas var būt Svētā Gara aicinājums uz privātu bikti. Kad grēks turpina nospiest un vainas apziņa – apsūdzēt, tā iemesls var būt neskaidrības savstarpējās attiecībās ar savu tuvāko, kuras nepieciešams labot.

Mums sevi īpaši jāpārbauda, pirms dodamies pie Svētā Vakarēdiena. Ir jāaizlīgst gan ar Dievu, gan cilvēkiem. Jēzus saka: "Tāpēc, kad tu upurē savu dāvanu uz altāra un tur atminies, ka tavam brālim ir kas pret tevi, tad atstāj turpat altāra priekšā savu dāvanu, noej un izlīgsti papriekš ar savu brāli un tad nāc un upurē savu dāvanu" (Mt. 5: 23-24). Ja tava sirdsapziņa turpina apsūdzēt tevi kādā grēkā, par spīti tam, ka tu to esi vairākkārtīgi nožēlojis, Svētais Gars tevi aicina doties pie mācītāja. Ir kaitīgi neiet pie bikts, ja tā var sniegt palīdzību. Dievs labprāt vēlas atbrīvot cilvēku no tā, kas viņu nospiež, un noņemt viņa grēku un parādu nastu.

Kādi tad grēki mums ir jāizsūdz?

Dieva priekšā mums jāatzīstas par vainīgiem visos grēkos, arī tajos, kurus mēs neapzināmies, tāpat kā to darām lūgšanā Mūsu Tēvs, bet biktstēva priekšā mums jāizsūdz tikai tie grēki, kurus apzināmies un jūtam savā sirdī.

Lutera skaidrojums jāaplūko tā laika pastāvošās kārtības kontekstā, kad cilvēki visbiežāk gāja pie bikts tieši pirms Svētā Vakarēdiena saņemšanas. Pāreja uz kopīgo draudzes grēksūdzi notika tikai vēlāk. Individuālā dvēselkopšana un bikts, protams, palika, bet vairs nebija saistītas ar iešanu pie Vakarēdiena.

Kad Luters saka, ka biktī mums jāizsūdz tie grēki, kurus mēs apzināmies, viņš uzskata, ka mums nevajag justies nevajadzīgi nospiesti vai baidīties par to, ka kādu grēku, iespējams, esam aizmirsuši izsūdzēt. Taču biktī mēs varam stāstīt visu, kas nospiež sirdi, arī par mūsu grēcīgo dabu. Mēs lūdzam piedošanu arī par tiem grēkiem, kurus neapzināmies. "Kas gan apzinās savu nomaldīšanos? Šķīstī mani no manām neapzinātām kļūdām!" (Ps. 19:13). Vajag izsūdzēt visus grēkus un no tiem atteikties. Mums jālūdz piedošana gan par to, ko esam darījuši nepareizi, gan par to, kas mums būtu bijis jādara. Mums jāatzīst, ka esam pārkāpuši baušļus, neesam gājuši pareizo, Dieva rādīto ceļu un ka mēs esam atteikušies darīt labu. Nevienam grēku nevajag slēpt kādā sirds tumšā nostūrī. Kad cilvēks kaut ko noklusē, viņu moka vainas apziņa, un viņš zaudē drosmi. Ķēniņš Dāvids apraksta savu mokošo stāvokli: "Jā, skumjās pāriet mana dzīve, un mani gadi aizrit vienās nopūtās. Aiz bēdām manas paša vainas dēļ sabrūk mans spēks un mani kauli izģīnst" (Ps. 31:11). Ļaunais grib likt šķēršļus, lai cilvēki nevarētu atbrīvoties no grēku smagās nastas.

Tam, kas grib izsūdzēt grēkus mācītājam, nav jābaidās, ka biktī teiktais tiks kādam izpausts. Mācītāju saista klusēšanas solījums. Mācītājs nekad nestāsta citam šādu sarunu saturu un, protams, nekad vēlāk to neizmanto pret cilvēku. Nevajag arī domāt, ka mācītājs nespēs uzklaut mūsu atziņas ļoti smagos grēkos. Patiess dvēselkopējs zina, cik samaitāta ir cilvēka daba, un viņu ne ar ko nevar pārsteigt. Viņš priecājas, ja kāds nāk pie viņa un grib atbrīvoties no ļaunā varas. Mēs varam izstāstīt visu. Mēs atklājam savu sirdi nevis mācītājam kā cilvēkam, bet gan Dieva kalpam un galu galā pašam Dievam, kurš viņu ir sūtījis. Kad mācītājs pasludina grēku piedošanu, viņš dod Tā Kunga piedošanu.

Kuri ir šie grēki?

Šeit apdomā, vai tu, būdams tēvs, māte, dēls, meita, kungs, kundze, kalps, esi pildījis desmit Dieva baušļus: vai neesi bijis nepaklausīgs, neuzticīgs, slinks, dusmīgs, bezkaunīgs, ķildīgs; vai neesi kādam darījis pāri ar vārdiem vai darbiem; vai neesi zadzis, bijis nolaidīgs, izšķērdīgs, nodarījis kādam zaudējumus.

Katram ik dienas nāktos pārbaudīt sevi, lūgt grēku piedošanu un saņemt žēlastību. Daži cilvēki domā, ka viņiem nav nekāda grēka, ko nožēlot, un iedomājas, ka Dievs ar viņiem ir diezgan apmierināts. Nevienam cilvēkam nevarētu tikt izglābts no pastarās tiesas, ja nebūtu Kristus, kurš attaisnojis Dieva priekšā ikvienu, kas Viņam tic. Pirms bikts ir jāizmeklē sirdsapziņa. Mums jāpārbauda un jāatzīst, ko esam grēkojuši pret Dievu, savu tuvāko un sevi. Vai es esmu bijis augstprātīgs, greisirdīgs, dusmīgs, alkātīgs, rijīgs, netikls vai slinks? Mums jāļauj Bībelei izgaismot mūsu dzīvi un atvērt acis uz visu to, kas mūs šķir no Dieva valstības. Grēka atziņa sākas ar to, ka cilvēks ierauga savus atsevišķos ļaunos darbus. Ja Dieva vārds turpina darboties, mēs drīz vien atzīstam, ka mūsu sirds ir pilna ar netīrām domām un vēlmēm.

Dieva likums atmodina nožēlu par izdarītajām kļūdām, un cilvēks saprot, cik šausmīgs ir grēks. Nožēla rada sāpes par grēku, un īstai nožēlai vienmēr seko vēlme laboties. Patiesā grēku nožēla nav pirmām kārtām bailes no grēka sekām un soda, bet gan atteikšanās no ļaunuma, kas mīt katrā cilvēkā.

Kurš ir vainīgs, ka es grēkoju? Tajā nevar vainot citus. Katrs cilvēks ir atbildīgs pats par savu dzīvi un nes vainas apziņu, ja nav pretojies kārdinājumam, kaut arī citi cilvēki viņu uz to ir pavedinājuši. Daži cenšas slēpt savas dzīves tumšās puses, bet Dievs atklāj visus mēģinājumus ar ārējiem līdzekļiem aizklāt nepiedotu grēku. Ķēniņš Dāvids liecina par savām nepanesamajām mokām, ko viņš pārdzīvoja, kad atteicās izsūdzēt visus grēkus: "Kamēr es klusēju, mani kauli panīka, un man bija jāvaid cauru dienu, jo Tava roka smagi gūlās uz mani dienām un naktīm. Mans spēks izkalta kā zeme vasaras bulā. Tad es atzinos Tev savos grēkos un neapslēpu savas vainas. Es sacīju: "Es izsūdzēšu Tam Kungam savus pārkāpumus!" Un Tu piedevi man manu grēka vainu" (Ps. 32:3-5). Svarīgākais ir atzīt patiesību.

Daudzi veltīgi izjūt sirdsapziņas ēdas un sirds mokas, un tas atspoguļojas viņu domās, vārdos un darbos. Nepiedots grēks ienes cilvēka dzīvē arī nemieru un tukšuma izjūtu. Ar izklaidi vai citu nodarbošanos cilvēki bieži vien neapzināti mēģina aizbēgt no savas sirdsapziņas. Ir būtiski neko neslēpt: tāpat viss tikts atklāts tiesas dienā. Patiesība dara grēcinieku brīvu. Ja mēs atzīstam visus grēkus, it īpaši tos, kurus visvairāk gribam apslēpt vai no kuriem kaunamies, Kristus atkal mūs uzvedīs uz pareizā ceļa, un mēs iegūsim patiesu prieku.

Dažreiz kristieši raizējas par to, ka pietiekami nesēro par saviem grēkiem un tāpēc nav nožēlojuši tos patiesi. Ar sērām nevar nopelnīt žēlastību. Sērot nozīmē skumt par izdarīto un gribēt atbrīvoties no pārkāpumiem. Kad mēģinām laboties, mēs atzīstam savu grēcīgumu un saprotam, ka grēks – tas ir reāls spēks. Iedzimtā grēka dēļ mūsu centieni laboties nekad nebūs pilnīgi. Mēs neviens neesam pelnījuši Dieva žēlastību un it neko nevaram darīt, lai to nopelnītu. Tādēļ ir nepieciešama grēksūdze. Nav neviena cita līdzekļa kā vien doties pie Dieva ar visiem grēkiem. Sava garīgā vājuma un trūkumu pazemots, cilvēks saņem piedošanu par brīvu, pateicoties Kristus vietnieciskajai nāvei pie krusta.

Lūdzu, māci man īsu grēksūdzes veidu!

Tev jāsaka biktstēvam tā: "Cienījamais mācītāj, es lūdzu jūs uz klausīt manu grēksūdzi un pasludināt man grēku piedošanu pēc Dieva gribas."

Luters dod piemēru, kā izsūdzēt grēkus. Nav runa par kaut kādām noteiktām vai nepieciešamām formulām. Nevajag tām sekot burtiski, bet no šī piemēra var saprast, kā notiek privātā bikts.

Kas man jāsaka pēc tam?

"Es, nabaga grēcinieks, atzīstu sevi par vainīgu Dieva priekšā visos grēkos; īpaši jūsu priekšā atzīstu, ka, būdams kalps (kalpone utt.), es diemžēl esmu neuzticīgi kalpojis savam kungam, jo reizēm neesmu darījis, kas man pavēlēts. Esmu viņus saniknojis un devis iemeslu lāstiem. Esmu bijis nolaidīgs un radījis zaudējumus.

Esmu arī bijis bezkaunīgs vārdos un darbos, esmu dusmojis uz sev līdzīgiem, pret savu kundzi kurnējis un lādējis utt. Tas viss mani sāpina un es lūdzu pēc žēlastības, es gribu laboties."

Kungs vai kundze lai saka tā: "Īpaši es jūsu priekšā atzīstu, ka savus bērnus, saimi un sievu neesmu uzticīgi audzinājis Dievam par godu. Esmu lādējis, rādījis ļaunu piemēru ar nešķīstiem vārdiem un darbiem, esmu savam tuvākajam darījis zaudējumus, aprunājis, esmu pārāk dārgi pārdevis, viltotu precī un nepilnu mēru devis." Un ko viņš vēl pret Dieva baušļiem un savu kārtu ir grēkojis utt.

Bet, ja kāds nejūtas apgrūtināts ar šādiem vai lielākiem grēkiem, tam nav jāraizējas vai jāturpina meklēt vai izdomāt grēkus, tā pārvēršot bikti par mocībām, bet jāmin viens vai divi grēki, kurus tu apzinies. Piemēram: "Īpaši es atzīstu, ka reiz esmu lādējis, tāpat reiz lietojis nepieklājīgus vārdus, vienreiz neizpildījis to vai citu.." Un ar to lai pietiek.

Bet, ja tu neapzinies nevienu grēku (kas gan diez vai ir iespējams), tad arī nenosauc nevienu īpaši, bet saņem piedošanu pēc vispārīgās grēksūdzes, kuru tu Dieva priekšā saki biktstēvam.

Pēc tam biktstēvam jāsaka: "Lai Dievs tev ir žēlīgs un stiprina tavu ticību. Āmen."
Tālāk: "Vai tu tici, ka mana piedošana ir Dieva piedošana?"
Atbildi: "Jā, mīļais kungs."

Pēc tam lai viņš saka: "Lai tev notiek pēc tavas ticības. Pēc mūsu Kunga Jēzus Kristus pavēles es tev piedodu tavus grēkus Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, āmen. Ej ar mieru." Bet tos, kam ir liels sirdsapziņas apgrūtinājums vai arī kas nomākti un kārdināti, biktstēvs gan prātis ar vairākiem Rakstu vārdiem mierināt un uz ticību mudināt. Tas lai ir vispārīgs grēksūdzes veids vienkāršajiem cilvēkiem.

Kad esam izsūdzējuši savus grēkus, mums nevajag teikt neko vairāk, jo tad tas ir pats Dievs, kas runā, kad mācītājs saka: "Kad nu tu, savus grēkus nožēlodams, ticībā iepiecinies ar mūsu Pestītāja Jēzus Kristus nopelnu, tad uz tādu tavu grēku sūdzēšanu un lūgšanu, sekojot Kristus pavēlei, es kā aicināts un iecelts Dieva vārda kalps pasludinu tev Dieva žēlastību un apliecinu, ka visi tavi grēki ir piedoti Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā." Vai, kā apustulis Jānis raksta: "Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības" (1. Jņ. 1:9).

Gadās, ka cilvēks izjūt nemieru par veciem grēkiem. Ir divu veidu nemiers, un ir svarīgi atšķirt tos vienu no otra. Dažreiz nemiera iemesls var būt tas, ka mums nepieciešams atgādinājums: "Ej un vairs negrēko." Tas ir Dieva atgādinājums, lai cilvēku bērni atkārtoti nekristu vecos grēkos. Viņš māca mums būt uzmanīgiem. Pie Dieva nevar nākt vieglprātīgi. Tas, kas saņēmis piedošanu, var viegli to pazaudēt. Dieva Gars brīdina mūs no paštaisnuma: "Es vairs neesmu tāds kā citi." Atgādinājums par mūsu pašu bezpalīdzību ir vajadzīgs, lai mēs mācītos paļauties tikai uz Kristu. Dzīvē var pienākt tāds brīdis, kad cilvēks, ieraudzījis savus iepriekš padarītos grēkus, saprot, ka Kristus žēlastības pietiek arī viņam. Dzīves cīņā šāds atgādinājums var būt vajadzīgs.

Saņēmuši piedošanu, mēs nedrīkstam paši sevi mocīt ar to, ko mūsu Debesu Tēvs ir mums piedēvis un aizmirsis. Mums jāpieņem apsolījuma vārdi un jātic, ka esam brīvi no visa, kas agrāk mūs nomāca. Šāda nemiera izraisītājs ir velns, kas grib mūs ievilkāt šaubu tīklos. Sātans grib, lai mēs padotos un atteiktos no ticības. Liekot cilvēkiem krist izmisumā par saviem grēkiem, viņš grib apmānīt pat Kristus sekotājus. Mēs varam izšķirt Svētā Gara radīto nemieru no velna nemiera, ņemot vērā vienu svarīgu atšķirību. Gars modina nemieru, bet velns ievēda izmisumā un tumsā. Dieva Gars rāda ceļu pie Pestītāja, bet, kad velns mūs nomoka, mēs neredzam nekādu izeju. Viņš aizmiglo skatienu uz ceļu, kas izved no tumsas. Kristus ir atdevis savu dzīvību par visas pasaules grēkiem, un parāds ir samaksāts. Ikviens, kas ticībā pieņēmis krusta patiesību, ir atbrīvots no tiesas, un apsūdzības pret viņu ir zudušas. Ja Tas Kungs ir teicis, ka cilvēks ir tīrs no grēkiem, tad mums jātic šiem vārdiem, jo Viņš nekad neatceļ savus apsolījumus. "Kaut jūs grēki arī būtu sarkani kā asinis, tomēr tie paliks balti kā sniegs; kaut tie arī būtu kā purpurs, tomēr tie kļūs kā vilna" (Jes. 1:18).

Mēs varam paļauties uz piedošanas vārdiem, jo grēku izpirkšana ir notikusi reiz par visām reizēm un par visiem. Pat, ja mēs jūtam grēku kā spēku, kas pastāvīgi mūs nomoka, mums ir stingrs pamats, uz kā balstīties. Dieva Dēla cīņa beidzās ar uzvaru. Kristus bija paklausīgs līdz nāvei, un Dievs pats uzņēmās mūsu grēkus uz sevis. Jēzus tika sist un apsmiets mūsu dēļ. Upuris ir nests, un žēlastība atvērta visiem cilvēkiem. Tā pati žēlastība tiek piedāvāta arī tiem, kas dzīvojuši netaisni. Kad ķēniņš Dāvids atzinās laulības pārkāpšanā ar Batsebu, Dievs viņam piedeva. Apustulis Pēteris noliedza Kristu, izgāja ārā un rūgti raudāja, bet Mesija atnāca arī pie viņa. Dievs ir labs pret mums visiem. Jēzus ir apsolījis, ka tas, kas nāks pie Viņa, patiesi netiks atstumts. Pat ja cilvēks uzskata, ka viņa grēki ir daudz smagāki nekā citu cilvēku grēki, Kristus izpilda savus vārdus. Viņš nevar melot. Par spīti tam, ka mēs ik dienas nākam pie Dieva ar saviem trūkumiem, grēku piedošanu ik reizi varam saņemt no jauna. Apbrīnojami liela ir Viņa mīlestība pret katru atsevišķu cilvēku.

Altāra sakraments

Altāra sakraments I

Kas ir Altāra sakraments?

Tas ir mūsu Kunga Jēzus Kristus patiesa miesa un asinis, ko mums, kristīgiem cilvēkiem, ar maizi un vīnu ēst un dzert pats Kristus ir iedibinājis.

Kur tas rakstīts?

Tā raksta evaņģēlisti Matejs, Marks, Lūka un Svētais Pāvils: "Mūsu Kungs Jēzus Kristus tanī naktī, kad Viņš tapa nodots, ņēma maizi, pateicās, pārlauza un deva to saviem mācekļiem, sacīdams: "Ņemiet un ēdiet, tā ir mana miesa, kas par jums top dota; to dariet, mani pieminēdami." Tāpat Viņš ņēma arī biķeri pēc Vakarēdiena, pateicās un tiem to deva, sacīdams: "Ņemiet un dzeriet visi no tā, šis biķeris ir jaunā derība manās asinīs, kas par jums un par daudziem citiem top izlietas grēku piedošanai; to dariet, cikārt jūs to dzerat, mani pieminēdami" (Mt. 26:26–28; Mk. 14: 22–24; Lk. 22:19–20; 1. Kor. 11:23–25).

Dievs dod mums grēku piedošanu vairākos veidos: caur [Dieva] vārdu, Kristību un Svēto Vakarēdienu. Tā Kunga Svētais Vakarēdiens ir viena no lielākajām dāvanām, ko Viņa Dēls ir nodevis savas baznīcas pārvaldīšanā. Lielākā dāvana ir grēku piedošana un glābšana mūžīgajai dzīvei, bet arī šī ir unikāla un dārga dāvana, jo šajā sakramentā Jēzus pārdabiskā veidā ir kopā ar saviem mācekļiem. Kad Kristus atnāk pie mums neredzamā, bet sajūtamā veidā: ar maizi un vīnu, līdz ar un zem maizes un vīna zīmēm, notiek brīnums. Kad Dieva visspēcīgais vārds savieno Kristus miesu ar maizi, mēs patiesi ēdam Kristus miesu un dzeram Viņa asinis.

No Kristus iestādīšanas vārdiem izriet, ka maize turpina būt maize, bet ar to tiek sniegta Kristus miesa. Tādēļ mēs nevaram teikt, ka maize pārtop, bet gan, ka notiek savienošana. Līdzīgā veidā Dieva Dēls kļuva par cilvēku. Pieņemot cilvēka dabu, Jēzus turpināja būt Dievs. Altāra sakraments ir gan Kristus miesa un maize, gan Kristus asinis un vīns, saskaņā ar Viņa vārdiem pirmajā Zaļajā Ceturtdienā. Vakarēdiens nav ne miesas simbols, ne asiņu simbols. Tas, ka Cilvēka Dēls ir Dieva Dēls, nenotiek, Cilvēka Dēlam pārvēršoties par Dievu, tāpat arī Cilvēka Dēls nav Dieva Dēla atspulgs, bet gan tas notiek, savienojoties cilvēciskajai un dievišķajai dabai (Pīpers, Millers "Kristīgā dogmatika"). Caur pasaulīgu ēdienu mums tiek dota debesu barība. Mēs ar savu saprātu nespējam to aptvert, bet Viņš ir teicis, ka maize un vīns ir Viņa miesa un asinis.

Jēzus saka: "Tā ir mana miesa..." Tas gan Bībelē, gan ikdienā ir vienkāršs izteiksmes veids, lai paskaidrotu, kas tiek dots. Mēs sakām: "Tas ir ūdens," un šajā gadījumā būtiskais ir ūdens, nevis glāze, kurā ūdens tiek pasniegts. Ir nepieciešama liela fantāzija, lai kā citādi izskaidrotu iestādīšanas vārdu skaidro nozīmi, ka tas, kas tiek sniegts, ir Jēzus miesa. Reformētie apgalvo, ka Vakarēdiena iestādīšanas vārdi ir līdzības, tieši tāpat kā Jēzus Jāņa evaņģēlijā vairākkārt saka, ka Viņš ir "durvis", "ceļš" utt. Turklāt viņi atsaucas uz vārdiem tai pašā evaņģēlijā par to, ka Kristus miesa ir jāēd, sakot, ka no šo vārdu konteksta ir skaidri saprotams, ka tiek runāts par garīgu Kristus miesas ēšanu, nevis fizisku. Taču šis arguments nav paties. Jāņa evaņģēlijā netiek runāts par Svēto Vakarēdienu. Kad Jāņa evaņģēlija 6. nodaļā, 51.-59. pantā, tiek runāts par simbolisku Jēzus miesas "ēšanu", tad šie vārdi neattiecas uz Vakarēdienu, bet gan kalpo kā aicinājums uz ticību Kristum (Jņ. 6:68). Calvinisti grib patvaļīgi aizvietot iestādīšanas vārdu "ir" ar "nozīmē" vai "simbolizē". Tad, kad Jēzus Jāņa evaņģēlijā runā līdzībās un nosauc sevi par "durvīm" utt., vārds "esmu" saglabā savu nozīmi "būt". Tāpat tas ir arī Vakarēdiena iestādīšanas vārdos, tā kā tajos netiek runāts par simbolisku ēšanu un dzeršanu. Ja cilvēki cieši neturētos pie vārda pirmējās vai vienīgās nozīmes, tad valoda kļūtu nesaprotama. Kad Kristus runā līdzībās, Viņš bieži izmanto tēlus, taču Raksti izskaidro to nozīmi attiecīgajā kontekstā. Ir svarīgi pie tā turēties, citādi var nonākt pie tādas filozofijas, kas apgalvo, ka Dievs, debesis, elle, Dēls u.c. ir tikai tukši simboli, kurus tikpat labi var aizvietot ar citiem.

Iedibināšanas vārdos Kristus dod apsolījumu par savu patieso klātbūtni, latīniski realpresens. Šī mistērija ir Jēzus rūpju un mīlestības apstiprinājums. Tāpat kā bērnam ir nepieciešams vecāku apkampiens vai glāsts, mūsu mīlestībai pret Dievu ir vajadzīga barība.

Šis Dieva mīlestības patiesais pierādījums tiek dots tad, kad Kristus iemiesojas maizē un vīnā. Tas, ka Pestītājs nāk pie mums tik tiešā veidā, stiprina mūsu ticību grēku piedošanai un palāvību, ka Dieva mīlestība ir patiesa.

Kristus mācekļi satiekas Vakarēdienā. Komūnija dod Dieva bērniem sadraudzību ar To Kungu – izglābtajiem debesīs un ticīgajiem uz zemes. Pestītājs sastop mūs, un mēs, satiekot Viņu, iegūstam Viņa prātu. To, ka mēs drīkstam pienākt tik tuvu Jēzum, saņemot Viņa miesu un asinis, nevar salīdzināt ne ar ko citu. Tādējādi mēs kļūstam Kristus miesas locekļi (1. Kor. 10:16).

Pie Tā Kunga galda mēs saņemam bezgalīgu svētību un spēku dzīvot ticības dzīvi. Garīgā dzīve, kas tiek dota Vakarēdienā, ir tās pašas dzīves turpinājums, ko mēs saņemam Kristībā. Kad Jēzus mācekļi Svētajā Vakarēdienā savienojas ar savu Mācītāju, viņi tiek stiprināti un darīti līdzīgāki Viņam. Cilvēks, kas atkritis no Dieva, bet grib atgriezties, atgūst mūžīgās dzīvības dāvanu, pieņemot Kristu.

Tas, ka Dievs nāk pie mums Svētajā Vakarēdienā, dara mūs pateicīgus. Kristus, būdams klātesošs, pilda svētās maltītes dalībniekus ar prieku un dod viņiem mieru. Tādēļ Vakarēdiens ir arī pateicības maltīte, grieķiski eukaristi. Jēzus pirmo Vakarēdienu iesāka ar pateicību Dievam. Svētajā Vakarēdienā mēs saņemam daļu no dzīvā Pestītāja un Viņa uzvaras pār tiem garīgajiem spēkiem, kas grib novērst cilvēku no Dieva. Pateicībā par to, ko Jēzus ir paveicis mūsu pestīšanas labā, mēs Viņu slavējam ar labprātīgām sirdīm.

Jēzus saka, ka mums jāsvīn Svētais Vakarēdiens, Viņu pieminot, līdz tai dienai, kad Viņš redzamā veidā parādīsies pie padebešiem. Šajā sakramentā Viņš palīdz mums atcerēties Viņa personību un to, ko Viņš mūsu labā ir darījis, ļaudams sevi notiesāt mūsu grēku dēļ. Svētais Vakarēdiens ir dzīvs pierādījums tam, ka Kristus ir nomiris par katru no mums, un tas, izdalot Vakarēdienu, tiek uzsvērts ar vārdiem "par tevi nodota". Pie Svētā Vakarēdiena mēs domājam par Kristus nāvi, kas nesa mums grēku izpirkšanu. Pēc tam, kad esam saņēmuši grēku piedošanu, mums ik dienas jāatceras, ko Jēzus mūsu dēļ ir paveicis. Tas palīdz mums izvairīties no ļaunā ceļa.

Svētais Vakarēdiens apliecina Kristus upura nāvi 2000 gadu atpakaļ ārpus Jeruzalemes mūriem. Viņš reiz par visām reizēm ir samierinājis cilvēkus ar Dievu, izpērkot cilvēces augstprātības un egoisma grēku. Viņa griba izglābt pasauli maksāja Viņa paša asinis: "Pēc šīs gribas mēs esam ar Jēzus Kristus miesas upuri padarīti svēti pavisam" (Ebr. 10:10).

Vakarēdiens nav šī upura atkārtojums uz altāra, kā to māca Romas katoļu mācība par "upura misi". Svētajā Vakarēdienā mēs kļūstam līdzdalīgi Dieva Dēlā, kas mūsu dēļ tika upurēts pie krusta staba Golgātā. Altāra sakramenta jēga ir saistīta ar Vecās Derības upuri – jēru uz Jeruzalemes tempļa upura altāra, kas sagatavoja Kristus pilnīgo upuri. Pravietojumi par Tā Kunga paklausīgo kalpu, piemēram, Jesajas grāmatas 53. nodaļā, piepildījās, kad Dieva Dēls tika nodots par visas pasaules grēkiem. Piemērs par Lieldienu jēru kļuva par īstenību, kad jaunā derība tika apzīmogota ar Kristus asinīm. Jēzus ciešanas un nāve ir pilnīga samaksa par mūsu pārkāpumiem, un to nekad nevajag atkārtot (Ebr. 9:28). Saņemot Kristus miesu un asinis, mēs saņemam arī palīdzību pašauties uz vārdiem: "par tevi dota" un "par tevi izlietas".

Altāra sakraments II

Kāds ir labums no tādas ēšanas un dzeršanas?
To mums māca šie vārdi – "par jums dota" un "izlietas grēku piedošanai", proti, ka mums sakramentā ar šiem vārdiem tiek dota grēku piedošana, dzīvība un svētlaime, jo, kur grēku piedošana, tur arī dzīvība un svētlaime.

Svētajā Vakarēdienā mēs saņemam nemirstības zāles, jo grēks, kura dēļ pasaulē ienāca nāve, tika izpirkts. Dieva taisnā tiesa mūsu vietā sodīja Jēzu. Pieņemot Svēto Vakarēdienu ticībā, mēs kļūstam līdzdalīgi Viņa nāvē un augšāmcelšanās. Apustulis Pāvils raksta: "Svētīgs tas cilvēks, kam Tas Kungs nepielīdzina viņa grēku" (Rom. 4:8). Šajā mielastā jau šeit, uz zemes, mums tiek sniegts Dieva valstības miers. Tas ir lielā debesu mielasta priekšnojauta.

Ir svarīgi, ka cilvēks, kurš grib piederēt Dievam, bieži piedalās šī dārgā žēlastības līdzekļa saņemšanā, jo tas pārvērš viņu un stiprina jauno cilvēku, kas dzima Kristībā. Cilvēkam vajag dzīvot ar savu Pestītāju. Viena no Kristus baznīcas pazīmēm ir tā, ka sakramenti tiek izdalīti regulāri. Draudze, kas nevēlas pulcēties ap Tā Kunga galdu, kļūst remdena, virspusēja un zaudē Kristu. Ikvienam kristietim nepieciešams regulāri saņemt To Kungu Svētajā Vakarēdienā, lai atmiņa par Viņu sirdī būtu dzīva un Viņa nāve vienmēr stāvētu acu priekšā. Jēzus mācekļi drīkst saņemt Evaņģēliju un grēku piedošanu arī šādā konkrētā veidā. Ja draudze pārstāj svinēt Vakarēdienu, Jēzus izpērkošais upuris pamazām zaudē savu nozīmi, un viss baznīcas darbs kļūst veltīgs. Altāra sakraments palīdz mums dzīvot vietniecisko ciešanu realitātē un pārlicina par šī fakta patiesumu. Ticība tiek stiprināta, kad atzīstam, ka Dieva Dēls mūs mīl un ir nodevis sevi mūsu dēļ.

Ko nozīmē bieži iet pie Svētā Vakarēdiena? Ticīgajiem nepieciešams to saņemt biežāk, nekā mērenajiem un vienaldzīgajiem. Apustuļu darbu 2. nodaļā varam lasīt par pirmo draudžu uzcītīgajām Bībeles studijām, brālīgo sadraudzību, maizes laušanu un kopīgajām lūgšanām: "Un tie pastāvēja apustuļu mācībā un sadraudzībā, maizes laušanā un lūgšanās" (Ap.d. 2:42). Senbaznīcā tāpat Svēto Vakarēdienu varēja svinēt vairākas reizes nedēļā, un tikai vēlāk tas tika saistīts ar svētdienas dievkalpojumu. Kad kristiešu vajāšanu laikā vairākās vietās nebija mācītāju, arī laji lasīja Dieva vārdu un kristīja, taču Svētais Vakarēdiens netika svinēts. Šajā kontekstā var atcerēties Svētā Augustīna vārdus: "Pazudina nevis sakramenta trūkums, bet tā noniecināšana." Baznīcas norieta laikos Svētais Vakarēdiens ticis svinēts reizi gadā, Zaļajā Ceturtdienā. Tas, ka Svētais Vakarēdiens jāsvin tikai reizi gadā, ir vēlāka laika skaidrojums, kurš sastopams līdz 16. gs. Mūsdienās parasti Vakarēdiens tiek svinēts četras reizes mēnesī. Svētais Vakarēdiens savā būtībā ir tik evaņģēlisks, ka ir grūti uzstādīt kādus noteikumus tā pieņemšanai, bet gan katrs var saņemt Kristus miesu un asinis grēku piedošanai, cik bieži vien vēlas. Mācītājam jāizdala draudzei Svētais Vakarēdiens tik bieži, cik tā to pieprasa. Taču nedrīkst notikt arī tā, ka pārspīlēts daudzums dievkalpojumu ar Svēto Vakarēdienu izstumj mācību vai arī cilvēki jūtas spiesti iet pie Vakarēdiena. Nedrīkst novērtēt par zemu sakramentu pastāvīgo darbību. Šī žēlastības līdzekļa iedarbība dažkārt var būt ilgāka, nekā domājam. Cik bieži mēs šaubāmies un mums ir nepieciešams atgādinājums par Jēzus nāvi, tik bieži mums arī ir jānāk pie šī žēlastības līdzekļa.

Altāra sakraments III

Kā ēšana un dzeršana var darīt tādas lielas lietas?
Ēšana un dzeršana to gan nedara, bet vārdi: "par jums dota" un "izlietas grēku piedošanai". Šie vārdi līdz ar miesīgu ēšanu un dzeršanu sakramentā ir pats galvenais, un, kas šiem vārdiem tic, tam ir tas, ko tie saka un ko tie sola, proti – grēku piedošana.

Tā nav mūsu ēšana un dzeršana, kas dara maizi un vīnu par Svēto Vakarēdienu, bet gan Dieva vārdu neierobežotais spēks. Tie paši varenie vārdi, kas radīja pasauli, konkrē maizi un vīnu par Kristus miesu un asinīm. Jēzus iestādīšanas vārdi dara brīnumu, kas dod mums nebeidzamu žēlastību un svētību. Kad tie tiek nolasīti, mums, sekojot Viņa vārdiem, ir jāēd maize un jādzer vīns, jo Svētais Vakarēdiens ir ticis dots, lai to uzņemtu ēdot un dzerot. Mēs uzņemam žēlastību miesīgā veidā. Kad kristietis piedzīvo, ka grēka vara ir liela, viņš saņem apsolījumu: "Kristus asinis par tevi izlietas grēku piedošanai." Ikviens, kas dodas pie Vakarēdiena, saņem Kristus miesu un asinis, bet tikai tie, kas tic Pestītāja apsolījumam, saņem grēku piedošanu, jaunu dzīvību un mūžīgu svētlaimi.

Altāra sakraments IV

Kas cienīgi bauda tādu Vakarēdienu?
Gavēšana un miesīga gatavošanās gan ir laba ārēja kārtība, bet īsti cienīgs un labi sagatavojies ir tas, kas tic šiem vārdiem – "par jums dota" un "izlietas grēku piedošanai". Turpretī, kas šiem vārdiem netic vai šaubās, tas ir necienīgs un nav labi sagatavojies, jo vārdi "par jums" prasa ticīgas sirdis.

Baznīca ir ietvērusi gavēni baznīcas gada kārtībā. Arī atsevišķi kristieši dažādos gadījumos var dzīvot atturīgi, lai sagatavotos satikt Dievu, piemēram, Svētajā Vakarēdienā. Kad cilvēks atsakās no kaut kā Radītāja dēļ, tas var palīdzēt viņa ticībai. Taču miesīgs gavēnis nav spiesta

lieta. Svarīgākā sagatavošanās Vakarēdienam ir samierināšanās ar To Kungu un mūsu līdzcilvēkiem. Ja mēs negribam novērsties no grēka un atstāt visu, kas ir pretrunā ar Bībeli, pieņemot Vakarēdienu, mēs izsaucam sodību pār sevi, jo esam nocietinājuši savas sirdis. Cilvēkam, kas sēro par savu grēku un patiesi meklē Dievu, nepieciešams Evaņģēlijs. Viņš saņem žēlastību ne savu jūtu vai vērtības dēļ. Viņam tikai jānāk pie Jēzus un jāatzīst savi grēki, un tad Viņš dod grēku piedošanu. Mēs iegūstam mieru nevis mūsu darbu dēļ, bet gan tādēļ, ka Kristus miesa ir par mums dota un Kristus asinis par mums izlietas. Ikviens, kas tic Jēzus vārdiem, ka maize un vīns ir Viņa miesa un asinis un ka Svētajā Vakarēdienā mēs saņemam grēku piedošanu, ir cienīgs saņemt svēto sakramentu. Ja cilvēks šaubās, viņš var saņemt palīdzību [Dieva] vārdā, Kristībā un Svētajā Vakarēdienā.

Bet tas, kas noliedz un neatzīst Kristus iestādīšanas vārdus, nav cienīgs saņemt Vakarēdienu. Iestādīšanas vārdos Jēzus saka, ka "maize ir mana miesa". Rakstu konteksts nedod nekādu iemeslu uztvert šos vārdus simboliskā nozīmē. Reformāti nepareizi izskaidro Pestītāja vārdus, kad viņi uzstāj, ka maize tikai simbolizē Jēzus miesu. Cvinglijs uzskatīja, ka Svētais Vakarēdiens ir vienīgi Kristus miesas un asiņu simbols. Šāds nepatiess izskaidrojums var rasties tad, ja cilvēki savas atziņas nostāda augstāk par Rakstu vārdiem. Reformētie uzskata, ka vārds, Kristība un Svētais Vakarēdiens nav nepieciešami, lai Svētais Gars radītu ticību. Tas nozīmē, ka žēlastības līdzekļi nav nepieciešami kā "transporta līdzekļi", lai cilvēks varētu saņemt Svēto Garu, par spīti tam, ka Vēstulē romiešiem 10:17 ir rakstīts, ka ticība rodas no sludināšanas. Luters uzstāj, ka Dieva vārds ir jālasa tā, kā tas rakstīts. Atteikšanās no vienas Rakstu vietas noved pie tā, ka cilvēks zaudē vispārējo pamatprincipu un vairs nevar paļauties uz Bībeli. Kalvins noraida iestādīšanas vārdus, sakot, ka Jēzus miesa no Svētā Vakarēdiena ir tikpat tālu kā zeme no debesīm.

Pat kā patiess cilvēks Kristus ir visuresošs, jo Viņš un Tēvs ir viens. Jēzus miesa var tikt dota zem maizes un vīna zīmes, jo Viņam piemīt dievišķas īpašības: visuresamība, vara pār visu radību utt.

Apustulis Pāvils skaidro, kā mums jāsaprot Vakarēdiena iestādīšanas vārdi: "Svētības biķeris, ko mēs svētījam, vai tas nav savienošanās ar Kristus asinīm? Maize, ko laužam, vai tā nav savienošanās ar Kristus miesu?" (1. Kor. 10:16). Vienu nodaļu vēlāk Pāvils brīdina no necienīgas Svētā Vakarēdiena svinēšanas: "Jo, kas ēd un dzer, tas ēd un dzer sev pašam par sodu, ja viņš neizšķir Tā Kunga miesu" (1. Kor. 11:29). Tik nopietnus vārdus apustulis nelietotu, ja runa būtu tikai par simboliem.

Kad tiek nolasīti iestādīšanas vārdi, Kristus ir patiesi klātesošs un sastop mūs ar savu pestīšanas dāvanu. Noliegt, ka Viņš tiešām nāk pie mums maizē un vīnā, nozīmē nolaupīt vienu no baznīcas lielākajām svētības dāvanām. Luteram sakraments bija dzīvības jautājums – gan viņa paša, gan baznīcas. Viņš bija gatavs drīzāk mirt nekā ļaut atņemt baznīcai šo lielo bagātību, kuru viņš identificēja ar pašu Evaņģēliju. Dieva Dēls iedibināja Svēto Vakarēdienu, jo mums ir nepieciešams šis uzticamais apstiprinājums grēku piedošanai. Altāra sakramentā mēs saņemam glābšanas ķīlu, kad mums tiek dots tas, ar ko par to bija samaksāts. Ja draudze pārvalda sakramentu saskaņā ar Tā Kunga iedibinājumu un kārtību, tā liecina par Kristus izpērkošo nāvi un atgriešanos: "Cikkārt jūs no šīs maizes ēdat un no šī biķera dzerat, pasludiniet Tā Kunga nāvi, tiekāms Viņš nāk" (1. Kor. 11:26).

Dieva misija

Jēzus pēdējā pavēle

Darīt visas tautas par Viņa mācekļiem

Jēzus Kristus saka: "Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes. Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam" (Mt. 28:18-20). Misijas pavēle ir pēdējais, ko Jēzus saka, pirms Viņš atgriežas debesīs pie sava Tēva. Šis uzdevums Viņa mācekļiem tagad ir tikpat aktuāls kā tolaik.

Jēzus pēdējā pavēle māca mums trīs svarīgas lietas. Kristum ir visa vara. Šis pasaules valdnieks ir sodīts, un viņa varas laiks ir izbeidzies. Tagad cilvēkiem ir tikai nepieciešams iegūt

zināšanas par pestīšanu. Tādēļ Pestītājs saka: "Eita un darait par mācekļiem visas tautas." Baznīcai ir jāsaņem misionāri pie tām tautām, sabiedrības grupām un indivīdiem, kuri vēl nav iepazīnuši patiesību. Tas Kungs mums uztic neticami svarīgu uzdevumu, un nevajag to pildīt, pašaujoties tikai uz saviem spēkiem. Ir neiespējami palīdzēt kādam atgriezties no grēkiem. Taču Kristus ir solījis būt ar tiem kristiešiem, kuri dodas pasaulē sludināt Evaņģēliju, atbalstīt viņus, vadīt un svētīt. Jēzus ir klātesošs baznīcā, kad tā pilda savu pienākumu: kristī ļaudis, ievēdot tos žēlastības valstībā, māca tiem biblisku mācību un rāda ceļu patiesā ticībā un svētīgā dzīvē. Tas nozīmē, ka baznīcas uzdevums ir misionēt. Draudze nes atbildību par evaņģelizāciju, bet katrs atsevišķs kristietis ikdienā ir Kristus apliecinātājs.

Baznīcas atbildība par misiju

Pestījošos vārdus par Jēzus Kristu mēs nedrīkstam paturēt tikai pie sevis, bet gan mums jādalās tajos ar citiem.

Misijas priekšnosacījums ir mūsu zināšanas par To, kas ir uzdevuma devējs. Tas ir Viņš, kuram pieder visa vara un kurš ir devis baznīcai uzdevumu sludināt prieka vēsti par grēku piedošanu Jēzus Kristus dēļ. Turklāt Dieva Dēls ir apsollījis rūpēties, lai sludināšana nestu augļus. Viņš ir solījis darboties un būt klāt Dieva valstības paplašināšanas darbā. Tātad baznīcas aicinājums šajā pasaulē ir skaidrs. Taču tā nevar veikt šo darbu vienīgi ar saviem spēkiem. Baznīcai jāsaņem Svētā Gara spēks un viss, ko tā sludina, jāpamato Dieva vārdā. Lai darbs nestu svētību, tam jābūt Dieva vārda gaismas caurstrāvotam.

Baznīcas uzdevums ir ar savu liecību uzvarēt pagānismu un sagatavot augsni, lai cilvēki varētu saņemt Pestītāju. Evaņģēliji mums māca, ka Jēzus vārdi ir absolūta patiesība. Viņš saka: "Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva, kā vien caur mani" (Jņ. 14:6). Tātad ir tikai viens ceļš pie Dieva. Neviens nenāk pie Viņa bez Viņa Dēla palīdzības. Vienu vienīgu reizi Dievs kļūva cilvēks. Viņš izpirka pasaules grēkus un augšāmcēlās, lai mēs Viņa priekšā būtu bez grēka. Tādēļ mums nav jāšaubās par to, kur meklēt pestīšanu. Glābšana ir ikvienam, kas tic Jēzus vārdiem.

Un tomēr mūsdienās ir tādi neprātīgi cilvēki, kuri apgalvo, ka pestīšana Kristū nav visām tautām. Liberālie teologi uzskata, ka visas reliģijas ir vienlīdzīgi ceļi pie Dieva. Tas ir rupjš Kristus noliegums, jo Viņš apgalvo, ka ir vienīgais pasaules Glābējs. Tomēr, par spīti neticībai, Kristus baznīca turpina savu misiju. Dievs pastāvīgi atrod jaunus ceļus Evaņģēlija sludināšanai. Svētais Gars nepārtraukti aicina jaunus cilvēkus iet un sludināt. Kristus dāvā savu gādību un mūžīgās dzīvības cerību arvien jaunus mūsu zemes nostūros.

Baznīcas atbildība par misiju nozīmē, ka tā sludina patiesību. Bībeles patiesība ir absolūta. Svētais Gars nemelo, un Viņš no savas gudrības ir devis Dieva bērniem Bībeli par ceļvedi un mierinājumu. Velns, kas ir melu ķēniņš, mēģina izmantot cilvēkus savā labā, lai sagrozītu patiesības vārdu. Taču Kristus ir viņu uzvarējis, un patiesība par šo uzvaru kļūst zināma, kad tiek pasludināts Evaņģēlijs. Cīņa starp meliem un patiesību ir noslēgusies. Sātana postošais darbs nevar pastāvēt. Viņa kalpi gan grib radīt iespaidu par veiksmi, bet augstprātībai seko pazemošana. Jēzus ir teicis, ka mums jābūt modriem un jāredz laika zīmes. Daudz kas liecina par to, ka pēdējais laiks ir tuvu, un tas nozīmē, ka drīz beigsies laiks, kad varējām atgriezties pie sava Radītāja. Baznīcas atbildība ir aicināt tos, kas vēl nav dzirdējuši par Jēzu. Mācītāji nes pravietisku atbildību, lai Dieva griba kļūtu zināma un cilvēki laikā atgrieztos. Dieva vārdam jātiek sludinātam laikā un netaikā. Pie baznīcas uzdevumiem tātad pieder skaidri sludināt Bauslību un Evaņģēliju, debesis un elli, atgriešanu un labošanu. Tad arī Dieva Gars spēcīgi darbojas cilvēku sirdīs un viņi redz, cik labs ir Kristus, kurš atvēris ceļu uz mūžīgo sadraudzību ar Dievu.

Jaunā Derība mudina mūs atpazīt notikumus un zīmes pirms laiku beigām. Mēs redzam, ka daudz kas no tā tagad piepildās: mīlestība atdziest, cilvēki arvien vairāk krīt nelikumībās un egoismā, Bībelei uzticīgie kristieši tiek vajāti, bet vienlaicīgi tautas arī pieņem Evaņģēliju. Misionāriem jāizmanto šāda atvērtība. Misijas organizācijām jāstrādā gan tālredzīgi, gan stratēģiski. To mērķis – lai pēc iespējas vairāk dvēseļu būtu gatavas debesu pļaujai. Misija ir tikpat aktuāla arī tradicionāli kristīgajās zemēs. Eiropā cilvēki gan ir saņēmuši gaismu, bet atstājuši to, lai dzīvotu tumsības darbos. Atkrišana no kristietības ir notikusi pakāpeniski. Pat tad, ja lielākais vairums cilvēku joprojām piedalās baznīcas tradicionālajās

ceremonijās, sekularizētam cilvēkam tās ir zaudējušas savu pirmatnējo jēgu. Vairākums šodien dzīvo tā, it kā Dieva nebūtu. Rietumeiropas zemēs baznīcā iet tikai niecīga daļa iedzīvotāju. Taču dzīve bez Dieva noved pie tā, ka cilvēki zaudē savas saknes, kļūst nedroši, un cilvēks vaigu vaigā sastopas ar grēka sekām. Baznīcai patiešām ir vislabākā ziņa, ko pavēstīt cilvēkiem. Ar to cilvēki tiek aicināti Dieva valstībā.

Lai zinātu, kā baznīcai izmantot savus resursus, mums jāredz sekularizācijas cēlonis. Kad sākās industrializācijas process, daudzi cilvēki pārcēlās dzīvot uz pilsētu. Cilvēkiem atstājot savas mājas, saikne ar baznīcu pārtrūka. Ir pagājuši gadu desmiti, un šodien, piemēram, Rietumeiropā iesvētes mācību apgūst mazāk nekā 50 % jauniešu. Sākas lielas problēmas, kad aicinātais kristietis neuzdrīkstas pretoties sabiedrības, draugu un ģimenes sekularizētajam dzīves modelim. Lauzt šo modeli, iespējams, visgrūtāk ir uz laukiem, kur sabiedrības kontrole ir liela. Pilsētu sabiedrības anonimitāte var palīdzēt misijas darbā. Pilsētā ir nepieciešama drošība un stabilitāte, jo visi viens otram ir svešinieki. Ļaudis, kuri ir izolēti, meklē sabiedrību, un šī cilvēciskā nepieciešamība var būt baznīcas iespēja ar savu vēsti sasniegt pilsētniekus. Atmodas kustība Rietumeiropā 19.gs. nebija nejaušība. Alkoholisms, nabadzība un cilvēku migrācija veicināja agrāko sabiedrības normu sabrukšanu. Tas noveda pie tukšuma kultūras jomā. Daži šo tukšumu aizpildīja ar sociālismu, bet daži – ar kristietību. Mūsdienās, pēc utopiskās ideoloģijas neveiksmes, arī eksistē šāds tukšums. Marksisms noveda tikai pie diktatūras. Materiālisms daudzus cilvēkus modināja vienaldzību un pārliecību par dzīves bezjēdzību, jo bagātība deva tikai virspusēju, nepastāvīgu laimi. Kad vēsture atkārtojas un atkal rodas šāds tukšums, cilvēki no jauna sāk meklēt. Mūsdienās daļu cilvēku ir pievilušas sekas, pagānisms utt. Dažreiz cilvēki, izgājuši tam cauri, sāk raudzīties sev apkārt pēc kaut kā īsta. Daudzi ir pievērsušies kristietībai, kurā viņi atrod patiesību un spēku jaunai dzīvei. Ateisms atkāpjas. 2000. gadā ticība brīnumiem, eņģeļiem un dzīvei pēc nāves vairs nelielas dīvainas. Redzot radības neticamos brīnumus un dabas bezgalīgi gudro uzbūvi, ikvienam būtu skaidri jāsaprot, ka aiz tā visa stāv Radītājs. Augstprātīgā ateisma laiks ir aizgājis vēsturē, un cilvēki ir sākuši meklēt kaut ko varenāku par materiālo. Viņiem ir nepieciešams Jēzus. Vai draudze var piesaistīt šos cilvēkus?

Draudzes atbildība par evaņģelizāciju

Dieva vārds tiek sludināts un modina ticību Kristum draudzē. Draudzei, kura grib augt, jāatzīst savs misijas uzdevums. Pirmkārt, nepieciešams, lai visa sludināšana tiktu cieši pamatota bibliskā mācībā. Daudzi cilvēki, kas meklē Dievu, ir tikuši apmānīti ar cilvēciskām domām un melīgām mācībām. Tas, kas patiesi meklē Dievu un vērsas pie kristīgās baznīcas, grib saņemt skaidru atbildi uz saviem jautājumiem.

Dievkalpojuma dalībnieki nekad paši savā spēkā nespēj izraisīt atmodu. Lūgšanas un dievkalpojums ir regulārais pulss, kas izplata dzīvību pa visiem Kristus miesas locekļiem. Baznīca lūdzot nes Dieva priekšā visas savas raizes, cerības, sāpes un prieku. Kad žēlastības līdzekļi - Vārds, Kristība un Svētais Vakarēdiens – ir draudzes dzīves centrā, tad arī Kristus tajā ir galvenais. No žēlastības avotiem mēs saņemam grēku piedošanu un cerību uz pestīšanu. Draudze, kas vēlas piesaistīt jaunus locekļus, nemaldās dažādu blakus lietu džungļos, bet gan koncentrējas uz to, kas kalpo Dieva valstībai.

To draudžu problēma, kurām ir šie divi pamatkomponenti, Dieva vārds un aktīva lūgšanu dzīve, bieži vien ir tā, ka tās ieslīgst individuālā kristietībā. Mēs zinām, ka ticībai katru dienu nepieciešama barība, bet dažreiz aizmirstam, ka draudze kā grupa var misionēt tajā vietā, kur tā atrodas, izmantojot tos ceļus, kas atveras tās priekšā.

Lai mūsu draudze būtu misionējoša, ir jālūdz, lai Dievs atvērtu mūsu acis un mēs ieraudzītu misijas iespējas. Kādas dāvanas Tas Kungs ir draudzei devis caur tās locekļiem? Kādus darbības veidus vajag paturēt? Kas kalpo evaņģelizācijas un diakonijas mērķiem? Mums pazemīgi jālūdz Dieva palīdzība, lai mūsu centieni nebūtu tikai cilvēku darbs. Bībeles priekšā mums jāpārbauda, kurus ceļus Tas Kungs grib, lai mēs kopīgi ejam. Šis uzdevums ir saistīts ar atbildību par līdzcilvēku mūžīgo dzīvību.

Kā draudze var atjaunot panīkušu draudzes darbu? Analizējot notikušo draudzēs, kas atkal ir sākušas augt, var izteikt dažus secinājumus. Pirmkārt, draudzes locekļiem jābūt labi sagatavotiem, lai viņi varētu pastāvēt par savu ticību. Pēc tam kopīgi var apspriest, ko cilvēki

sagaida no draudzes. Vai viņi grib, lai viss paliktu tāpat kā iepriekš, vai arī uzdrošinās izmēģināt iespējas izmest tīklus tajā cilvēku jūrā, kas atrodas apkārt? Ir vajadzīgs laiks, lai visi draudzes locekļi tiektos uz vienu mērķi. Ir jāizskata iespējas un jāizsver, ko vajag saglabāt kā līdz šim un kam ir nepieciešams cits risinājums. Misijai jāklūst par visu mērķi. Kad cilvēki ir pārliecināti par Dieva vadību, viņu centieni kļūst par visas draudzes kopīgu lietu un aizlūgšanu objektu. Kad vēlāk draudzē uzrodas jauni cilvēki, draudzes locekļi ir gatavi viņus uzņemt. Lai jaunatnācēji kļūtu par draudzes daļu viņi jāiepazīstina ar to, ko māca Dieva vārds gan galvenajos, gan strīdīgajos jautājumos. Nevajag baidīties mācīt viņiem ticības valodu. Kad viņi atzīs, uz kādiem pamatiem stāv draudze, viņi iegūs vēlmi cīnīties par tiem pašiem mērķiem.

Kristieša atbildība liecināt par savu ticību ikdienā

Tikšanās ar dažādiem cilvēkiem skolā, darbavietā, kaimiņu, draugu un radu lokā nes augļus. Bībelē ir daudz piemēru par kristiešu liecībām, tiekoties ar citiem cilvēkiem.

Mums jācenšas iepazīt cilvēkus, ar kuriem tiekamies. Kāda ir mūsu attieksme pret mūsu līdzcilvēkiem? Vai mēs vispirms domājam, ka viņš ir bezdievīgs grēcinieks, ar kuru mēs negribam būt saistīti, vai arī skatāmies uz viņu Jēzus acīm? Kristus uzved cilvēkus uz pareizā ceļa un sniedz viņiem žēlastību. Kad mēs uzlūkojam savu tuvāko, mums jāredz viņš tā, kā Dievs viņu redz. Tas ir cilvēks, par kuru Jēzus ir gājis nāvē. Viņš, iespējams, nekad nav saņēmis aicinājumu iepazīt Evaņģēliju. Varbūt viņš agrāk ir saticis kādu liekuli, kas radījis nepareizu priekšstatu par kristietību.

Misionēt ikdienā vispirms nozīmē lūgt par savu tuvāko: "Kungs, aicini viņu meklēt Tevi. Dari viņu atvērtu tam, ko Tu dari. Dod man izdevību atbildēt uz viņa jautājumiem. Svētais Gars, mudini viņu doties uz baznīcu. Palīdzi mācītājam sprediķot tā, ka viņš var to saprast. Dod viņam žēlastību, lai viņš var uzņemt Tavu vārdu." Aizlūgšana tiešām var palīdzēt. Dažreiz mēs varam būt nepacietīgi, bet Dieva Gars aicina cilvēkus arī šodien. Viņi jūt Dieva žēlastību savās sirdīs, un viņu ieinteresētība dod mums iespēju liecināt par Jēzu.

Lai varētu pastāvēt par savu ticību, mums jāspēj izskaidrot savas ticības būtību. Tādēļ jāizmanto ikviena iespēja, lai padziļinātu savas zināšanas ticības jautājumos. Ir pierādījies, ka ar svētdienas sprediķi vien nepietiek, lai kristietis iegūtu ticības mācības zināšanas, kas viņam vajadzīgas. Vajag ik dienas lasīt Dieva vārdu. Kad tev jārunā ar meklējošu cilvēku, ir labi, ja kristīgās pamatpatiesības tev pašam ir skaidri formulētas ar Bībeles, katehisma vai saviem paša vārdiem. Diskusijas Bībeles studiju grupās var radināt mūs izskaidrot savu ticību citiem. Garīgā atmoda vienmēr nozīmē nopietnu attieksmi pret Dieva vārdu un lūgšanām. Tas, kas iedziļinās kristīgās mācības būtībā, var izvairīties no virspusējas reliģiozitātes.

Lai mēs būtu uzticami liecinieki, nepietiek, ja zinām pareizos vārdus. Kristieši ir "pasaules bībele". Apkārtējie cilvēki ievēro, ja kristieša ticība ir tikai virspusēja, līdzīga maskai. Iespējams, ka cilvēki mums neuzdod jautājumus tāpēc, ka mēs nedzīvojam tā, kā māca Bībele. Svētīga dzīve atstāj iespaidu, un cilvēki brīnās, kas ir tās iemesls. Vai tas ir Dievs, kas dara cilvēku mīlestības pilnu, piedodošu un godīgu? Kādēļ viņš nesmejas kopā ar visiem, kad stāsta piedauzīgu anekdoti? Kāpēc viņš nelamājas? Kā tas var būt, ka viņš neaprunā citus un neizplata tenkas? Lai notiktu garīgā atmoda, tai jā sākas ar mums pašiem. Kristus ir jāiededz ticības liesma mūsu sirdīs, lai mēs varētu to dod tālāk citiem.

Mēs nevēlamies, lai cilvēki mūsu dēļ iegūtu nepareizu priekšstatu par kristietību. Tomēr cilvēku neieinteresētība vai atturība nav vienmēr atkarīga no ticīgā. Piemēram, vecāki var just nepilnvērtības un vainas apziņu, kad viņu bērni nevēlas sekot tiem pa ticības ceļu. Pašapsūdzība nevienam nevar palīdzēt. Turpretim mums ar to jāiet pie Kristus. Mums jālūdz Viņa palīdzība pareizai rīcībai. Jēzus uzklaua mūsu lūgšanas, tādēļ mēs nedrīkstam pārtraukt lūgt par tiem, kas nomaldījušies no ceļa. Tas Kungs saka: "Nomaldījušās es uzmeklēju, noklīdušās es salasīšu un atgādāšu atpakaļ, ievainotās pārsiešu un slimās dziedināšu" (Ec. 34:16). Mesija izskaidro savu uzdevumu pasaulē: "Cilvēka Dēls ir nācis meklēt un glābt pazudušo" (Lk. 19:10). Mēs varam uzticēt visas savas rūpes Tam Kungam, jo Viņš rūpējas par mums. Tas Kungs atgriež cilvēkus pie sevis, Viņa vārdi nes augļus, kad pienāk Viņa laiks. Ja cieši turēsimies pie Viņa, Viņš dos mums spēku un vārdus, lai mēs būtu drosmīgi liecinieki. Svētīga liecība var nākt par labu pat tad, ja pats liecinieks vairs nav klāt.

Kāda laime ir iepazīt To, kas dod mums visas labās dāvanas un patiesu mieru! Ar savu dzīvi mēs gribam pagodināt Viņa vārdu. Viņa piedošana iedvesmo mūs ikreiz no jauna. Kristus ir uzticams ceļvedis ceļā uz mūžīgo debesu prieku. Šī ir tā atziņa, kurā mēs gribam dalīties arī ar citiem.

